

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 14. května
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Je zajímavé, kolik lidí hází hnůj na mnohé, velmi mnou ceněné spisovatele, ať je to pan Ulč, Chrastina, Vlk, Frýbort atd. Nadávají jim do komunistů za protikomunistické články. Taktéž se vyskytují na internetu „noviny a časopisy“ záměrně publikující podivné články o politice, o zdraví a tak, zabalené polopravdy, či úplné hovadiny.

Na internetu kolují petice na ochranu přírody a pak zjistíte, že jsou falešné neb je organizuje firma, co sbírá emailové adresy.

Fotografie, ba i videa, jsou nahrány a falšované. Už je to pár let, co si jeden

švýcarský novinář všimnul (taky musel si dobře pamatovat), že mrtvolák Pákistánec se v průběhu roku objevil pětkrát a pokaždé byl jinak oblečený a pokaždé ho nesl někdo jiný, jen ty krásné obrovské hodinky tam na té snědé ruce, jak tak bezvládně visela, svítili a novinář se všimnul hodinek, holt Švýcar, a uveřejnil ty fotky vedle sebe. Nebo ubohý zaprášený ušmudlaný syrský hošík na židličce ve zprávách ABC, CNN a SBS, a pak nějaký dobrák uveřejnil fotku jak ho, usměvavého chlapce, líčí. A to nemluví o tzv. fotošopu, kde třeba z ošklivé ženské udělají sexbombu a Clintonovou místo před deseti lidmi mluvící před sta tisíci, a místo, aby jí mávali pěstí, tak najednou mávají praporečkem..

Nedávno ukazovali moc hezky „zfalšované“ video, kde prezident Trump mluví plyně rusky a říká blbosti, aby divák viděl, co se už se i s filmem a videem umí.

Tak a teď se v tom vyznej, co je pravda a co je podvod.

Nezapomeňte si přečíst vynikající článek na straně 12 = „Fake News“

Když jsem bydlel sám, uklízel jsem jednou za 4 týdny. Moje žena uklízí každý den. Je hrozné, jak ženská neumí uklízet, aby to chvíli vydrželo.

Atlieli bychom si pomáhat.

CENZURA A POLITICKÁ KOREKTNOST

Pavel Chrastina

Na ČRo Plus jsem úplnou náhodou zaslechl kousek rozhovoru s nějakým zřejmě odborníkem, který umí zavádět cenzuru do internetových sítí. Nejvíce práce mu dalo popisování způsobu jak to zařídit, aby se ve skutečnosti cenzurovat mohlo, ale aby všechno vypadalo tak, že se ani trochu necenzuruje. Uznejte, že tohle je problém jako hrom. Ten člověk také prohlásil, že při tom všem musíme zůstat demokraté a zachovat svobodu slova. To má tedy opravdu hodně veliký problém, řekl jsem si. Přestal jsem se v duchu šklebit a začal být

upřímně zvědav, jak by chtěl takovou „kvadraturu kruhu“ provést. Podle onoho odborníka je žalostně nedostatečné, když umělá inteligence pouze zachytává v posílaných textech a videích zakázaná slova. Pěkná to svoboda slova, když máme seznam zakázaných slov, pomyslel jsem si. A rázem mi to celé začalo docházet. V takovém seznamu zakázaných slov a slovních spojení pak může být cokoli, co se cenzorům hodí. A vůbec, kdo z uživatelů sítě může nahlédnout do takového seznamu? Co když si chce jen ověřit, jestli ho za jeho mail nebude někdo vláčet po soudech?

Zmíněný odborník si také stěžoval, že odsouzených případů je u nás málo, takže odstrašující účinek možného postihu je minimální. Zároveň však nechtěl jítřit mysl posluchače představou, že cenzori demokracie budou moci poslat dejme tomu každého třetího uživatele nějaké sociální sítě podle chuti klidně i do kriminálu. To by pro úzkou vrstvu těch, kteří cenzuru sítě prosazují, nebylo právě v současné chvíli vládního politického patu dobré. Národ by se mohl naštvat a volit při příštích volbách opravdu po svém. Jako třeba před nedávnem v Polsku, anebo v Maďarsku. Navrhoval proto, aby provinilci dostávali jakási předžalobní upozornění, že přestoupili ten či onen paragraf. Ovšem výklad „ducha“ zákona by měly na starosti pouze cenzurní orgány. Nepřipomíná vám to něco z naší nedávné minulosti?

Jsem tedy u podstaty věci. Už mnohokrát jsem upozorňoval, že demokracie v pojetí bruselských byrokratů znamená postupný a plíživý návrat k diktatuře. V našem případě k diktatuře „politické korektnosti“, kterou omezování demokratických svobod vždycky začíná.

Než došlo ke změně pravidel fungování EU prostřednictvím tzv. Lisabonské smlouvy, intelektuální novomarxisté přinejmenším čtyřicet let masírovali občany západoevropských demokracií svými představami o potřebnosti změny dosavadního, podle nich špatně nastaveného uspořádání světa. Uhníždili se na universitách a postupně začali ovládat média (počínaje těmi veřejnoprávními), pronikat do politických stran a tím i do státních aparátů jednotlivých západních zemí. Odtud to byl už jen malý krůček k ovládnutí vedení celé unie. Časem zesílili požadavek „politické korektnosti“ na všech úrovních společenského života. Hlavním cílem však bylo umlčet všechny kritiky a zastánce dosavadních demokratických svobod. Aby toho mohli dosáhnout, snaží se vmanévrovat své odpůrce mezi zločince, kteří porušují zákon. A samozřejmě, všechen ten staronový diktát se děje pod rudou vlajkou staré marxistické doktríny o zářivém lepším příštím a světe drž se, také pod záminkou boje proti terorismu. Ani se nedivím, že uspěli například v Německu. Němci byli vždycky čímsi výjimeční. Ve své většině drželi hubu a krok za císaře Viléma, pokračovali v tom za Hitlera a zdá se, že se chovají stejně i za soudružky Merkelové. O něco obtížněji chápu, jak mohla metoda „politické korektnosti“ uspět v tradičně svobodomyšlné Francii a sousedních zemích Beneluxu. Podobně je mi záhadou, jak se podařilo vnutit „politickou korektnost“

Švédům a dalším Skandinávcům. A už vůbec nerozumím tomu, jak tohle mohlo začít zapouštět kořeny na Severoamerickém kontinentu. Nebo je to naopak důkaz o rafinovanosti plánů světových globalizátorů? Kdo ví.

I když se globalizátoři dostali v celém anglosaském světě poměrně daleko, začíná jim to právě v této části světa v poslední době skřípat. Mohli jste to sami dobře postřehnout. Trumpova volba, brexit, a také australský odpor nekontrolovanému přílivu muslimů z Indonésie jsou dostatečně známé události. Málo platné, tento lid dokázal stvořit moderní demokracii a vdechnout jí navzdory všem překážkám život. Proto nebude tak jednoduché jim tuto ne zrovna lehce vydobytou demokracii krok za krokem pod jakoukoli záminkou brát. O postkomunistické střední a východní Evropě jsem také už několikrát psal. Čtyřicet let jsme prožívali s mírným skřípotelem zubů „politickou korektnost“ vynucenou komunistickými vládci. Vymysleli si k tomu zákony o rozvracení republiky, hanobení zemí světové socialistické soustavy a bůh ví, co ještě. Neposlušnost znamenala jistý kriminál. Cenzurnímu úřadu se za doby tzv. normalizace říkalo Úřad pro tisk a informace. V Čechách se jmenoval ČÚTI, na Slovensku SÚTI. Znalci místních poměrů si tu zkratku tenkrát přizpůsobili. Začali tomu úřadu říkat ÚTISK. Nebylo by tedy jaksi vhodné zavádět právě v těchto zemích další „politickou korektnost“ ihned po demokratických převratech. Dostali jsme necelých dvacet let, abychom si mohli vydechnout. Zachutnala nám svoboda vyjadřování a další demokratické svobody. Bylo nám dokonce dovoleno vložit je do našich národních ústav. Jenže ouha, Velký globalizátor usoudil, že tohle už stačilo, a začal pomoci svého postmarxisty okupovaného vedení unie utahovat šrouby. Jedno staré pravidlo říká, že žádná svoboda není zadarmo. Právě teď přišel čas, kdy je třeba čerstvě nabytou svobodu hájit. Přišel čas, kdy je třeba za skutečnou demokracii opět bojovat. Bez ohledu na možné ztráty, přesně tak, jak to dělali ti před námi. A bojovat s vědomím, že to děláme především pro ty, kteří přijdou po nás.

Udej šéfa, udej tátu, udej mámu!

Jiří X. Doležal

BSA - Software Alliance - má program pro zvýšení ochoty lidí udávat. Za udání neoprávněného užití software nabízí BSA udavačům podíl na náhradě, kterou na udaném člověku vysoudí. Velmi podobně postupovalo například Gestapo po atentátu na Heydricha.

Existují zločiny, u kterých je udání pachatele naprostou samozřejmostí a mravní povinností. Pokud oknem zahlédnete souseda, jak souloží svoji šestiletou dceru, je přivolání policie kategorickým imperativem. Udat ale vlastního šéfa, firmu, pro kterou pracují, za nelegální užívání softwaru, je z mravního hlediska více než pochybné. Pokud pro někoho pracují, měl bych k němu mít elementární loajalitu. A když se mi něco nelíbí - třeba že má

nelegálně nainstalovaný software - tak to řeším s ním, anebo z firmy odejdu. Udávat vlastního zaměstnavatele se blíží k mravnímu kretenismu. Přesto to BSA vidí jinak.

Program odměn za nahlášení softwarového pirátství

Na jejím webu, <http://www.softwarelegalne.cz/> kde vyzývají k udávání, najdeme lákadla pro udavače. „Za podmínek stanovených níže budete oprávněn/a získat 10 % z peněžní částky náhrady škody zaplacené tím, kdo porušil autorská práva (dále jen „Povinný“), na jehož porušování autorských práv jste nás upozornil/a, (do této částky se nezapočítávají žádné náklady na právní zastoupení ni jiné náklady uhrazené Povinným). Maximální výše odměny činí 250.000 Kč (dvě stě padesát tisíc korun českých).“ Tato výzva naprosto demoralizuje společnost, a mění klima mezi lidmi na klima nedůvěry, podezřavosti a bonzáctví. I když třeba tato iniciativa pomůže výrobcům softwaru odhalit nějaké nelegální uživatele, spoušť, který udavačská kampaň zanechá v lidských duších, přinese takovou paseku v mezilidských vztazích, že to zcela jednoznačně převáží případný prospěch pro výrobce software.

Podle vzoru Gestapa

Je v této souvislosti třeba připomenout, že iniciativa BSA není v českých krajích prvním pokusem, jak zvýšit motivaci udavačů. Udavačům platilo například Gestapo za německé okupace, za hitlerismu. Po atentátu na Heydricha byly vypsány pro práskáče tučné odměny. A když se skutečně udavač přihlásil - zrádce Čurda, který udal Gestapu české parašutisty - tak dostal pět milionů. Dokonce ještě více, než nabízí BSA. Jde tedy konstatovat, že BSA kráčí v nejlepších tradicích Gestapa. Ale nejen nejen nacistické ideologie, následuje i komunisty. Každý, kdo chodil do školy za bolševismu, jistě pamatuje Pavlíka Morozova. Mladého chlapce oddaného věci komunismu natolik, že udal vlastního otce - kulaka. Sousedé Pavlíka Morozova za to udání po zásluze ubili k smrti, a tak se tento udavač stal hrdinou komunistického režimu. A BSA by se od něj měla poučit.

Udej svoje rodiče!

Proto očekávám, že pátrání po nelegálním software BSA brzy zintenzivní, a začne pátrat po pirátských programech i v soukromých počítačích. A tady vzniká skulina, kterou by se tradice Pavlíka Morozova mohla přiřadit k tradici Gestapa, kterou nyní BSA dodržuje. Takže se těším, až BSA začne na webu nabízet dětem, kteří udají za užívání nelegálního software své rodiče, lízátka a žvýkačky. Když už má parta hlídačů legálního software demoralizovat společnost, tak pořádně. Když se držet tradic Gestapa, proč ne i tradic KGB. Díky softwarovým udavačům jistě brzy vybudujeme slunný zítřek bez pirátů.

P.S.: Autor neuzívá a nikdy neuzíval nelegální software

Vydavatel: Pokud jste se nevěšili, podobně se začínají chovat státní instituce v Austrálii. Vydávají instrukce i aplikace na udávání spoluobčanů.

Pondělí 14. května

V Jeruzalémě bylo slavnostně otevřeno velvyslanectví USA a Palestinci z Gazy zaútočili, několik desítek jich bylo zastřeleno
Katalánský parlament zvolil premiéra, Puigdemonta nahradí Torra a Polsko a Maďarsko se shodují v názoru na migraci a rozpočet EU
Izraelský prezident Rivlin poděkoval Zemanovi za postoj k Izraeli a Kvůli výrokům o novičoku odvolali šéfa Vojenského výzkumného ústavu
Sdružení místních samospráv chce zabránit plánovanému rušení matrik a Žalobce zastavil stíhání Konvičky kvůli jeho výrokům o muslimech
Počasí v Praze: jasno, 27 °C

Úterý 15. května

Kiska oznámil, že nebude usilovat o znovuzvolení prezidentem a Putin otevřel Krymský most spojující ruskou pevninu s Krymem
Sorosova Open Society Foundation potvrdila, že opouští Maďarsko a Lídři Evropské unie řešili při večeři v Sofii poslední Trumpovy kroky
Babiš zkritizoval kvůli otálení s řešením kúrovce bývalé vedení Mze a Piazzeta v Praze 1 se bude jmenovat náměstí Miloše Formana
Soud odložil Janouškovi kvůli jeho zdraví návrat do vězení
Tramvaj srazila v centru Prahy dva chodce, oba zemřeli
Počasí v Praze: oblačno, přeháňky, 21°C

Středa 16. května

Kvůli Jeruzalému odvolali Palestinci svého zástupce v ČR a Belgie nevydá tři katalánské politiky viněné kvůli separatismu
Babišova vláda zprostila funkce ředitele civilní rozvědky Šaška a Ministr dopravy Tok oznámil, že nechce být členem nové vlády
Vláda nepodpoří advokáty pro chudé ani změny ve směnárnách a Policie stíhá exministra Drábka a dva lidi kvůli přípravě podvodu
Janouškův stav má charakter nevyléčitelné nemoci, tvrdí lékaři a Český Aeroholding se spojí s Letištěm Praha, rozhodla vláda
Počasí v Praze: přeháňky, 17 °C

Čtvrtek 17. května

EU je připravena jednat s USA o obchodu, chce výjimku z cel a EK pošle šestici zemí k soudu kvůli porušování limitů k ovzduší
Babiš chce po ministrech náklady na cesty, poradce i reprezentaci a Hamáček seznámil Zemana se jmény ministrů, podrobnosti nesdělil
Zeman odmítá Miroslava Pocheho jako ministra zahraničních věcí a ČAK dala Samkové pokutu za proklínání tureckého velvyslance
Pražská ODS navrhla na jednání zastupitelů změny ve vedení
RRTV zahájila řízení s Novou kvůli předvolebnímu duelu
Počasí v Praze: oblačno, 19 °C

Pátek 18. května

Skripala propustili z nemocnice, Putin mu popřál dobré zdraví a Putin schválil staronovou Medveděvovu vládu, zase s Lavrovem
V Havaně se po startu zřítíl letoun Boeing 737 se 113 lidmi na palubě a Evropská unie má problémy ve vztahu s Ruskem i s USA, míní Babiš
Vedení Svazu měst a obcí odmítlo zrušení čtyř stovek matričních úřadů a ČSSD trvá na tom, aby v budoucí vládě byl ministrem zahraničí Poche
Ústecká sociální demokracie oznámila, že nepodpoří vládu s ANO a Na Zlínsku začaly doplňovací volby do Senátu za nemocného Čubu
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, 22 °C

Víkend 19. – 20. května

Princ Harry a Meghan Markleová si řekli "ano" na hradě Windsor a Írán vyzval muslimské země k revizi ekonomických vztahů s USA
Ve Venezuele začaly prezidentské volby, favoritem je Nicolás Maduro
Islamisté opustili poslední oblast u Damašku, vše kontrolují Asadovy síly
Středočeská ČSSD podporuje vstup strany do vlády s Hnutí ANO
Na Zlínsku jdou do 2. kola senátních voleb Blahová a Goláň a Tryzna v památníku Tereziín připomněla utrpení obětí ghetta
Festival Otevřený dům zpřístupnil 65 budov v Praze
Počasí v Praze: jasno, 23 °C

Pondělí 21. května

EU potřebuje funkční azylový systém, shodli se Babiš a Sipilä a Pompeo oznámil sérii požadavků a nevidaný finanční tlak na Írán
Venezuelské prezidentské volby vyhrál stávající prezident Maduro a Sociální demokraté začali v referendu rozhodovat o vstupu do vlády
Výsledky hlasování o vládě nemají organizace ČSSD zveřejňovat a Z matematiky i češtiny propadlo u maturity více studentů než loni
Dubnový únik fenolu v děčínském Chemotexu má druhou obět
Kladenská huť Poldi jde koncem června znovu do dražby
Počasí v Praze: jasno, 24 °C

Úterý 22. května

Ruský parlament schválil zákon o sankcích proti USA Do KLDK na zavření jaderné stělnice přijeli zahraniční novináři a Ukrajinská armáda přiznala padlé při vpádu na území separatistů
Poslanci ANO, SPD a KSČM vyřadili z programu jednání o novičoku a Závažné nálezy u zakázky na radary za miliardy šetří vojenská policie
Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části zákona o silničním provozu a Hamáček by jako ministr vnitra nerušil matriky v menších obcích
Služby e-shopu Alza.cz fungují stále v omezeném režimu
Počasí v Praze: jasno, 26 °C

Středa 23. května

Italský prezident jmenoval premiérem profesora práv Conteho a Slovenská vláda podpořila návrh na svátek k výročí vzniku ČSR
EK varovala ČR, že penzijní systém může ohrozit veřejné finance a Zeman jmenuje Babiše premiérem bez ohledu na výsledek referenda
Vláda nepodpořila zrušení nulové tolerance alkoholu, a to ani u vodáků a Sněmovna schválila zákon, který má víc chránit klienty pojišťoven
Nejvyšší žalobce Zeman podal dovolání v neprospěch Vitáskové a Obecní volby se budou konat 5. a 6. října spolu se senátními
Počasí v Praze: oblačno, 26 °C

Čtvrtek 24. května

EK vyřešila spor s Gazpromem, firma se vyhnula pokutě Trump odřekl summit se severokorejským vůdcem Kimem a KLDK tvrdí, že zničila své hlavní jaderné testovací středisko
Let MH17 byl sestřelen raketou ruské armády, tvrdí vyšetřovatelé a Rušení matrik je ve stadiu návrhu, bude projednán, uvedl Metnar
Benešovy dekrety jsou podle Babiše uzavřenou záležitostí
Implikace GDPR vyjde podnikatele na 25 GKč, tvrdí HK Cenu Arnošta Lustiga převzal majitel Meopty Rausnitz
Počasí v Praze: oblačno, 26 °C

Pátek 25. května

Irové hlasovali o dodatku ústavy, který zakazuje potraty Ministři financí zemí EU se dohodli, jak snížit bankovní rizika a Španělští socialisté podali návrh na vyslovení nedůvěry vládě
Kraje odmítají zastavení projektu umožňujícího příchod lékařů z Ukrajiny a MŠMT vyhodnotí přínos nových vědeckých center kvůli udržitelnosti
Piráti chtějí nižší limit pro vstup do Sněmovny, Metnar to odmítl a Skupina J&T dostala 11,5 miliardy, které jí dlužila čínská CEFC
Na Zlínsku začalo druhé kolo doplňovacích voleb do Senátu
Počasí v Praze: oblačno, 27 °C

Víkend 26. května – 27. května

Conte vládu v Itálii nesestaví, Mattarella odmítl jednoho ministra a Kim Čong-un se na hranicích překvapivě opět sešel s Mun Če-inem
V Británii zatklí novináře za reportáž od soudu s muslimským gangem
ANO nemá plán B v případě neúspěchu referenda v ČSSD, přiznal Brabec
Poche navrhuje vyřizovat žádosti migrantů už v Libyi, lodě potápět odmítá
Eurozóna není podle Babiše prioritou, s korunou je prý spokojený
Čubu v Senátu nahradí Goláň, hlasovat přišlo jen 10 % voličů
Aktivisté narušili inscenaci v Brně, vyvedla je policie
Počasí v Praze: jasno, 30 °C

Franěk z ODS se omluvil, že vévodkyni ze Sussexu nazval cikánkou

Ředitel Zoo Chleby a člen ODS René Franěk se omluvil za svůj výrok, kdy označil vévodkyni ze Sussexu Meghan Markle za cikánku. Podle něj šlo o nepovedený pokus o vtip. Svůj výrok označil za nemístný. Omluvu zveřejnil na profilu středočeské ODS, protože jeho profil na Facebooku je zablokovaný.

„Omlouvám se za nemístný výrok, který jsem zveřejnil na Facebooku a který vyznívá jako nevhodná narážka na barvu pleti. Byl to nepovedený pokus o vtip,“ uvedl na profilu Regionálního sdružení ODS Středočeský kraj Franěk.

Na svém profilu se prý omluvit nemůže, protože ho má zablokovaný, jak sdělil iDNES.cz předseda krajské organizace ODS Jan Skopecček.

„Říkal mi, že to bude řešit, ale že v tuto chvíli má zablokovaný Facebook. Nicméně moji výtku akceptuje a chápe a bude dělat všechno pro to, aby příspěvek zmizel,“ dodal Skopecček. Sám už v pondělí Fraňkovi sdělil, že podobné výroky nereprezentují program a hodnoty ODS, a proto by je měl vzít zpět a z Facebooku smazat.

„Výroky pana Fraňka jsou nechutné, nepřijatelné a nemohou být naprosto ztotožňovány s jakýmkoli názorem Občanské demokratické strany,“ řekl znovu v úterý šéf ODS Petr Fiala. „Já jsem řekl jasně, že se pan Franěk musí omluvit. Pokud jsem dobře informován, ale jdu sem z jednání poslaneckého klubu, tak ta omluva už zazněla. Já jsem ji ještě neviděl, ale předpokládám, že zazněla. Věřím tomu a pokládám to za správné,“ uvedl Fiala. Protože text omluvy neviděl, neví ani, jestli to bude stačit.

„Pokud jsem to správně pochopil, jeho první reakce byla, že šlo o nějaký nepodařený vtip. Je to vtip hodně nepodařený a hlavně takový, který si ani člověk nemůže dovolit. Pokud se pan Franěk omluvil, tak bych tu věc považoval za vyřešenou, ale omlouvám se, neviděl jsem ještě text té omluvy,“ dodal šéf ODS. Omluva přitom byla podmínkou Fialy, aby Franěk v ODS mohl zůstat. Franěk na dotazy iDNES.cz nereagoval.

Proti vyjádření Fraňka ostře vystoupil i bývalý předseda pražské ODS a zastupitel Filip Humplík. Serveru iDNES.cz sdělil, že ODS není rasistická a nebude a pokud by se měla měnit tímto směrem, tak on z ní odejde.

Fraňka se zastal jeho kolega, čeká ho vyhazov

Svého stranického kolegy se naopak na sociálních sítích začal zastávat Josef Provazník (**Vydavatel** - pan Provazník je dopisovatel i našich Novin, velmi rozumný a soudný člověk!!). Ve svých příspěvcích označil vévodkyni ze Sussexu za mulatku, přičemž kritické články v médiích označil za pokrytecké hrátky, jejichž účelem je „sejmout nějakého politika či někoho, kdo nějak vyčnívá nad průměr“.

Provazník pak věnoval Markle samostatný status, ve kterém se podívoval volbě prince Harryho. „**Stejně nechápu, proč si princ Harry bere starší rozvedenou ženskou, která je navíc levicovou lidskoprávní aktivistkou, feministkou, napůl vegankou a hérečkou, která toho má jako taková hodně za sebou,**“ uvedl Provazník s tím, že čekal, že princ Harry bude mít nárok na „čerstvější matroš“.

„**Přítáhnout si tuhle dámu můj synátor domů, tak bych se mu asi trochu vysmál,**“ dodal Provazník.

Manažerka pražské ODS Lenka Mottlová iDNES.cz sdělila, že Provazník je členem pražské ODS asi sedm týdnů. „Mluvila jsem s předsedou pražského regionu s panem Portlíkem. Tuto informaci ověříme a pokud je pravdivá, tak okamžitě zavážeme oblastní sdružení Praha 11, aby nám podali žádost o zánik členství tohoto člena,“ uvedla Mottlová s tím, že tento způsob vyjadřování je nepřijatelný. Proto Provazník v řádu dnů již členem ODS nebude. iDnes

Bohužel i já, vydavatel, na výše uvedenou dámu mám podobný názor.

Koukáme, že stranici v Česku to nemají jednoduché, pouze paní Mottlová smí mít názor, pokud máte názor svůj vlastní budete ze strany vyloučen a můžete být rádi, že nebudete oběšen.

BTW čili česky mimochodem..

...“Meg se prezentuje jako humanista, dobročinný člověk, ale pro svoji rodinu není nic z toho. Předvádí nejlepší herecký výkon svého života. Je falešná“ a skrblick řekl její nevlastní bratr Thomas Markle. RP

: Zakopali sme mŕtveho Nemca aj Rusa, tomu sme vzali muníciu

Štefan Habovský aktualita sk

Prvý obraz vojnových okolností sa spája mladému Štefanovi s mužmi z Trstenej, ktorí boli v rámci mobilizácie povolaní narukovať do Dolného Kubína.

Štefan Habovský sa narodil 4. mája 1930. Pochádza z Trstenej a detstvo prežil v klasickej oravskej maloroľníckej rodine. Otec Štefan Habovský sa okrem starostlivosti o rodinné hospodárstvo so svojimi koňmi venoval aj furmanskej práci v lesoch alebo pri prevoze stavebných materiálov.

Štefan bol najstarším spomedzi piatich detí, matka Rozália Habovská (rod. Lepaková) odmalička deťom vštepovala kresťanské hodnoty, ako aj skromnosť a pracovitnosť.

„Bol som vedený k tomu, aby som si ctíť a vážil svedomitú a poctivú prácu. Od malého chlapca som pomáhal na statku, aj chodieval s otcom furmančiť, aby som videl, ako sa zarába na chlieb, a vážil si plody ľudskej práce. Tieto hodnoty sa potom vo mne zakorenili na celý život, pretože dodnes si najviac ctím ľudskú prácu, česťnosť a poctivosť.“

Štefan absolvoval päť rokov ľudovej školy v Trstenej, neskôr tri roky meštianskej školy v Tvrdošíne. Keďže potreboval získať remeslo, vyštudoval dvojročné učňovské štúdium na učilišti v Tvrdošíne, kde sa vyučil za obchodníka so zmiešaným tovarom.

Študentské časy však čoskoro narušila blízkosť druhej svetovej vojny, ktorá na konci roku 1944 zasiahla aj Trstenú.

Trstená vo víre vojnových udalostí

Prvý obraz vojnových okolností sa spája mladému Štefanovi s mužmi z Trstenej, ktorí boli v rámci mobilizácie povolaní narukovať do Dolného Kubína.

„Boli to však neskúsení branci a veliteľ asi taktiež podcenil situáciu. Chcel byť ľudský, a tak im umožnil na chvíľu opustiť kasárne a navštíviť manželky a rodiny doma. Medzitým sa však už k Trstenej blížili nemecké vojská, a tak muži v panike odhadzovali zbrane aj vojenské uniformy, aby sa zachránili a vyhli perzekúciám.“

Okolie Trstenej a hornej Oravy bolo svedkom viacerých vojenských stretov, ktoré obyvatelia s obavami sledovali.

„Na okolitých kopcoch prebiehala delostrelecká paľba, Nemci zasiahli povstalom kanón. Počas prečesávacích akcií v okolí zajali niekoľko vojakov a partizánov. Viedli ich na miestny úrad, kde prebiehali výsluchy. Mnohí skončili v zajateckých a koncentračných táboroch.“

V našom dome, tak, ako to bolo vtedy zvykom, sa taktiež ubytovala nemecká posádka. Ako chlapec som pomáhal s čistením zemiakov a inými potrebnými prácami, občas nám za to dali nejakú drobnosť, sladkosť alebo čokoládu, ktorú mali v rámci svojich prídelov.“

V neskoršom období počas prechodu frontu prechádzali Trstenou sovietske vojská. Štefan si spomína na niekoľko incidentov, ktoré sa dotkli aj jeho rodiny.

„Boli to zvláštni vojaci, odlišná mentalita. Kúpali sa v pivniciach, sušili holi na ulici. Dochádzalo aj k rabovaniu, aj našej rodine kradli zo sýpky zrná. Keď sme sa to dozvedeli, snažili sme sa s otcom zachrániť aspoň, čo sa dalo, a odniesť to k nám do domu. Zvykli dosť popíjať a mnoho miestnych diev at bolo vystavených aj problémom s obťažovaním.“

Keď miestny úrad prikázal obyvateľom asistovať pri hľadaní a pochovávaní mŕtvych vojakov v okolí, zažil mladý Štefan priame obrazy dôsledkov vojny na vlastné oči.

„Bol príkaz nájdené telá pochovať. Videl som mŕtve telo nemeckého vojaka, ktorého sme zakopali vedľa do zákopu, neskôr sme zas našli mŕtveho Rusa. Ten mal pri sebe množstvo munície.“

S chlapcami sme si tajne zobrali niekoľko granátov, ktoré sme potom na rieke odpaľovali, a chytali tak ryby. Prichytil nás miestny žandár, ale stihli sme ujsť, takže nás nemohol identifikovať. Vyhli sme sa tak možným problémom.“

Katolícka akcia

Štefan pochádzal z nábožnej a pracovitej rodiny, akých bolo na Orave mnoho. Postupný nástup komunistickej moci po druhej svetovej vojne čoskoro narazil na odpor veriaceho obyvateľstva a zasiahol aj do budúceho osudu pamätníka.

Už v prvých rokoch nástupu komunistickej moci v krajine sa nový režim snažil upevňovať svoje mocenské štruktúry a kontrolu vo všetkých oblastiach života. Nezávislé postavenie cirkvi a jej zázemie medzi veriacim obyvateľstvom sa tiež stalo trňom v oku komunistov.

Začínali sa množiť vykonštruované obvinenia snažiace sa zdiskreditovať cirkev. V súvislosti s týmito plánmi bola v roku 1949 spustená aj tzv. „Katolícka akcia“. Išlo o snahu vytvoriť akúsi samostatnú štátnu cirkev, ktorá by sa dala ľahšie ovládať a zároveň sa odtrhla od vplyvu Vatikánu.

Podstatou bolo zorganizovať medzi duchovenstvom a laikmi hnutie, ktoré sa malo postaviť proti pápežovi, ako aj domácim „problémovým“ biskupom. Predstavitelia Katolíckej akcie začali na svoju podporu zbierať podpisy a vytvárať sieť výborov v krajoch a obciach.

Biskupi a duchovenstvo však rýchlo rozpoznali skutočný úmysel tohto nevinne sa tváriaceho hnutia. Svätá stolica následne rázne odsúdila Katolícku akciu aj všetkých, ktorí sa na nej vedome podieľali.

Domáci biskupi reagovali 15. júna 1949 pastierskym listom „Hlas biskupov a ordinárov veriacim v hodine veľkej skúšky“, v ktorom upozornili na skutočný zámer štátnej moci. Štátne orgány následne zakázali nedeľné čítanie tohto listu a každý kňaz, ktorý tento zákaz porušil, sa automaticky vystavoval ostrej reakcii zo strany bezpečnostných zložiek.

Zákaz nepomohol. Napriek hrozbám zaznel pastiersky list masívne v nedeľu 19. júna 1949 na Sviatok Božieho Tela. Veriaci na rôznych miestach Slovenska začali po tejto nedeli organizovane strážiť svojich kňazov, ktorí sa vzopreli komunistickému zasahovaniu do cirkevných vecí.

Z obáv pred ich zatknutím zostavovali denné i nočné hliadky, ktoré mali zabrániť odvedeniu kňazov z ich farností. Na okolnosti týchto pohnutých dní zareagoval aj Štefan:

„Počas oslavy jednej svadby za mnou prišiel kamarát, ktorý ma upozornil, že chcú prísť zatknúť nášho kňaza. Dohodli sme sa, že si kňaza nedáme a budeme ho strážiť. Prebiehalo to tak, že sme niekoho nocí strávili u známeho v blízkosti fary, striedali sme sa na obchádzkach a sledovali, či sa u farára nič nedeje. Trvalo to pár týždňov, nedošlo k žiadnemu stretu s ozbrojenými štátnymi zložkami.“ Ako to však býva, niekto angažovaný chlapcov udal a čoskoro prišlo Štefanovi predvolanie na výsluch na mestskom úrade.

„V prvom momente som rozmyšľal o tom, či nemám ujsť do zahraničia. Mal som tu však rodinu a vedel som, že po mojom odchode by boli najviac postihnutí oni. Ja som bol už totiž dospelý, ale kňaza so mnou chodieval strážiť aj môj mladistvý brat. Keby som zmizol, mohla by celá vina padnúť na jeho hlavu.“

Postupne nás volali na výsluchy. Nevie, čo sa tam hore za zavretými dverami dialo, mnoho z tých chlapcov sa ale vracalo so slzami v očiach. Ja osobne som však fyzické týranie na tom výsluchu nezažil. Položili mi pár otázok a poslali ma domov.“

V októbri roku 1949 prebehlo súdne konanie. Chlapcov odsúdili za vzburu a šírenie poplašnej správy. Dohromady súdili osemnásť chlapcov, traja z nich dostali tresty od 8 do 12 mesiacov odňatia slobody a putovali do Leopoldova. Ostatných spoločne so Štefanom, ktorý bol odsúdený na 5 mesiacov odňatia slobody, poslali do väznice v Ružomberku. Štefan si spomína na živelnú atmosféru a protesty miestneho obyvateľstva po ich zatknutí a odsúdení.

„Davy ľudí sa zišli pred budovou a protestovali, dobýjali sa k nám. Prišla tam aj moja matka, ktorá mi chcela podať aspoň jedlo na cestu. Žandár ju však odhodil. Príslušníci Zboru národnej bezpečnosti sa tak báli ľudí, ktorí už obkolesili autobus, že zo strachu dokonca zvolili dlhšiu severnú trasu do Ružomberka, aby ich zmietli, ak by chceli autobusu zabrániť vyjsť z Trstenej. V Ružomberku som si potom odkrútil celý svoj trest, zväčša prácou pri spracovaní dreva pre miestne papierne.“

Podmienky boli provizórne. Železná posteľ, žiadny záchod, miesto kúpeľne len veľký drevený sud so studenou vodou. Keď je však človek mladý, zvládne toho veľa. Ja som si hlavne myslel, že týmto to už pre mňa skončilo. Trpko som sa však mýlil.“

Režim, čo nezabúda Už po návrate domov vo februári roku 1950 pociťoval Štefan problémy kvôli svojej nálepke triedneho nepriateľa a navrátilca z výkonu trestu. Nemohol si nájsť adekvátne zamestnanie.

Keď mu prišiel povolávací rozkaz na absolvovanie povinnej vojenskej služby, netušil ešte, že sa stane ďalším malým kolieskom v mašinérii režimu a bude slúžiť v neslávne známych Pomocných technických práporoch. Prvé Štefanove kroky viedli v októbri roku 1951 do sústredovacieho strediska v obci Mimoň.

„Ubytovali nás vo vedľajšej obci, bola to oblasť po Nemcoch, ktorí boli po vojne vystáňovaní. Tu sme strávili štyri týždne na poradovom výcviku. Potom nás naložili do dobytých vagónov, sedeli sme len na drevených kufroch, v ktorých sme mali veci, zamknuté počas celej cesty. Keď sme dorazili do Karvinej, pomaly som pochopil, aký osud ma najbližšie roky aká.“

Štefan bol po príchode zaradený na banskú prácu v oblasti Ostrava-Radvanice, kde pracoval ako väčšina trestaneckých vojenských jednotiek na najťažších úsekoch bane. Neustály drobnohľad a ponížovanie zo strany nadriadených a politrukov samozrejme tiež neboli ničím výnimočným.

„Práca bola náročná. Podmienky nebezpečné. Úzke chodby sme kopali mnohokrát kolena ky. Normy boli prísne. Sám som zažil pracovný úraz, keď ma poleptala žieravina z podzemného svetidla.“

Mnoho iných chlapcov zažilo v tom otrockom tempe aj závaly a ťažšie úrazy. Bolo to ťažké, azda len to, že som bol odmalička zvyknutý na manuálnu prácu, mi pomohlo plniť normu niekedy až na 131%. Niektorí chlapci to však znášali omnoho horšie.“

Po práci sme mávali samozrejme politické školenia, kde sme mali prejsť takzvanou ideologickou prevýchovou, a nezabúdali nám tam zdôrazňovať, že sme protištátne živly a nepriatelia režimu.“

V záverečnej fáze svojej vojenskej služby, keď bola Štefanovi zrušená klasifikácia „E“ označujúca ho za triedneho nepriateľa, sa dostal zhodou okolností do kancelárie, kde robil zapisovateľa a nachvíľu tak unikol krutým podmienkam bane.

Koncom novembra 1953 sa vrátil do civilu a dúfal v lepšiu budúcnosť. Režim však nezabúdal na svojich nepriateľov po celý život, a pripravil tak Štefanovi ešte mnoho ťažkých okamihov.

Lepšie zajtrajšky len pre vyvolených

Po návrate mal Štefan so svojim kádrovým posudkom výrazné problémy s hľadaním adekvátnej práce.

„Ako vyučený obchodník som nevedel nájsť zamestnanie vo svojom odbore. Nakoniec sa pre mňa našla aspoň práca strážnika pre trepáreň ľanu v Trstenej. Keďže som sa však vyznal v účtovaní a zapisovaní materiálu, podnik si to zakrátko všimol, keď som príležitostne s touto prácou vypomáhal.“

Štefan sa postupne prepracoval až na funkciu majstra, neskôr vedúceho výroby. Keď sa trepáreň ľanu zrušila, začali sa v areáli vyrábať komponenty do televízorov Tesla. Štefanovi pripadla funkcia dispečera.

V roku 1955 sa oženil s Apolóniou Brnčovou, ktorá ho verne sprevádzala životom až do dnešných dní. Postupne sa rodinka rozrástla o dcéry Evu, Oľgu, Annu, Danielu a syna Jána. Rodina si nadobudla rodinný dom, ktorý Štefan postavil vlastnými rukami.

Aj v týchto časoch však pocítili nepríjemné dôsledky snahy o kolektivizáciu, keďže Štefanova rodina nechcela odovzdať ťažko nadobudnutý majetok družstvu.

„Dcéra Eva mala problém s umiestnením v detských jasliach. Manželka musela zároveň nastúpiť do práce a situáciu bolo treba riešiť. Mnohokrát sme aj v neskorších rokoch museli deti doma zamykať, aby sme mohli ísť do práce, pretože ich nechceli nikam umiestniť.“

Tieto problémy pretrvávali aj v neskorších rokoch pri ich snahách dostať sa na štúdiá. Okrem mojej minulosti a neochote k vstupu do družstva sa pridružilo aj to, že som nechcel vstúpiť do komunistickej strany, hoci mi to bolo zo strany podniku ponúkané.

Z toho plynuli následné problémy, ako aj nižšie mzdové ohodnotenie počas celého života. Ja som však vždy veril v poctivú prácu a s politikou som odmietal mať čokoľvek spoločné. V neposlednom rade aj preto, koľko útrap mi komunistický režim v mladosti spôsobil.“

„Dcéra Eva mala problém s umiestnením v detských jasliach. Manželka musela zároveň nastúpiť do práce a situáciu bolo treba riešiť. Mnohokrát sme aj v neskorších rokoch museli deti doma zamykať, aby sme mohli ísť do práce, pretože ich nechceli nikam umiestniť.“

Tieto problémy pretrvávali aj v neskorších rokoch pri ich snahách dostať sa na štúdiá. Okrem mojej minulosti a neochote k vstupu do družstva sa pridružilo aj to, že som nechcel vstúpiť do komunistickej strany, hoci mi to bolo zo strany podniku ponúkané.

Z toho plynuli následné problémy, ako aj nižšie mzdové ohodnotenie počas celého života. Ja som však vždy veril v poctivú prácu a s politikou som odmietal mať čokoľvek spoločné. V neposlednom rade aj preto, koľko útrap mi komunistický režim v mladosti spôsobil.“

O tom dedovi som už počul, ale ešte pred jeho svadbou:

Chlapi si ho v krčme neustále doberali, že to nie je dobrý nápad, brať si 18ročnú za manželku, keď on má už 82 rokov. A že ona je ešte mladá, bude chcieť chodiť po diskotékach a podobne, že aj keď sa ešte cítí pri sile, tak to nebude večne a mladá holka predsa potrebuje poriadny sex, tak mu bude zahýbať s inými. Dedo im stále dokola im opakoval:

„Vy tomu ešte nerozumiете! Vy tomu ešte nerozumiете!“

Tak sa ho pýtali, že teda čomu vlastne nerozumejú.

Odpovedal:

„Ja toto všetko viem. len vy tomu nerozumiете! Kvôli tomu, že ona si sem tam zatrká mimo domu, ja by som sa mal pozerať, ako sa mi po dome motá nejaká stará škatuľa?“

Dědoušek vzpomíná - jak jsem přišel k internetu..

Ross Hedvíček

Úplně původně jsem nikdy neměl žádné technický zaměření. Za to můžou komunisti. Byl jsem jedním z nejmladších členů historického klanu Hedvičku v Kojetíně a pokud by se do toho nesrali komunisti, tak jsem byl celý život sedlákem a hospodařil jsem na polích a lužních lesích úrodné roviny Hané.

Jenže po válce přišli komunisti, všechno znárodnili a byli jsme najednou nemajetní a že mne se stal "kulakův syn" - tak jsem na tom byl blbě, že jsem se ani nekvalifikoval na plnoprávného "kulaka" - všechno bylo zabaveno, znárodněno, vstoupeno do JZD ještě předtím mému dědečkovi a otci. Jakoukoliv školu (střední nebo vysokou) jsem měl ale zakázanou a jen jako součást pomsty proti do JZD-vstoupení-odmítajících Hedvičku jsem dostal povolenou střední zemědělskou školu - abych potom mohl dostat povinnou umístěnkou do téhož JZD, které mi předkové tak odmítali Hahaha, pomsta, strašná legrace, česká "recese".

V zemědělské škole v Přerově jsem se naučil psát na stroji, čtyřmi prsty, ale stačilo to. Chodili jsme tam s Karlem Jemelkou, který si ty prsty později uřezal na píle cirkulárce a i když mu je přišli zpátky, tak tahle dovednost už mu pak byla na nic. Já jsem vlastně ani nechtěl jít na tu zemědělskou školu, to byla karma, já jsem se chtěl vyučit opravářem televizi jako Franta Tvrdý, odšroubovat zadní víko televize Lotos a vyměnit tam ty lampy, co vypadaly jako žárovky, co nesvítily - no nebylo mi dopřáno.

V přímé negativní úměrnosti k tomu, jak mi bylo neprávem jsem se od svých původních ambic vzdaloval a vzdaloval, až jsem se ocitl za oceánem. A tam jsem poprvé zasedl za obrazovku pólo-sálového počítačem jménem Roland, už to mělo i kursor, a track-ball byla součástí klávesnice na pravé straně, operační systém si už nepamatuji, ale musela to být jedna z prvních verzí UNIXU - zřejmě BSD. Počítač byl na Niagara College, kde jsem byl tehdy mírně přestárlým studentem, ale BSD jsem začal seriózně studovat až na Conestogo College v Cambridge - bavilo mne to, byl jsem přece absolventem zemědělské školy v oboru pěstitel-chovatel, no ne?

Můj první domácí (personál computer) pro mne postavil Rick Gummerson z firmy Thé Board Exchange (všechno to bylo o boards) a stalo to na tehdejší dobu strašně peníze, že jsem musel jít do CanadaTrust banky a vzít si na to půjčku a do zástavy jsem musel dát své osobní auto, tehdy Honda Accord. Další zdokonalování mě hráčky, výměny CPU za silnější, přidávání větší paměti, atd. jsem si už dělal sám, stejně tak jako stavení nových pozdějších počítačů - bavilo mne to, byl jsem přece absolventem zemědělské školy v oboru pěstitel-chovatel, no ne?

Operačním systémem byl tehdy DOS 2.0, později DOS 3.0 a bavil jsem se přepisováním a redukováním toho operačního systému tak, aby se mi vešel na jednu disketu 1.44 MB (původně byl na třech disketách) a to už byla novinka, protože většina disket byla floppy 5.25 s ještě menší kapacitou - nastartovali jste počítač, který ani neměl hard drive, nacpali jste tam operační systém a teprve potom si mohli začít s něčím hrát - všechno běželo na RAM - žádný hard drive. A i když vrcholem technologie byl tehdy ještě stále existující Rádio Shack, tak pokrok se nedal zastavit (aspoň ne pro nás za oceánem) a brzo jsme všichni jeli jako vlak. A hraček přibývalo, přišly strašně rychle modemy, já jsem měl Hayes 14.4 a potom totéž od GVC a pak přišly barevné obrazovky.

Velkým skokem bylo představení Windows, 1, 2, 3 a potom 3.1, které jsem ale já hned přeskočil, protože mne zaujaly Windows 3.11 for Networks - byl jsem takový komunikativní človíček. V našem domě jsme měli (jako každý jiný Canadan) tzv. obytný sklep - to je kanadská specialita, a tam jsem měl zavedenou ještě další telefonní linku a spokojeně hvízdání a syčení modemu se ozývalo celé noci, někdy i dny, protože jsem měl vždy tendenci všechno automatizovat.

Tehdy - v druhé polovině osmdesátých let - ještě internet nebyl. Už sice fungoval ARPANET, jehož spoluvůrce, matematik Jan Hájek, je můj kamarád, ale k tomu nás nepustili. My jsme si museli hrát na svým písčku. A tak jsme byli všichni aktivní v BBS - Bulletin Board System a pak i ve Fidonetu (podle toho psa). Kapacita přenosu pískajících modemu byla dostačující na malé kousky kódu a WWW ještě ani nebyl vynalezen a první webový prohlížeč jménem Mosaic taky ne. Dokonce ani porno se tehdy nijak nepěstovalo, na to bylo VHS a Béta video - takže radosti bylo stažení si počítačové hry jako Tanks, Pacman, později SuperMario a ještě později Wolfenstein nebo Duke Nukem. Můj malý, tehdy sedmiletý, syn byl taktéž častým uživatelem mého počítače - podotýkám, že všechno z

command line, žádné mačkání ikon palečkama jako ti dnešní debilkové - takže v pokročilém věku 9 let háčkoval do počítačového systému v jejich základní škole a rozeslal kritické komentáře na adresu učitelů. Že školy ho nevyhodili, dopadlo to dobře a kariérní zaměření mého syna bylo jasné. Pěstitel-chovatel z něho nebude. V pozdějších letech, až už byl na univerzitě, se stal zaměstnancem univerzitního IT oddělení a univerzitu si platil sám z jeho platů. Only in America.

V té době se rozšířily - lidí jsou povídaví - různé tlachací systémy, od USENET až po emailový listserv, později dokonalejší Listmanager (ano tam už jsem se podílel) a současně v Československu proběhl sametový podfuk a lidé najednou měli povolené počítače, sice jen na školách, ale přece. Zlí emigranti jako já si mohli povídat s domorodci za železnou oponou. Já jsem si sice radši povídal v angličtině s lidmi nečeského původu, ale i to malé procento mých komunikací s českými paskřivci bylo zajímavé.

I lidí to byli zajímaví. Na listservovém český psaném fóru POLITIKA-L jsem vedl verbální diskuse s Oldřichem Kynem, tehdy profesorem na Boston University a kamarádem Václava Klause, který u něho v Bostonu přespával, aby ušetřil devizy, když za komunistů jezdil do Ameriky. Na tomto fóru a taky na soč.culture.czech-slovak na USENET to bylo taktéž preprofesorovano - záhy jsem získal dojem, již dříve probuzený životem ve Waterloo, Ontario, že každý zasraný komunistický dacan, který emigroval v osmašedesátém, se za oceánem stal profesorem na nějaké lebnute levicové universitě. Takže v diskusích to nebývalé jiskřilo, jsa člověk, který habituálně nazývá věci pravými jmény a profesurci se hromadně uráželi a odhlasovali se.

Na slovenském fóru SLOVAK-L, které vedl slovenský nacionalista profesor Frajkor z university v Ottawě jsem jim s pomoci Romana Kanály udělal takový curbes, že snad potom to fórum úplně zrušili. Vrcholem bylo, když jsem jim v mnoha za sebou následujících postech reportoval (více než 20 let před vynálezem "fake-news"), jak po Bratislavě jezdí české tanky a v nich Cehuni vraždí pravověrné Slováky. Tisovští Slováci po celé Kanadě začali robit strčka a zapalovat vatry na kopcích...

Zajímavou odbočkou bylo fórum EKONOMIKA-L, kde jsem se potkal s tehdy asi patnáctiletým (dnes pochopitelně profesorem v Číně i v Česku) Václavem Linkovém, neúspěšným kandidátem na rektora Masarykovy univerzity, dosud řádně neoceněnou osobností české kultury a společnosti. Jednou bude prezidentem, za kterého se nebudete muset stydět a nebudete proti němu muset dělat demonstrace.

Krátce jsem pobyl i na fóru MENSA, který provozovala česká pobočka Mensy, kde jsem tehdy byl členem a dostal jsem se (jak jinak) do sporu s tehdejšími presidentem české Mensy, matfyzakem Janem Fikackem. Fikacek mne z fóra vyhodil, protože jsem ho kritizoval, že jeho IQ 175 není dostatečně vysoké na presidenta Mensy. No jo Češi. Když jsem se o něco později hlásil o členství v české pobočce PEN klubu, tak už o tom slyšeli a ani mne tam nevzali, z důvodů, že jsem nikdy nenapsal žádný román. Případ jsem už dříve podrobně popsal.

Daleko nejzábavnější v té dřevěné době bylo fórum cimrmanologické, jménem JdC-L, vedené Janem Řeháčkem (kam asi zmizel?), kde bylo spousta příjemných lidí jako Mirek Rozehnal (dnešní profesor na universitě v Taipei, Taiwan), nebo Milan Hubáček (taktéž učitel někde v Japonsku). Byl tam i Ivo Lukačovic, coby kudrnaté blond dítě, které založilo seznam.cz a prodalo to Rusům. Ten mne ale neměl rád a prohlašoval, že mě příběhy o Járovi dá Cimrmanovi nejsou dostatečně kvalitní - asi z nějakého českého alibismu či předposranosti, protože můj výzkum se soustředil na skutečnost, že Jára dá Cimrman založil KSČ. Vygooglujte si to.

A pak už se blížilo nové tisíciletí a to už byste si mohli pamatovat i sami, těch posledních 20 let. Tak jak se Češka republika obloukem vracela k socialismu a neokomunismu, tak jsem se českému internetu vzdaloval i já a nejen české pseudo-osobnosti jako František Fuka nebo Patrik Zandl, kteří nade mnou vždy pokrytecky a opovrživě ohrovali ret, ale i marxistická bojůvka jménem česká Wikipedia, kteří, vedení agentem StaSi, se mne napřed snažili ukřižovat než došlo k zaslouženě sebe-destrukci, jsou mi dnes vzdáleni... A mohu-li (jistě že mohu!) parafrázovat českého básníka

(uhodnete kterého? žádný Viewegh): "Dlouhou chvíli jsem stal a už stojím opodál - a svůj širák odhazují v dál!"

Co mají společně Ruská Maslenica, Československý klub a australské Sydney

Václav Vorm, Sydney, NSW

V neděli 18. února se v krajském klubu ve vzdálenějším předměstí největšího australského města Sydney, klubu, který se stále pyšní svým názvem Československý a nikoliv s pomlčkou, nebo spojkou "a", si další slovanská komunita oslavila svůj svátek známý pod názvem "Maslenica". Československý krajský klub, jenž od svého založení v roce 1974, přežil nejen jistá uměle vytvářená napětí mezi Čechy a Slováky krátce v postpřevratovém období, vyústivší v rozdělení republiky, tak i různé ekonomické těžkosti, cyklicky provázející systém, jehož součástí jsou dnes nejen země hostitelská, ale i obě naše republiky.

V klubu se dnes scházejí vzhledem ke vzdálenosti od centrálních částí města poněkud již postarší krajané z emigrantské vlny po roce 68' a přesto došlo podle mě k ohromnému posunu v cítění a myšlení lidí. Posunu, který by byl ještě před 20-25 lety zcela nepředstavitelný. V klubu československých emigrantů v anglickojazyčné zemi na Západě se dnes totiž na rozdíl od Evropských "hodnot" - v rámci hodnot skutečných a ryze lidských, pořádala slovanská slavnost ruské komunity zvaná Maslenica.

I přes lákavou skutečnost, že klub nabízel celou škálu vyhlášených českých a slovenských piv, včetně točeného Kozla i Zlatého bažanta, na místní poměry za rozumnou cenu, nedošlo k jedinému případu opilství či výtržnosti. Kromě nabídky z klasické české a slovenské kuchyně ve vyhlášené restauraci uvnitř klubu, byly k dostání u venkovních stánků klasické ruské palačinky zvané bliny. Grilování všeho druhu včetně tradičních ruských šašliků bylo možné ochutnat ve stánku provozovaném Armenci. S občerstvením pomáhala i místní firma Samovar.

Hodně pozornosti bylo v rámci této slavnosti věnováno také dětem a děti si měly rozhodně kde hrát. V několika stanech a menší klubové místnosti probíhala řada her i soutěží a na klubovém pozemku se děti mohly projet i na koních. V hlavním společenském sále probíhal kulturní program s hudbou, písněmi, tancem i recitací. Za celou dobu jsem nejen nezaslechl žádné hanlivé poznámky na adresu Rusů, ale vše bylo i poměrně dobře zorganizováno. Vytknout by se dalo snad jen baru, že mohl mít svižnější obsluhu a stánku s palačinkami, které se podávaly venku zdarma v rámci vstupenky by také pomohla početnější obsluha. Organizátoři tak zřejmě podcenili vysokou návštěvnost a dlouhá fronta v parném létě na slunci byla skutečně unavující. Na druhou stranu nutno dodat, že nikdo neměl zkaženou náladu a Rusové to opravdu dlouhé čekání pod ostrým letním sluncem brali až v překvapivé pohodě. Myslím si, že Češi jsou na fronty asi citlivější a už by se ozývali nějakou tou rádo by silácko-sarkastickou poznámkou apod.

K dopravě tam i zpět jsme s pár přáteli použili mimo MHD i služeb Uberu na který jsme v takovém zapadákově nečekali déle než 15 minut. Uber byl dle odhadu o polovinu levnější než taxi a tato služba zde na Západě (kam údajně v ČR také patříme) kupodivu funguje bez problémů, ale faktem je, že zde také není taxikářsko-vekslácká zlodějská mafie a něco takového, že by snad zdejší taxikáři diktovali městu ať je zbaví konkurence, je naprosto nemyslitelné.

Závěrem snad ještě třeba dodat, že Rusům se klub velmi líbil a samotní organizátoři se netajili s pochvalami, jaké prý máme my Čechoslováci štěstí na tak krásné a praktické prostředí.

Vzpomínání.

Jojo Vídeňské kavárny, i v Sydney, ještě před dvaceti lety byl na Double Bay hotel Cosmopolitan, vlastněný maďarskými Židy a tam dorty i obsluha byla "vídeňská" ! Hotel měl i pobočku - kavárnu na Bondi Junction, kam chodili mlsné huby jako já ! V Cosmopolitanu byli pinglové mladí Čínani, a srandou bylo je poslouchat, jak si nadávali maďarsky !

Tehdy tam hrával na piáno kouzelný muzikant George Best (Juraj Berczeler) a chodili ho tam poslouchat jeho fandové. Když to píš, cítím, že už jsem "starousedlík" a pamětník, protože toto už je dávno pryč, Hotel Cosmopolitan i kavárna na Bondi Junction stále existují, ale dorty tam jsou jakoby Made in China - netřeba vysvětlovat dále. A na Double Bay už taky "Pišta-báči" nehraje !

Tenkrát jsme byli mladí, hezcí, neprůstřelní a plní síly ! Ted už jsme jenom "mladí" ! Sven.

Ještě pár slov o Karlu Hašlerovi:

Karel Hašler se narodil roku 1879. Byl synem kováře. Od roku 1897 hrál ve smíchovském divadle Pavla Švandy. Poté hrál v Národním divadle v Brně a divadle v Lublani. V roce 1903 byl přijat do Národního divadla v Praze, kde ztvárnil řadu rolí.

Roku 1908 se oženil se sestrou klavíristy a skladatele Rudolfa Frimla. Po narození druhého syna přišla manželská krize, která skončila rozvodem. V předválečné době Karel Hašler účinkoval po celé vlasti. Skládal a zpíval písničky a parodie, které se staly, jako Hašler sám, velmi populární. Nakladatel Otakar Štorch-Marien ve svých pamětech líčí příhodu z 28. října 1918: Toho slavného dne se odehrávaly scény, které měly blízko k násilí. Na rohu Štěpánské ulice si kdosi všiml muže, jenž prý vypadal jako žid. Zachránil se, až když zvolal: Lidičky nebijte mne, já nejsem žid, já jsem Karel Hašler! Pomstychtivý dav se proměnil v dav provolávající slávu populárnímu písničkáři, vzal ho na ramena a donesl až k Národnímu divadlu.

V repertoáru Karla Hašlera nebyly jen populární „náladovky“ jako Po starých zámeckých schodech, ale také písně My nejsme Národ Fašistů a Kampak na nás, Bolševíci.

Za druhé světové války, i přes zákaz zpíval vlastenecké a protiněmecké písně. Na udání byl zatčen a vězněn na Pankráci. 17. října 1941 skončil v koncentračním táboře Mauthausen, jako politický vězeň číslo T 6581. Zde 22. prosince 1841 zemřel. (Jeho tragický konec byl popsán v předminulém čísle Novin 490 strana 14).

Pozůstalá rodina Karla Hašlera žije v různých koutech světa. Jeho nemanželský syn Thomas Hasler žil po válce se svou matkou v Austrálii, později odešli do USA, kde žije dodnes v Los Angeles.

Ve 20. letech propůjčil Karel Hašler své jméno větrovým bonbónům nazvaných Hašlerky, které po téměř 100 letech patří k nejznámějším českým značkám.

V roce 1998 byl Lenkou Kotkovou objevený asteroid (37939) pojmenovaný Hašler. Při příležitosti 130. výročí narození Karla Hašlera byl na Starých zámeckých schodech odhalen jeho pomník od akad. sochaře Stanislava Hanzika. 26. února 2016 byl Karel Hašler oceněn ministrem kultury titulem „Rytíř české kultury“.

Pepča Stejskal, Sydney

ČEŠI PŘIZNALI, ŽE SEŠTŘELILI ŠTEFÁNIKA - aneb "ČERNÁ KNIHA MINULOSTI"

(psáno na základě majlu od pana Michala Švejdy z Kypru)

Knihu (viz strana 10 a 11 těchto Novin) jsem dostal od kamaráda z Přerova, je zajímavě psaná, jenom ten titul je zavádějící! Kterí a jací Češi to přiznali? Jména a a popisovaný osud těch vojáků potvrzuje kdo, autoři knihy?

Proč o tom teď píš, dostal jsem majlík od virtuálního kamaráda, žijícího na ostrově Kypru, od člověka vzdělaného, zcestovalého, slušného a také toho, který se zajímá o naše dějiny a o pravdu v nich! Najít co je pravda?

Oficiální Historický Ústav České Republiky? Který? Ten Ústav utvořený svobodně po "sametu" opravdovými pamětníky protinacistického i protikomunistického odboje, anebo až toho s náhubkem, plného bývalých "otočených

kabátů", bývalých trockistů a dubčekovců? Byl jsem od dětství vychováván se "třemi svatými" státníky - T.G.Masarykem, E.Benešem a M.R.Štefánikem a dlouho jsem tomu věřil! Teprve život ve Svobodném Světě, tedy v Austrálii, mi umožnil studium pramenů, často protichůdných a překvapujících. Některé z těchto názorů panovaly mezi lidmi z nepodložených zpráv, některé podložené pamětníky, některé pouze jako pomluvy lidí s rozdílným názorem na státníky a historii. Jedno je jisté, že jsem (osobně) došel k názoru, že prezident Beneš nadělal Československu více škody, nežli užítka!

Nemohu potvrdit dějinné údaje popsáné v této knize : "Černá kniha minulosti" - autorů Zbyňka Ludvíka a Václava Bureše, protože jsem se sám narodil r.1941 za německé okupace, tedy Protektorátu Bohmen und Mahren. Proč? Pro oba moje rodiče, kteří byli v Čsl.straně Národně Socialistické, byl tedy Beneš "nedotknutelná" osoba a od nich jsem nikdy neslyšel jeho kritiku. Ovšem, moji rodiče neměli přístup ke čtení názorů jiných, protože určité činy presidenta Beneše (nevolného opět) se hodily i komunistům . A i ted, v (částečně) svobodné Č.R.jsou tyto údaje knižně přístupné, ale nedoporučované! Proč mě toto všechno zajímá? Protože se považuji za pravičáka, reakcionáře jak nám říkali komunisté, byl jsem politický vězeň, jako můj táta a švagr a další také.

Ale řekneme-li jedno slovo, řekneme i to druhé!

Tito autoři, i když věznění za vlády komunistů, sami přiznávají členství v organizacích jako byla "Vlajka", Národní Soutěženství" a jiné spolky Českých Fašistů, kteří (i když se snažili) nedosáhli žádnou podporu od nacistů za Protektorátu, takže jejich kritika a nepřátelství k Benešovi jsou někdy pravdivé, někdy jenom osobní. Můj pohled na to, není takhle ovlivněný, ze studia různých pramenů vím, že jako ministr zahraničí ČSR zabránil rychlé dopravě vojenského materiálu z Francie Polákům, když se bránili útoku Bolševiků, což byl základ jejich určitého nepřátelství k ČSR. Dále, jeho rozhodnutí a rozkaz Čsl. zpravodajcům asistovat přepravu Sovětských agentů do Španělska za Občanské války. Po Mnichovu jeho rychlý odlet do bezpečí a rivalita v zahraničí, umožnila jeho postavení do čela vlády "v exilu", což umožnilo jeho osobní výběr. Když tedy byl konečně v Londýně uznán za hlavu ČSR v exilu, proč potřeboval "mazat chleba po obou stranách" a jel v roce 1943 do Moskvy?

Toto samotné, považuji u E.B. za hlavní jeho vinu, kdy se stal (at už vědomě, či nevědomě) Stalinovou figurkou , kdy "odepsal" Podkarpatskou Rus i s věrnými Rusíny, kdy spolu s komunisty podepsal tak zvanou Národní Frontu, která po válce dovolovala pouze čtyři politické strany (v Čechách a na Moravě), tedy Národní Socialisty, Sociální Demokraty, Lidovce a Komunisty. Nepovolena byla strana Agrární, o kterou se za 1. Republiky opírala demokracie v zemi! Potom byly další činy, které považuji za neslušné, nebo zločinné - jeho chování k němu věrným politikům, vojákům, zpravodajcům, ale i k protektorátnímu presidentovi E.Háchovi, kterého nechal zemřít ve vězení. Mnozí vojáci Čsl. 2. Odboje, západních i východních jednotek, naši letci RAF, byli zrazeni a pokud se jim nepodařil útek na svobodu, mnoho jich na "svého presidenta" vzpomíná v nedobrému! Ale vrátím se k úvodu názvu knihy, tedy i ke konci 1.světové války. Ano, generál Štefánik a ministr Beneš se asi opravdu rádi neměli, protože i když E.Beneš byl chytrý úředník a "pravá ruka" TGM, Milan Rastislav Štefánik, byl nejen voják, letec, diplomat a hvězdář, ale člověk, který svými znalostmi a kontakty ve světě byl osobnost, která jak T.G. Masaryka, tak E.Beneše uvedla na tehdejší světovou scénu!

Ovšem, přez toto všechno, si nemyslím, že tehdejší (civilní) ministr by mohl ovlivnit názor a vědomí Čsl. vojáků, pravděpodobně i Legionářů, aby zločinně sestřelili letadlo našeho státníka. Můj názor je ten, že jestli to opravdu E.B. ovlivnil, tedy možná tím, že jeho kontakt vojákům řekl, že přiletí nepřátelské letadlo s maďarskými poznávacími znaky. Tehdy byly znaky na křídlech a směrovkách italské, skoro stejné, jako maďarské. Všechny části světových, tedy i našich dějin mají různý výklad i názor občanů, ale pouze Pán Bůh ví, kde je pravda a těch několika starých pamětníků, ale i ti jsou ovlivněni svým názorem! Chci věřit, že jsem se nedotknul názoru některého čtenáře, pakliže napíšete (do Novin) připomínku, nebo názor svůj, jsem ochotný (a věřím že i pan Wratislav, vydavatel Novin také) o tom všem diskutovat. Zatím stále v Austrálii žijeme v demokracii, i když se nám někdy zdá, že i nám se svoboda projevu a názoru zužuje a tratí!

psáno 16. května 2018. Sven F.REHULKA , Miranda NSW

Zajímavosti. Víte,že....

„Jedna historická kapitola telekomunikací se uzavírá ve prospěch nových technologií - STOP - Hodně štěstí a díky všem kolegům, kteří službu udržovali při životě - STOP a KONEC“. Tak zněl text posledního telegramu, který si zaměstnanci firmy Orange, jež vznikla v roce 2003 z France Télécom, napsali sami sobě v pondělí 30.dubna 2018.

První telegram byl ve Francii poslán 24. května 1844. Pravidelná služba pak byla zavedena v roce 1879. Na poštách v České republice mohli lidé poslat poslední telegram 31. března 2010, tedy po více než 160 letech od jeho zdejšího zavedení. Informovala o tom agentura AFP.

.V Austrálii „odešel do důchodu“ jednaosmdesátiletý muž, který po dobu 60 let téměř každý týden daroval krev jehož krev obsahuje látku anti-D globulin. Podle webu deníku The Daily Telegraph Australan pomohl zachránit životy zhruba 2,4 miliónu dětí.

. Zvuková iluze, která v posledních dnech baví internet, neunikla povšimnutí ani v Bílém domě. Se svým názorem, zda na nahrávce hlas vyslovuje jméno Yanny, nebo Laurel. Zda lidé slyší Laurel, nebo naopak Yanny závisí podle několika odborných vysvětlení na řadě faktorů, mimo jiné se to týká kvality nahrávky, kvality reproduktorů či rozdílností ve vnímání zvuků u každého člověka. Jeden z názorů také uvádí, že Yanny slyší lidé schopní vnímat vysoké zvukové frekvence.

Vydavatel: Já slyším Laurel, moje žena Zuzana Yanny.

Z wikipaedie se stal jen další nástroj marxistické desinformace, jen na vědomí. Peter Adler dopisovatel Novin , Canada

Předmět: another howler

Please check out your article on Adolf Hitler:

(https://en.wikipedia.org/wiki/Adolf_Hitler).

You state (verbatim): Hitler initiated [World War II in Europe](#) with the [invasion of Poland](#) in September 1939, and was central to [the Holocaust](#).

Wrong. The Soviet Union initiated the World War II. Pray have a look at modern history: who invaded Finland? Who invaded Bessarabia? Who made a deal with Hitler about dividing Poland?

There exist quite a few more examples, but these should suffice to begin with.

You keep spreading disinformation.

And please do not come up with your usual drivel about your content being edited by volunteers, and whatnot.

Either find yourselves volunteers who know a thing or two before beginning to write and/or edit, or change your name so it does not suggest encyclopedic reliability, or drop the entire project altogether. This last option sounds like the most acceptable of them all. Why? Simply because, with the number of mistakes like this, one would be hard pressed to begin to believe this is an accident.

What you are doing is a disgrace.

Recept No.492

Kopřivové knedlíky

Suroviny:

300 g pečiva na knedlíky, špetka soli, 1/8 l mléka, pepř z mlýnku, na špičku nože muškátového oříšku, 300 g kopřiv, 1 cibule, 2 polévkové lžíce mouky, 2 stroužky česneku, 40 g másla, 40 g parmažánu (nastrouhaného), 4 vejčička, 60 g hnědého másla

Postup:

Pečivo na knedlíky namočíme do mléka. Kopřivy omyjeme, blanšírujeme, dobře vymačkáme, nasekáme najemno a poté smícháme s pečivem. Najemno nakrájíme cibuli a česnek a podusíme spolu na másle. Poté přidáme pečivo s vejci. Okořeníme solí, pepřem a muškátovým oříškem, celou hmotu dobře hněteme. Nakonec přidáme trochu mouky a vytvoříme malé knedlíky. Vaříme je ve slané vodě asi 10 minut. Posypeme parmažánem a servírujeme s povoleným zhnědlým máslem.

Taky máte až moc rychlý mozek? Debata o hoaxech a fake news mě odhalila

Kateřina Kadlecová Reflex

Kolikrát člověk přijde domů z hospody, otevře facebook a postuje věci, které by za normálních okolností nikdy neřekl. A nemusí jít o slogany typu „XY do plynu“ nebo výkřiky o tom, co by Pegida měla udělat s dětmi imigrantů. V tu chvíli rychleji cítíte než myslíte a vypouštíte do éteru neověřené informace, vydáváte dojmy za pravdu a lajkujete pod vlivem jako o život radikální kecy – aniž byste si všimli, že jste se stali obětí manipulace nebo že sami manipulujete.

„Jsem nadšený, když se v rámci svých přednášek po republice setkám s člověkem, který nevěří na chemtrails,“ říká Leoš Kyša plnému sálu Knihovny Václava Havla. Místopředseda Českého klubu skeptiků Sisyfos a publicista na zlá prášková letadla, jimiž vlády států hnojí své občany, aby byli povolnější, neplodní nebo se nakazili chřipkou, prostě nevěří.

Ani my ostatní, účastníci pondělní debaty nad novou knihou Petra Nutila, zakladatele pravdomluvných serverů manipulatori.cz a popravde.cz a autora titulu Média, lži a příliš rychlý mozek: Průvodce postpravdivým světem. Mýtům a legendám o chemtrails zřejmě nevěří ani odhadem šedesátihlavé publikum. Ale co zbytek našeho ateistického národa, který namísto víry v boha přijal víru v to, že Romové mohou jezdit zdarma MHD a chodit zadax do plavečáků, a to zejména v Sudetech?

Co je pravda a co fejk

S Ondřejem Férem ze zpravodajského webu info.cz, Karlem Strachotou zastupujícím Člověka v tísni nebo šéfredaktorem webu vyvracejícího nesmysly hoax.cz Josefem Džubákem mluvíme o trollech a o tom, jak s nimi bojovat, o tom, jak poznat fake news a hoax od zprávy, a o tom, že vlastně ani my nevíme, jak co nejpřesněji nazývat pogramotné pisatele nenávislných canců z Parlamentních listů, abychom (ještě více) nepošpinili novinářský cech.

Vzpomínáme na to, kolik hoaxů si e-mailově čilí důchodci podle výzkumů naposílali před volbami a kolik hlasů pro Miloše Zemana stálo na mystifikační kampani Aeronetu a čirých výmyslech. Přemýšlíme také nad tím, jak a zda by regulace anonymity na sociálních sítích kultivovala radikální uživatele internetu.

Hlavně si vykonstruuje nepřítele!

Nová kniha Petra Nutila je dobrou učebnicí mediální gramotnosti a do jisté míry i sociologickou příručkou, která vyzdvihuje nutnost kritického myšlení a radí, jak nenaletět řečnickým trikům a argumentačním klamům.

Nejsem si úplně jistá, jestli by jako nástroj postačila lidem, co bohorovně pronesou blud a na otázku „Kdes to četl“ odpovědí „No přece na internetu“, jako by internet bylo jedno jediné důvěryhodné médium. Vždyť ono už ani "vidět něco v televizi" bez dalšího upřesnění nestačí – na ČT jsou zprávy stále ještě zprávami, na TV Barrandov jako by si ten pán excerpoval z Nutilovy knihy kapitolku Zásady moderního propagandisty: Zjednodušte; Probuďte emoce; Vykonstruuje nepřítele; Používejte slogany, cejchy a klamy; Mluvte tím správným jazykem; Ovládněte média anebo si vytvořte vlastní; Síťte chaos, vyčerpejte kritiky.

Hrrr na trolly

Pro nás ostatní pak platí běžné zásady: informace přijímejme s mozkiem zapojeným do elektriky a s vědomím, že žádná alternativní fakta neexistují – jen lži. Nesledujme dezinformační kampaně, každou informaci vnímejme s ohledem na její zdroj a pro jistotu ji ještě u jednoho nezávislého zdroje (a ať to raději není babička nebo děda) ověříme.

Vyvracejme na sociálních sítích konspirační teorie, nenechme sebou manipulovat, vystupujme ze své sociální bubliny a hledejme v sobě sílu diskutovat s lidmi. I když všichni máme, jak dokládá Nutilova publikace, tendenci věřit především tomu, co je v souladu s naším přesvědčením, třeba ty chlapy v hospodě silou argumentů (a osobnosti) jednou přesvědčíte.

Jednotlivé druhy ovoce a zeleniny: co je zdravější?

Ovoce a zelenina patří ke každé zdravé stravě. Bohatost živin těchto plodů je neocenitelnou složkou pestrého jídla. Mezi jednotlivými druhy ovoce a zeleniny však existují i rozdíly. Je například zdravější červené, nebo zelené jablko? Bílé, nebo černé hrozny? Bílý, nebo červený česnek? FEMAIL, ženská rubrika serveru Daily Mail, udělala analýzu.

Zelené zelí vs. červené zelí

Zelené zelí sice obsahuje rostlinné živiny, které jsou údajně dobrou prevencí před rakovinou, ale červené (či fialové) obsahuje více vitamínu A a železa. Oba druhy jsou také dobrým zdrojem vitamínu B, který je důležitý pro tvorbu energie.

Jasným vítězem je však červené zelí, neboť obsahuje až desetkrát více vitamínu A (pro zdravější zrak) a dvakrát více železa. FEMAIL radí, abychom jedli zelí spíše tepelně neupravené, jelikož při vaření ztrácí některé důležité nutriční hodnoty.

Obyčejná cibule vs. cibule šalotka

Obyčejné cibule obsahují flavonoidy, jež nás chrání před srdečními chorobami, ale šalotka zase obsahuje třikrát více vitamínu C. Kromě sladší a jemnější chuti navíc nabízí více vápníku, který je důležitý pro kosti. Vítězem tedy jsou šalotky. Výživoví poradci rovněž doporučují podobně jako u zelí jíst je tepelně neupravené. Během vaření totiž ztratí až polovinu svého obsahu vitamínu C.

Zelené hrozny vs. černé hrozny

Světlejší hrozny obsahují rostlinné živiny, které nás chrání před srdečními chorobami, tmavší plody ale obsahují celkově více živin. "Hrozny nejsou obecně oproti jinému ovoci moc užitečným zdrojem vitamínů nebo minerálů. Jejich velkým plusem jsou však rostlinné živiny fotochemikálie," říká specialista na zdravou výživu Fiona Hunterová z webu healthspan.co.uk.

Čím tmavší barva hroznu, tím lepší a výživnější, dodává. Dále pak radí tohle ovoce uchovávat raději v misce, než ho schovávat do ledničky. Tam totiž masivně ztrácí právě své užitečné fotochemikálie.

Červené jablko (Gala Apple) vs. zelené jablko (Granny Smith)

"Jablka jsou dobrým zdrojem vlákniny, která pomáhá zpomalit vstřebávání cukru do krevního oběhu a snižuje tak hladinu cholesterolu," uvádí Hunterová.

Za zdravější se považují zelená jablka, neboť v průměrné velikosti obsahují o šest gramů cukru méně, což je více než jedna čajová lžička. Poradci doporučují konzumovat jablka i se slupkou, jež obsahuje právě tolik důležitou vlákninu.

Klasický pomeranč vs. červený pomeranč

Zde je to vyrovnané. Červený pomeranč je bohatý na flavonoidy a antokyany, které snižují riziko srdečních onemocnění. Na druhou stranu ale klasický pomeranč obsahuje až o 40 procent více vitamínu C, což z něj dělá vítěze.

Pomerančový džus je skvělým doplňkem ke snídani. Když si například ráno dáte cereálie, které obsahují hodně železa, tak vám pomeranč pomůže absorbovat mnohem větší množství než obvykle.

Bílý vs. červený česnek

Hlavní rozdíl tkví v obsahu alicinu, jehož je až třikrát více v červeném česneku. Alicin je důležitý pro své antibakteriální vlastnosti, dále snižuje cholesterol a zlepšuje krevní oběh. FEMAIL dává zajímavý tip: člověk by měl zhruba deset minut po rozdrcení hlavičky česneku počkat, než ho přidá do hrnce či pánve na vaření.

Hnědé avokádo (Hass) vs. zelené avokádo (Fuerte)

Zelené avokádo obsahuje o 30 procent méně tuku a celkově má asi o 90 kalorií méně. Většina tuků v avokádu (jeden kus obsahuje průměrně 24 gramů) je ale zdravý přínosná. Některé kusy však mohou obsahovat až 240 kalorií.

"Avokádo je dobrým zdrojem antioxidantů ve vitamínech E a B6, jež jsou důležité pro nervový systém. Obsahují také chemickou látku lutein, která pomáhá chránit oči," připomíná Hunterová. Týden

10 Jídel smrti

nejhorší pro vaše zdraví.

1. MARGARÍNY

Neplatí to pro všechny, samozřejmě. Obvykle ale lidé kupují margaríny, protože v nich není cholesterol. Ale co v nich naopak JE? Jsou zdrojem omega 6 mastných kyselin, kterých máme ve stravě nadbytek, a mnoha potenciálně škodlivých aditiv, směsí hydrogenovaných nebo částečně hydrogenovaných rostlinných tuků, často s přídavkem vitamínů, emulgátorů, barviv a celé řady chemických aditiv. Margaríny byly po mnoho let doporučovány jako zdravá náhrada živočišných tuků. Ale souvislost mezi konzumací živočišných tuků a zvýšeným rizikem srdečních onemocnění byla silně zpochybněna! A právě margaríny obsahují zdravotně rizikové trans tuky

2. LIGHT POTRAVINY

Lidé si často myslí, kdovíjak zdravé nejsou potraviny s označením "light" nebo "nízkotučné". Ve skutečnosti jsou plné nezdravých chemikálií, které mají nahradit chybějící tuk, ať už kvůli chuti nebo vlastnostem (konzistenci, trvanlivosti atd).

3. OVOCNÉ DŽUSY

Myslíte si, že nahradí konzumaci ovoce? Většinou ne. Obvykle obsahují umělé příchutě a nikoli čerstvé ovoce - nejčastěji se vyrábějí z ovocného koncentrátu. K tomu se přidává vysoké množství cukru a dalších chemikálií. I skutečně 100% džus má tolik cukru a kalorií, že na něm nic vhodného není. Tloustne se z nich a vedou k cukrovce.

4. ZPRACOVANÁ MASA A UZENINY

Skutečného masa v nich zas tak moc nebývá, takže jeho nadměrné konzumace se bát nemusíte. Spíš jde o další látky: sůl, cukr, tuk, uzenářské soli. Vedou nejen k obezitě a cukrovce, ale je prokázána souvislost s rakovinou především tlustého střeva a konečníku, v němž Češi neustále vedou žebříček nejvíce nemocných v Evropě i na celém světě.

5. ENERGETICKÉ TYČINKY

Údajně jsou vhodné pro lidi, co chtějí zhubnout a být fit. Zkuste si však přečíst jejich složení. Opět obsahují spousty cukrů a nevhodných tuků (obzvláště ty polité jakože „čokoládou“) - a dokonce i když se jedná o proteinové tyčinky! Lepší je kus syra a ořechy

6. HOTOVÁ MRAŽENÁ JÍDLA

Nedávný test MFD v nich prokázal neuvěřitelná množství soli - v jediné porci jí bylo víc, než tvoří doporučená celodenní dávka. Na víc se zjistilo, že ani nejsou uvařené z čerstvých surovin, ale většinou z prášků a různých průmyslových směsí. Opravdové Fuj.

7. SNÍDAŇOVÉ CEREÁLIE

Těch, které jsou vhodné, je skutečně jen málo. Většinou však obsahují obrovské množství cukrů a tuku, deklarovaný ovocný podíl bývá zanedbatelný a oříšky bývají plesnivé. Byli byste překvapeni, kdybyste zjistili, že porce lupínků k snídani má víc kalorií, než sladký dezert po obědě, jemuž se tak úporně vyhýbáte! Navíc i cereálie bývají průmyslově zpracované, aby se daly snadno připravit. Nejlepší jsou obyčejné ovesné vločky - když si je za sucha rozmixujete, ráno stačí zalít a budou taky instantní!

8. SLADKÉ PEČIVO

Kdo by si nekoupil koláček nebo koblížek? Dá se hezky sníst i v běhu na ranní autobus, ale tím veškeré výhody končí. O cukrech a uhlovodanech víme, tajemstvím však mohou být nekvalitní transmastné tuky.

9. LIMONÁDY

Spousta cukru a chemikálií - tak se dají jednoduše popsat. Výzkumy je dávají do souvislosti s rakovinou a poškozením ledvin, zejména u žen. Častým pitím si také zaděláváte na obezitu a cukrovku. I dietní limonády bez cukru představují riziko, protože jsou plné náhradních sladidel a dalších chemikálií, které také vedou k různým nemocem včetně rakoviny. Nový reklamní trik "Slazeno stévií" (stévie je přírodní látka z rostliny Stevia rebaudiana asi 300 x sladší než cukr) vás nesmí ošálit - stévie je tam zanedbatelné množství. Zbytek jsou opět cukry a náhražky.

10. SLANÉ ČIPSY

Spousta tuků a soli by možná nebyla ještě to nejhorší. Tím jsou nebezpečné chemické látky, zvláště když brambůrky mají další příchutě: uzenou, slaninovou, sýrovou, atd. Ve většině najdeme akrylamid, který se tvoří při smažení za mimořádně vysokých teplot. Vědci ho považují za viníka mnoha druhů rakoviny.

Vědci objevili na jihovýchodě Moravy novou variantu parkinsonismu

Vědci z olomoucké lékařské fakulty objevili dosud neznámou genovou mutaci zodpovědnou za vznik zcela nového typu parkinsonismu. Zjistili ji u obyvatel na jihovýchodě Moravy v oblasti Horňácka, kde zaznamenali abnormálně vysoký počet lidí s tímto neurodegenerativním onemocněním. Výzkumem prošli obyvatelé deseti obcí této geograficky i etnograficky izolované oblasti, informovali v úterý zástupci Univerzity Palackého. Ve studii budou vědci pokračovat, zaměřit se chtějí i na oblast Chřibů. Týden

"Díky detailní molekulárně-genetické analýze jsme identifikovali zcela novou, dosud neznámou variantu parkinsonismu, která představuje světový unikát. Podařilo se totiž vyloučit, že by mohlo jít o některý z atypických parkinsonských syndromů, které popisuje současná neurodegenerativní neurologie. Jde tedy v podstatě o novou nemoc," uvedl přednosta neurologické kliniky lékařské fakulty Petr Kaňovský. Objev učinili vědci v izolované oblasti Horňácka na úpatí Bílých Karpat, kde zaznamenali ohnisko neobvykle vysokého počtu nemocných s parkinsonským syndromem. Potvrdili tak poznatky tamních lékařů, kteří tento výskyt pozorovali řadu let. Rodokmeny s nejvyšším výskytem nově objevených dědičných mutací podle odborníků pocházejí z vesnice Javorník, který je na rozdíl od ostatních devíti vesnic většinou luteránský, což je na jihovýchodní Moravě ojedinělé, doplnil Kaňovský.

Ke zdolání nejvyšší čínské hory stačí jeden krok

Hledáte-li snadno pokořitelnou horu, vydejte se do města Shouguang ležícím v čínské provincii Šan-tung. Nachází se tam totiž Jingshan - nejvyšší hora v Číně a s největší pravděpodobností i na celém světě. Na výšku měří pouhých 60 centimetrů, zdolat ji tak lze za pomoci pouhého jednoho kroku.

Jingshan možná není tou nejimpozantnější horou na světě, ale jednoznačně je jedinou horou, která se v okolí města Shouguang nachází. Jedná se o symbol celého regionu a zároveň jedno z tamních nejvyhledávanějších turistických míst.

Zmínky o této hoře jsou staré už více než sto let. V oficiálních záznamech regionu se píše, že jde o pouhou špičku hory, jejíž podstatně větší část se skrývá pod povrchem země.

Jak je tedy ve skutečnosti hora Jingshan velká? To prý nelze přesně zjistit, neboť jakékoliv výkopové práce jsou v její blízkosti přísně zakázány.

Ačkoliv lze Jingshan lehce přehlédnout a za dobu své novodobé existence se stala terčem nespočtu vtípků, od té doby už alespoň nikdo nepochybuje, že se skutečně jedná o horu RP

EU zakazuje krtečka? Mnozí lidé berou internetové vtipy vážně, selský rozum selhává

„EU nám chce zakázat krtečka a koledování.“ „EU nařizuje přejmenovat Karlův most na Most Václava Havla.“ „Vědci dokázali, že Bůh není.“ Všechny tyto zprávy vznikly jako vtipy. Ovšem našli se čtenáři, kteří je vzali vážně a vnímali je jako potvrzení svých vesměs kritických postojů. Odborníci upozorňují, že selský rozum na rozpoznání vtipu nebo dezinformace leckdy nestačí. Je třeba se učit kritickému myšlení.

„EU chce zakázat Krtečka. Je černý a kope díry v zemi. Rasistické, nekorektní, vykřikují úředníci.“ Tento titulek přinesl minulý týden satirický web G.cz, podle jehož článku Evropské unii vadí, že Krteček je černý a tím, že se kope v zemi, přizívá stereotypy o lidech tmavé pleti žijících se převážně v kopech. Měl by se prý přebarvit na bílo, začít nosit brýle a studovat fyziku na vysoké škole.

„Je to celé vymyšlené a v textu jsou i absurdní věci, například Evropská komise pro korektnost a rovnost pohlaví. Nesmyslné komise. Ten článek je prostě satira,“ říká redaktor webu G.cz Dominik Landsman s tím, že v Unii žádná podobná komise neexistuje.

Našli se však čtenáři, kteří článek vzali vážně. „Ti úředníci od stolu snad nikdy neviděli krtečka?! Bo co??? Je to zvíře stvořené přírodou... chtějí ho snad mít růžového?!?!?!“ reagovali rozhořčeně a některé výtky nekončily u zděšení, ale také vyvozovaly důsledky: „Z toho plyne pro naši republiku: Rychle pryč od takových úředníků v EU.“

Emoce přebíjejí rozum

Odborníci vysvětlují tyto reakce silnými emocemi, které u lidí vyvolávají zmínky o některých tématech a zastávají střízlivé uvažování. „Jedná se v zásadě o impulzivní chování. Lidé reagují na konkrétní klíčová slova, která se v příspěvcích vyskytují: muslimové, uprchlíci, EU, Brusel, migranti. A tato slova sama o sobě spouští následnou reakci v podobě lajkování, sdílení a komentování,“ vysvětluje sociolog médií Univerzity Karlovy Václav Štětka.

„Jeden z narativů je: ‚Zlý Brusel. EU zakáže. Nikým nevolení úředníci.‘ To je jakási kolektivní vědomí, a když vy se do něj trefíte a použijete správné heslo, tak je to, jako když řeknete: ‚Sezame, otevři se.‘ Fakticita nemá v této komunikaci žádný prostor,“ dodává autorka knihy Průmysl lži Alexandra Alvarová.

Liberecká SPD uvěřila, že chce Brusel zakázat pomlázku

Aprílové smyšlené zprávy si užívá i řada tuzemských novinářů: je to ostatně jediný den, kdy si mohou beztrzně vymýšlet. Web iDNES.cz tak letos přišel s aprílem v podobě článku nazvaného „Velikonoční tradice v ohrožení. Novela zákona chystá zákaz koledování“. V něm vinu za blížící se konec pomlázky svalil na evropský Úřad pro ochranu lidské důstojnosti. Ten přitom vůbec neexistuje – stejně jako zmiňovaná komise pro korektnost.

Přestože na konci textu se píše „Děkujeme za přečtení našeho aprílového článku, snad jste se pobavili,“ našli se čtenáři, který ho vzali vážně a vyvodili z něj kritiku

Evropské unie. V klidu smyšlený text nenechal ani libereckou buňku sněmovního hnutí SPD.

„Zdá se, že ze západu opět přichází další moudro. Dobře míněná snaha agilních činovníků nečekaně vyvolala nevoli ‚civilizovaného světa‘,“ napsali. „Informace o aktivitách spolku, který požaduje tuto naši českou tradici

zapsat na seznam světového kulturního dědictví UNESCO, se totiž dostaly také do zorného pole evropského Úřadu pro ochranu lidské důstojnosti. Místo zapsání do respektovaného seznamu nyní hrozí oblibené lidové tradici zánik.“

Mnozí lidé na internetu upozornili místní politiky SPD, že skočili na špek vtípkovi. Místo přiznání chyby následovalo tvrzení, že EU nepřichází s takovými snahami poprvé podpořené článkem z roku 2011. Ani ten ale nebyl míněn vážně. Hnutí nakonec odkaz na svém facebookovém profilu smazalo a mluvčí uvedla, že SPD se aprílovými žerty svých členů nezabývá.

Uvěřit se dá i tlaku na přejmenování Karlova mostu nebo důkazu neexistence Boha

Web AZ247.cz je čistě satirický a vymýšlí si všechny zprávy. Přesto se najdou lidé, kteří jeho texty šíří jako pravdivé. Toho se dočkal i článek s titulem „EU požaduje po Česku, aby přejmenovalo Karlův most na Most Václava Havla“. Lidé na něj reagovali například komentářem: „Proboha to už je fakt kocourkov. A co budou chtít pak? Třeba přejmenovat Karlštejn na Leningrad?“

Editor webu Ondřej Činčura upozorňuje, že potíž vzniká při rychlém prolétávání internetu: „Titulek vždycky nejvíce prodává, takže se do něj vždy snažíme dát to, co je nejvíce šokující. Problém nastává, když si někdo přečte jenom ten titulek,“ dodává s tím, že z textu článku jasně vyplývalo, že je myšlen jako vtíp.

Reakce důvěřivých čtenářů se objevily i pod smyšlenou zprávou webu G.cz o tom, že američtí vědci vyvrátili existenci Boha. Podle článku nainstalovali do vesmíru fotopasti a když po půl roce žádná z nich Boha nezaznamenala, oznámili, že není.

Chybí filtr novinářské práce, nahradit ho může jen kritické myšlení, ne selský rozum

Sociolog Štětka upozorňuje, že problém vzniká hlavně v důsledku toho, že někteří lidé už čerpají informace převážně z Facebooku nebo Twitteru. A tam se často objevují zprávy, které nemají autora. Ten je přitom zásadní, protože u každé informace ručí za její správnost.

Naroveň se tak dostávají na jedné straně zprávy podložené výzkumy, rešeršemi a ověřováním a na druhé tlumočení toho, co „jedna paní povídala“. Proto je ke zprávám na internetu nutné přistupovat ještě obezřetněji. „Často čteme na síti: ‚Mám přece zdravý selský rozum, udělám si názor sám,‘ ale takhle to vůbec nefunguje. Kritický odstup je věcí něčeho, co se musíte naučit. S tím se nerodíme,“ varuje autorka zmíněné knihy Průmysl lži Alexandra Alvarová. CT24

Sexuoložka Fifková: Závislost na pornu a masturbaci je obrovský problém, bojím se o muže

Pavel Štrunc

„Neumíte si představit, jaké to je, když se někdo cítí být klukem a má holčičí tělo. A nikdo mu nevěří.“ Sexuoložka Hana Fifková se zaměřuje na transsexualitu, deviace i rady párům, které prostě nemůžou mít sex. Transsexualita se podle ní může projevit už třeba u tříletých dětí. Čím dál víc rodičů za ní přitom právě s tímto problémem chodí.

Stále víc mladých je dle jejích slov také závislých na masturbaci a pornografii. Podle Hany Fifkové je to velký problém a nejhroženější generace teprve dorůstá. Chyba je přitom už v příliš úzkostlivé výchově, kdy si muži ani neumí „namluvit holku“.

Kam až to může vést? Existuje právo na sex? A v čem jí vadí kampaň MeToo?

Vydavatel: *Jeden by si dokonce mohl myslet, že za tím stojí muslimové, neb těch se akce Mítí Túúú, a podobné blbiny se sexuálním harašením jaksi vyhýbají a oni se snaží množním rozšířit Islám. Popřípadě levice, co se snaží vytvořit ‚desperate‘ společnost, jen aby mohli začít dělnickou revoluci. To víte, mezi spokojenými dělníky se jim žádná agitace na revoluci a vzpouru nepovede.*

Ted' mne tak napadlo, že ani lidé v beznadějně situaci, jako byl koncentrák, nezačali nijakou revoluci. Tak nevím.

V útrokách mrtvého vorvaně bylo na 30 kilogramů odpadu

Mladý samec vorvaně obrovského, který byl nalezen mrtvý u španělského pobřeží v provincii Murcia, měl v trávicím systému 29 kilogramů odpadků. Podle tamních úřadů právě to největší ozubenou velrybu zabilo.

Zhruba desetimetrový uhynulý živočich se již v únoru objevil poblíž majáku v Cabo de Palos na jihovýchodním pobřeží Španělska. Pitva odhalila, že ve svém břiše, zejména v žaludku a ve střevě, měl pytle na odpadky, plastové tašky, lana, sítě i barel.

Vorvaň se plastů nemohl zbavit

Úřady uvedly, že zvíře, žijící se v hlubinách oceánu hlavně velkými chobotnicemi a rybami, zemřelo kvůli zánětu sliznice či pobřišnice. Množství lidských odpadků v jeho systému bylo tak velké, že jej velryba nebyla schopna z trávicího systému dostat pryč, napsal list The Washington Post.

Velryba navíc byla značně podvyživená – vážila jen zhruba sedm tun, přitom dospělí samci tohoto druhu mívají až přes 40 tun. Samice okolo 15.

Mrtvý vorvaň ve Španělsku.

Vládní úředníci ve španělském regionu Murcia, kde bylo zvíře nalezeno, proto zahájili kampaň za zvýšení povědomí o spotřebě plastů a vhodné likvidaci odpadků. Kampaň má zahrnovat i uklízení pláží.

Consuelo Rosaurová z úřadu pro životní prostředí zdůraznila, že přítomnost odpadků v mořích a oceánech skutečně volně žijící zvířata velmi ohrožuje.

Přes pět biliónů kusů odpadků v oceánech

Nešlo o první případ objevení mrtvého vorvaně s tělem plným různých předmětů a nečistot. Na pobřeží Spojeného království, Nizozemska, Francie, Dánska a Německa jich bylo v uplynulých letech nalezeno nejméně 30, upozornil časopis National Geographic. Minulý měsíc se jeden našel i v Indonésii.

Dle studie z roku 2014 může být ve světových oceánech celkem zhruba pět biliónů kusů odpadků. Počet rozhodně neklesá. Studie zveřejněná v minulém roce navíc ukázala, že 83 procent vzorků vody z více než desítky sledovaných zemí bylo znečištěno plastovými vlákny.

Kohoutková voda obsahuje plastová vlákna, zjistila studie

Testy ukázaly, že pro miliardy lidí na celém světě je pitná voda kontaminovaná plastovými částicemi, takzvanými mikroplasty. Zjistilo se, že 83 procent zkoumaných vzorků vody z vodovodu je takto znečištěno. Průměrný počet vláken nalezených v každém 500mililitrovém vzorku se pohyboval od 1,9 v Evropě až po 4,8 v USA. Odborníci by tak měli zkoumat, jaké to nese důsledky pro naše zdraví.

Kontaminace byla nalezena v pitné vodě v zemích po celém světě. Studenou pitnou vodu u více než tuctu států analyzovali vědci na popud neziskové organizace Orb Media, která informace poskytla britskému serveru The Guardian.

Mikroplasty jsou plastové mikročástice o velikosti sotva jednoho milimetru, pocházejí často z kosmetiky nebo oblečení a šíří se odpadními vodami. Studie organizace Orb Media zkoumala mikročástice větší než 2,5 mikronu (2,5 tisíciny milimetru).

„Máme dostatek údajů o tom, jak to negativně ovlivňuje volně žijící živočichy, zejména ryby,“ uvedla pro The Guardian Sherri Masonová, expertka na mikroplasty z americké State University of New York at Fredonia, která dohlížela na analýzy pro Orb Media. „Pokud to má vliv na zvířata, proč bychom se měli domnívat, že na nás ne?“ táže se. Podle Mahonové jsou dvě hlavní nebezpečí: velmi malé plastové částice a chemické látky nebo patogeny, které mohou mikroplasty uchovávat. Proniknou-li do orgánů, mohlo by to být dle jejích slov „znepokojující“. Plasty navíc mohou přilákat bakterie nacházející se v odpadních vodách.

Není zatím úplně zřejmé, jak se mikroplasty dostávají do pitné vody. Jedna z příčin jsou například pračky. Každý její cyklus údajně může do životního prostředí vypustit až 700 tisíc těchto vláken. „Současné standardní systémy na úpravu vody neodfiltrují všechny mikroplasty,“ uzavírá vědkyně Mahonová s tím, že balená voda nemusí být vždy vhodnou alternativou. Plasty byly totiž nalezeny i v několika vzorcích právě balené vody RP

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Wisteria Place cafe,

156 Megalong Street, Leura
Tel.: 0421 335 835

Otevřeno: **ve čtvrtek v pátek a v sobotu**
od 17.00 do 21.00

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzervují.

Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)

Bazaar v St. Leonards, obědy, každý den

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe

Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.-Ned)

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Gold Coast

Prague (nevím kde je)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

DENTIST

Dr. Goran Pechanats.

100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273

check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00

full porcelain crown \$1100

We accept vouchers from dental hospital

09/11/16

Služby nejen pro studenty

NAATI akreditována prekladatelka/tlumočnicka z a do Slovinciny. Preklady s pečátkou, akceptovane na kazdom urade. Legalny business zalozeny v Australii.

Dobre ceny. Kontakt: denisa.rinak@gmail.com

Tel.: +61 459 470 424

05/03/2017

Australiaonline

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského vísa a vyberem spravne skoly.

V Sydney provozujeme největší česko-slovenské studentské centrum.

Jste turisti ci studenti a mate zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají zdarma k dispozici vizove konzultace, design studia a zadosti o studentská visa, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.

Zklamal Vás přístup jiných agentur?

Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského vísa?

Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?

Chcete zdarma využívat našich služeb?

Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny!

Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.

Číslo imigrační licence: 0208424 Česky mluvící, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvici

Kontakt: Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízi bezkonkurenčne nejlevnejsi cestovni produkty po Australii, Novem Zealandu, Asijskopacificke oblasti (Fiji ...), ale take letenky do vsech destinaci sveta vctne Ceske a Slovenske republiky.

Travel agency licence: 2TA07248, Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu

Navštivte naši kancelář AustraliaOnline / Australiaonline Travel

Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000

Contact:

Education section: 02 – 9003 0455

Immigration section: 02 – 9003 0466

Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu

www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia

01/11/18

information planet

Study. Work. Travel.

Information Planet je již na trhu 22 let.

Máme 7000 studentů ročně, 200 zaměstnanců, 48 kancelářů v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.

Nabízíme: Zdarma k dispozici naše studentská centra v Austrálii kde jsou Česky a Slovensky mluvící zaměstnanci

Komplexní služby: Pomoc s prací, Imigrační služby přes registrované imigrační agenty, Vlastní ubytování za zvýhodněné ceny Cestovní kanceláře, Akce a školení a ostatní služby Mame 5 kancelářů v Austrálii :

www.informationplanet.com.au

Sydney Centrum: Level 3/484 Kent st, Sydney 2000

kontakt: +61 2 9283 6161

Víza a školy: Veronika Badurová, Olga Romanová

email: europe@informationplanet.com.au

Sydney Manly: 41A The Corso, Manly 2095 ,

kontakt: +61 2 9977 0499

Melbourne: Suite 102, 365 Little Collins Street

,Melbourne, 3000, + 61 3 9939 9400

Brisbane: Level 2, 226 Albert Street , 4000

Brisbane, kontakt : +61 7 3003 1134

Perth: Level 4, 23 Barrack Street, Perth - Perth,

6000, kontakt: +61 8 9221 8022

Naše kanceláře v Evropě :

Praga a Brno -www.informationplanet.cz , email:

info@informationplanet.cz ,kontakt +420 222 524 035

Bratislava , Presov a Košice www.informationplanet.sk

email: info@informationplanet.sk , tel. +421 911383138

25/11/18

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo

P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>

Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,

(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principal: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;

0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: Zuzana Vasitch Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -

info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan

NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník Beseda.

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@cslklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: cslklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovičko.

Československý klub v SA,

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

tel., 08 8346 4181, vydává časopis Život.

Czechoslovak Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@stra.co.nz,

měsíčník Střípky Čriepky

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydáva dvomesiacnik „ Slovenský štít“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: Zornička (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydáva štvrťročne Slovenské zvesti.

Združenie Sloveskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Heights , 2030

phone: 02 9581 0111 fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzove

případy, které se stanou mimo oficialni uredni dobu

naseho generalniho konzulatu je 0402 312 806

nebo 0401 547 584 (pouze náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorárny konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrália

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorárny konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria

3165, Austrália

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052;email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorárny konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorárny konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zelande

honorárny konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@krc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. 0418 262 289

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

<http://www.mzv.sk/canberra>

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUS\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291

Každou druhou nedeli o 10,15 hod. **Česká Mše Svátá** Každou štvrtú nedel' u 11,30 hod. **Slovenská Svátá Omša** Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svátá Omša** Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí nedel' v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svátá Omša Každú štvrtú nedel' u 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620 www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek

PO Box 330 Kemps Creek 2178;

www.cscountryclub-

sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,

otvírací hodiny: Pat.od 18 hod, Sob, od 17 hod, Ned, od 12hod.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „Blue Danube“..

Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju.

Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook:

Organizácie „Jednoty Cyrila a Metoda“ a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 www.skcsydney.com

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaide,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají **President Věra Zlatá**

Každé druhé poslední úterý v měsíci od 13.00 hod Lunch, vaří Alena Špiroch, Jan Sedlák, Vlasta Sustek; Tři chody za \$20.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

SBS Radio Czech – **živě každou sobotu 19-20h**

Terrestrial: FM – SBS Radio 2

Digitální: SBSRadio2, Poslouchat lze i na digitální TV

Ze záznamu: Web SBS Czech, SBS Radio App, podcast

Phone: 02 9430 2723 - Filip Koubek

Address: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

Mail: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

Email: czech.program@sbs.com.au

Web: www.sbs.com.au/czech

Social: facebook.com/SBSsczech

twitter.com/SBSsczech

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág každú nedel' u v **Sydney** od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane Česká vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 28 května Léta Páně 2018.

Co by čtenáři Novin měli vědět o novém zákonu.

Nová evropská legislativa o ochraně osobních údajů GDPR je podle pana V. Klause ml. Evropské svinstvo. S novými evropskými pravidly pro ochranu osobních údajů (GDPR - General Data Protection Regulation), která začala platit v pátek 25. května 2018, se potýkají i webové stránky v USA. Některé weby významných zpravodajských médií blokují přístup uživatelům z EU, jiné jim zobrazují odlišné verze webu nebo nejprve vyžadují souhlas s tím, jak daná společnost sleduje jejich aktivitu na webu.

Nové povinnosti vyplývající z nařízení GDPR se vztahují na všechny, kteří shromažďují nebo zpracovávají osobní údaje občanů EU, tedy i na společnosti mimo unii, které působí na evropském trhu. Novými pravidly se musí řídit všichni „správci“ a „zpracovatelé“ osobních údajů – tedy velké podniky, malé firmy, úřady, ale i živnostníci, občanská sdružení a další instituce. Působnost nařízení nespadá například na činnost fyzické osoby, při které jsou osobní data zpracovávána výlučně pro domácí a osobní účely, tedy například při tvorbě rodinného rodokmenu. Dále je z působnosti vyloučeno i zpracování údajů prováděné s cílem vyšetření, odhalení nebo stíhání trestných činů – na to se vztahuje konkrétní směrnice EU přijatá v roce 2016.

V souvislosti s GDPR je asi nejdiskutovanějším tématem výše pokut v případě nedodržení tohoto nařízení. Sankce přitom nejsou nijak malé – v závislosti na charakteru a závažnosti porušení GDPR může být uložena sankce až 20 milionů eur nebo do výše čtyř procent celkového obrátu firmy.

Co GDPR považuje za osobní údaje?

Nové nařízení je založeno na širší definici osobních údajů. Kromě například jména, věku, data narození nebo osobního stavu sem spadají i technické parametry jako e-mail, IP adresa nebo takzvané cookies. Nařízení se však věnuje především citlivým údajům, ke kterým GDPR nově řadí i biometrické a genetické údaje, jako jsou otisky prstů nebo sken oční sítnice – i tato data tak mají být přísně chráněná.

Stojí učitelka před třídou prvňáčků, v ruce drží dort a říká: „Dnes popřejeme vaší spolužačce k narozeninám. Bohužel vám nemůžu říci, která to je.“

Tak ještě k tomu Marxovi a k účasti komunistů ve vládě

Filip Humplík forum 24

Z úst předsedy Evropské komise Junckera jsem se dozvěděl, že Marx není zodpovědný za zločiny komunismu a měl by být vnímán v kontextu doby. Takže vztyčit jeho sochu, dodanou komunistickou Čínou, je vlastně fajn a součást historie.

Zopakuj ten známý Marxův citát z Komunistického manifestu: “Komunisté pokládají za nedůstojné, aby tajili své názory a úmysly. Prohlašují otevřeně, že jejich cílů lze dosáhnout jen násilným svržením celého dosavadního společenského řádu. Necht' se panující třídy třesou před komunistickou revolucí! Proletáři v ní nemají co ztratit, leda své okovy. Dobýt mohou celý svět.”

Vypíchnu pro všechny: Násilným svržením.

Současně s tím u nás v Česku vzniká menšinová vláda ČSSD s ANO, podporovaná komunisty.

Těmi komunisty, kteří ústy svých kandidátů a významných členů Semelové a Skály veřejně velebí Stalina, Gottwalda a další diktátory a vrahy.

Když v roce 2006 Miroslav Kalousek (tehdy ještě jako Lidovec) zkusil navrhnout něco podobného, byl demokratickými Lidovci vypakován ze strany a založil si Topku. Od té doby bojuje za demokracii.

Sociálním demokratům spojení s komunisty nevedlo tehdy. A ani dnes. Je vidět, že přítel Fierlinger má v současné sociální demokracii dobré žáky.

A ANO? Jejich názory jsou jak větrná korouhvička. Přesně podle nálady Andreje Babiše. Hlavně že se nezastaví dotace do řepky. A do podniků Agrofertu, se kterým premiér v demisi takzvaně nemá nic společného. Ostatně, Andrej Babiš byl komunistou. A taky agentem komunistické StB.

Kormidlo lodi jménem Česká republika se bohužel obrací zase na východ. Miloš Zeman pracuje s novičokem už nepokrytě v zájmu Moskvy. Komunisté se nikdy jinak ani netvářili. Místopředseda ČSSD má pocit, že vlastenectví znamená jezdit s ruskou motorkářskou neziskovkou po Čechách.

Tak to shrnu: **Komunismus jako systém vedení státu je svinstvo. Přinesl jenom diktaturu, popravu, hladomory, vězení a koncentráky. Podobně jako nacismus.**

Dnešní čeští komunisté všechny ty myšlenky opečovávají, oprašují, propagují a pomalu s nimi zase vylézají do veřejné diskuze. ANO a ČSSD a mnozí další jim v tom pomáhají.

Nelíbí se mi to.

A nelíbí se mi ani nálepkování antikomunistů na ty “primitivní” a na ty “normální antikomunisty”.

Slovník cizích slov nabízí synonyma k primitivní: jednoduchý, triviální, prostý, neumělý.

Takže jo, je to jednoduché. Komunisti zbídačili za posledních 100 let spoustu národů, zavraždili miliony slušných lidí. Díky své, Marxem podpořené ideologii, a teď nám chtějí s pomocí Babiše a ČSSD zase vládnout. Té ideologie se nikdy nevzdali.

A dnes se díky Babišovi, Hamáčkovi, Zemanovi a spol. zase tváří vítězně.

Říká se, že chodníky a jejich oprava nejsou politickou záležitostí. Ale chodníky po celém světě zbrocené od krve odpůrců komunistického režimu říkají něco jiného. Takže jo, jsem primitivní antikomunista. A co taky jiného.

Text byl publikován na autorově blogu

ČERNÁ KNIHA MINULOSTI

Václav Bureš, Zbyněk Ludvík

Knížka podchycuje historii z podání svědků, na což česká veřejnost není zvyklá. Po větším využití této metody naléhavě volá i britský historik Zbyněk Zeman (viz rozhovor s ním v tomto čísle CS-magazínu), který dodává: „S plynoucím časem se však její možnosti“ (orální historie) „zmenšují a navíc u nás“ (rozuměj v ČR) „převládá pozitivistická tradice, jež velí odvozovat pozadí událostí s nashromážděných dokumentů. Od vynálezu telefonu a dalších komunikačních technik však písemné dokumenty přestaly hrát rozhodující roli.“

Knihy nepochází z per profesionálních historiků. Ústní sdělení nelze ignorovat a pokládat za výmysly respondentů, obzvláště vypovídá-li několik svědků totéž, nebo doplňují-li se jejich výpovědi. Navíc řadu svědectví v knížce uvedených potvrzuje i existence písemných dokumentů v dobovém tisku. Úkolu pana Ludvíka a Bureše se vlastně měli zhostit historici profesionální, ale ti, alespoň v českých poměrech, jsou až na výjimky poplatní tomu, kdo vládne (viz již výše zmíněný rozhovor). Cílem zveřejnění ukázky z knihy není vyvolat diskusi. Pokud by přece jen někdo cítil potřebu se ke knížce vyjadřovat, necht' si laskavě uvědomit, že zjištění pravdy při soudních procesech spočívá i na výpovědích svědků, na ústní historii.

Milan Rastislav Štefánik

MUDr. Rudolf Maxa odsouzen na 16 let jako retribuční, stomatolog z Paříže, přítel majora Štefla, francouzského důstojníka a zakladatele roty Nazdar, vyprávěl v Kartouzích:

Nepohodlný byl generál dr. Štefánik hlavně proto, že před odletem na ruskou frontu k našim legionářům požadoval na schůzi svolané majorem Štefletem do Švýcarska, za přítomnosti dalších představitelů našeho osvobození od pana dr. Beneše vysvětlení, kam přišla většina sbírky amerických Čechů a Slováků ve prospěch financování zahraničního odboje. TGM svěřil ten obnos proti podpisu do rukou pana Beneše. Když tento ale nebyl ochoten podat vysvětlení, generál dr. Štefánik zbledl rozčilením a naléhal, kam ty peníze přišly a k čemu byly použity. Pan Beneš zrudl v obličejí a všelijak se vykrucoval. Jen major Štefl zachoval klid a hladil si svůj černý vous. Vytáhl z aktovky deník "Petit Parisien" a přečetl článek, že dr. Beneš, zvaný "roi de roulette" (král rulety), prohrál v Monte Carlu nesmírné sumy peněz.

Článek byl zakončen otázkou, odkud ty peníze měl. "To je provokace" zařval pan Beneš, "někdo mne chce kompromitovat manipulovanou lží". Generál Štefánik, který se mezitím uklidnil řekl: "Jsme v cizí zemi, zde se hádat nebudeme. Vyjasníme si to před národním soudem za přítomnosti prezidenta Masaryka, jak a kdo pro naši zemi pracoval a s těmi dary na osvobození hospodařil." Schůze se rozešla rozmrzele.

Major Štefl při loučení s ostatními prohlásil: "Přátelé, to jsou zatím jen začátky. Mnoho si od toho neslibuji. Defraudace je kriminalita. Dr. Beneš od této chvíle nebude spát a jen kout pikle, jak se zbavit soudního přelíčení."

Převážnou část sbírky amerických krajanů získal pro první odboj předseda

Čechoameričanů dr. Karel Pergler, organizátor a vůdce tohoto odboje. Hned po převratu v roce 1918 byl uklizen jako velvyslanec do USA a později do Japonska. Doma byl zvolen poslancem. V roce 1932 předložil otázku osudu amerických peněz veřejně, že je snad konečně čas, aby to TGM, který je předal dr. Benešovi, konečně vyúčtoval.

Během 48 hodin bylo "zjištěno", že je americkým občanem a na nátlak vedení státu musel republiku opustit. že není Čechem, ač se narodil v Čechách. Přesto že po řadu let byl v zastupitelských službách našeho státu a jako takový ho reprezentoval a byl 2x zvolen poslancem. Typická ukázka tehdejšího hradního teroru, řízeného Benešem.

Kdyby se bylo bývalo ono vyšetřování uskutečnilo, alespoň část pravdy o Benešovi by se bývala dostala už tehdy na veřejnost. A mohlo být zabráněno uskutečnění jeho dalších ničemností na pokračování, včetně zaprodání naší země do bolševické sféry. Aby zlí lidé zvítězili, stačí, když dobří mlčí.

Po návratu generála Štefánika od legií v Rusku v roce 1918, kde už byl jako ministr války nového státu, psal pan Frič, jeden z účastníků tehdejšího setkání majoru Štefla - v té době již konzulovi našeho státu v Paříži, že pozoruje intriky proti generálu Štefánikovi a snižování jeho věhlasu mezi politiky, že pan Beneš jediný se staví vedle TGM, že má pocit, že ho hryže výhrůžka Národním soudem po návratu Štefánika do vlasti. A navíc, že se mu dostaly do rukou nějaké dokumenty, dokládající přípravu atentátu na generála Štefánika při jeho návratu vlakem.

To bylo sděleno i generálu Štefánikovi a ten byl rád, že se někdo o jeho bezpečí stará. Při návratu z Itálie do vlasti použil tedy pro něj již připravené italské letadlo Caproni. Netušil, že letí v letadle smrti. Přesto, že kdekdo v Bratislavě znal poměrně přesnou dobu příletu generála Štefánika, vojenské jednotce bylo tvrzeno, že se čeká maďarské výzvědné letadlo, které musí být sestřeleno. Vojáci poznali sice ne maďarskou, ale italskou značku na křídlech celkem zápas, ale ... ! Proto byli postupně podle stupně upovídání likvidováni.

Okolnosti, za jakých došlo k vajnorské katastrofě byly na Slovensku veřejným tajemstvím. Jeden z prvních žalobců byl Milanův bratr Igor Štefánik, evangelický kněz z Palanky v Jugoslavií. V dopise, zveřejněném v Národních novinách v Martině, napsal: "Generálovu smrt nezapříčinila náhoda, to byla úkladná vražda! Na to poukazují mnohé stopy, které čekají na vyšetření". Bratr Igor učinil veřejné prohlášení proto, že doufal, že na základě toho dojde k soudní žalobě a řádným vyšetřováním budou praví viníci v pozadí usvědčeni. Nedošlo! Místo toho bylo sestaveno několik komisí postupně za sebou, do kterých ovšem členy jmenoval Hrad a všechny končily závěrem: Nešťastná náhoda. Veřejné mínění označovalo právě Beneše za hlavního viníka vajnorského neštěstí. Ještě jednou pak bratr Igor veřejně protestoval při odhalování mohyly na Bradle projevem, ve kterém také upozornil na nepřítomnost Beneše.

V roce 1919 začal neveřejný proces s vojáky, kteří o střílbu vypravovali: Při přeletu letadla nad dělostřeleckými kasárnami ve výši asi 100 m vypálili na rozkaz salvu z pušek a potom stříleli jednotlivě. Pravděpodobně letadlo zasáhli, protože počalo hořet. "Dostali jsme rozkaz", vypovídali, "že přiletěl nepřátelské letadlo a že ho musíme sestřelit". Nebylo to poprvé, co vojáci takto hovořili. Soudní projednávání bylo však náhle přerušeno, svědkové byli policií zavražděni a celá záležitost se dočasně utulala. Žár oprávněného podezření však pod povrchem doutnal dál a trvale zatěžoval bratrské vztahy mezi Slováků a Čechy.

Po sestřelu italského letadla Caproni č. 11 495 s generálem Štefánikem, po výsleších v květnu 1919 začali za záhadných okolností umírat vojáci, kteří přiznali, že se zúčastnili střílby. To se dozvěděli Jiří Forman z Plzně a Oldřich Fořt z Litomyšle, oba v tu dobu pracující v Praze. Když vyzozorovali, že i oni jsou sledováni, že po nich jdou, uprchli jedné noci do Paříže. Tam se živilo až do roku 1938 malováním pokojů. Teprve po odletu pana Beneše z Prahy do Londýna, se odvážili vrátit domů. Zde zjistili, že až na další dva, jsou už jen poslední čtyři dosud žijící z jednotky, nasazené tehdy k sestřelení letadla s dr. Štefánikem. Při pátrání po těch bývalých známých zjistili, že na příklad jeden z nich, Bohumil Raiman, umřel už 1930 v Proseči za nevyšetřených okolností.

Ale hned v květnu 1945 po návratu pana Beneše do vlasti, byli tito poslední čtyři pozatýkáni a se svými vědomostmi jako retribuční izolováni za zdmí věznic. Ale nemluvili, věděli už, co by následovalo. Jiří Forman z Plzně 16 let, Oldřich Fořt z Litomyšle 16 let, starý lesní inženýr - Slovák 20 let, Karol Murgáš - Slovák 20 let.

Oproti názorům Masaryka a Beneše prosazujících neutralitu, která byla vlastně přímou pomocí počínajícímu bolševismu, měl generál Štefánik v roce 1918 na Sibiři k legionářům projev, který ho kvalifikuje i jako prozíravého státníka. Mimo jiné řekl:

Bolševizmus je popieranie demokratizmu Bolševizmus kričí a reve; demokracia myslí, poučuje a presvedčuje Bolševizmus s'ahuje bližnému s tela kozuch; demokracia šije plášť pre všetkých, i pre chudobných Bolševizmus poburuje najnižšie pudy; demokracia apeluje na česť a Svedomie Bolševizmus dáva ľudu pálenku a dýku; demokracia kladivo a pluh Bolševizmus hádže protivníka do mora, vy'ahuje ho zo žalára a ubíja ho; demokracia lieči, prípadne trestá a napravuje Bolševizmus kupuje duše za výhody a tvorí strany banditov a sektárov; demokracia zaručuje účasť v všetkých na výhodách a právach Bolševizmus je rozklad, bieda a hlad. Demokracia tvorí, je základom normálneho života a blahobytu Bolševizmus je osľňujúci záblesk traskaviny; demokracia žiarivý maják spásy Bolševizmus je nepriateľom ľudstva a musí sa proti nemu bojovať Beneš o demokracii jen žvanil - dr. Štefánik ji chtěl praktikovat! Vývoj vedoucí k našim národním katastrofám dal dr. Štefánikovi za pravdu.

Není vyloučeno, že po vydání této knihy se někteří historikové ozvou, že se vměšují do jejich resortu. Při zkouškách to prý museli odříkávat jinak a proto nesouhlasí se zde zveřejněnými výpověďmi vězňených prominentů, se svědky tehdejších událostí, oddělených potom od světa mřížemi a tlustými zdmi věznic. Všichni ti nevěřící to přece mohli slyšet na vlastní uši. Stačilo hodit partajní legitimaci pod nohy anebo na Václaváku zavolat hlasitě "prýč s

komunismem". Dnes z nich mohli být také svědci století a ne jenom historikové.

Historie se velmi často píše cenzurováním událostí, opakováním lží nebo mlčením o nepohodlné pravdě. Například, jak na letišti Vajnory u Bratislavy shromážděný lid střelbu slyšel a vzápětí viděl Štefánikovo padající letadlo během přistávání z výšky už jen asi 100 m .Tak to také ve zprávách přinesla většina novin. Pak bylo "doporučeno" mlčení, trvající dodnes.

Ještě dnes, historik zatížený bývalou hradní poddaností nebo národně-socialistickou legitimací, když už střelbu a zřícení nemůže popřít, pokouší se zločin "vysvětlit" třeba "závanem větru". Nebo náhlou nevolností generála Štefánika, který ze vzrušení z návratu do vlasti údajně mohl omdlít, padl na řídicí páku a tím strhl letadlo do propasti. Dokonce úmyslnou sebevraždou Štefánika ze zoufalství z časté nemoci a že mu prý bylo lhostejno, že zavíní smrt ještě dalším třem členům posádky. Nebo připouští, že ta střelba, kterou slyšelo na tisíce shromážděných občanů, sice byla, ale prý někde v dáli na maďarském území. A dalšími podobně trapnými blekotinami se vrtichvostí snaží zdůraznit nevinnost Beneše, zodpovědného za tento zločin. Také krysy, zahnané do rohu, při hledání možnosti úniku, se vztekly brání vyskakováním, kousáním a drápáním. S jejich "pravdou" zakrývanou zdánlivou seriózností intelektuálů a pánů profesorů je to jako se šidlem v pytli.

Masaryka a Beneše jako politiky udělal Štefánik. Až do setkání s ním byli jen součástí hejna, že obletovalo dohodové štáby. Když ve Francii byla dne 21. srpna 1914 založena rota Nazdar a o den dříve v Kyjevě ustavena Česká družina v ruské armádě - v tu dobu byl Masaryk ještě poslancem ve Vídni a Beneš soukromým docentem v Praze. V listopadu 1914 byly už obě jednotky na frontě a Masaryk pořádk ještě ve Vídni.

Byl to Štefánik, který po jejich příchodu na Západ oba dva uváděl k představení tehdejšími vlivným. Všechna memoranda před tím, která Masaryk psal čelným osobám dohodových států, zůstávala nezodpovězena. Jméno jim udělaly teprve legie a dr. Štefánik, Slovák, francouzský občan a generál, zakladatel našich italských legií, snoubenec italské princezny a tak dále ...

Jaroslav Joachymstál, číšník z Paříže v restaurantu "Grand empereur" od roku 1921, kam odešel, poněvadž v Praze nemohl nalézt práci byl osobní přítel Jana Masaryka už od roku 1925. Od roku 1938 po návratu hoteliér v Praze. Tam ho navštívil hned první večer po příletu domů v květnu 1945 Jan Masaryk a dlouho pobyl. Taxi, kterým přijel, čekalo venku dvě hodiny. Byl značně rozrušen a říkal, že ví, že si přijel domů pro smrt, že bude možná zapíchnut jako dr. Myslivec v roce 1925. Byl zřejmě sledován, hned druhý den na to byl Joachymstál zatčen. Během výslechu mu byly vyraženy všechny zuby. Chtěli vědět, co všechno mu Jan Masaryk svěřil, i o Zorinovi, když tento byl v Paříži. Sveřepě mlčel a raději si nechal vyrážet zuby. Věděl, že by si podepsal sdílností nad sebou rozsudek smrti. Ve věku 57 let dostal 20 roků jako retribuční. Záminka: za manželku měl Francouzku, dceru jednoho z vedoucích ultrapravicové francouzské organizace Ohnivých křížů. V jeho restauraci se scházeli pražští vlajkaři. On samozřejmě také nebyl rudý.

Seznámil jsem se s ním v říjnu 1950, když jsem byl převezen z Kartouz na komando Práchevce. Byl unikátem mezi námi, poněvadž jako číšník v pařížském restaurantu "U velkého císaře" se znal od roku 1925 s Janem Masarykem a až ten ho tam do roku 1938 často navštěvoval. Byl to přátelský poměr. Jan se k němu jezdil svěřovat ve všim, co měl na srdci. Přilnul k němu jako k prostému člověku, poněvadž neměl rád "ty nahoře", pro jejich trvalé intriky a faleš, jak mohl při své politické činnosti pozorovat.

Když byl Jan Masaryk vyslancem v Londýně a zavítal jednou do Paříže, zašel i do toho zmíněného restaurantu, neboť v "Petit Parisien" četl v inzerátě, že tam je i česká obsluha. Číšník Joachymstál ho hned poznal, viděl ho často v žurnálech v kinu a jeho fotografie v novinách. Přivítal tedy hosta česky a Jan byl tím polichocen. Jan řekl, že je rád, že ho poznává, že mimo samých diplomatů zná alespoň nyní nějakého "normálního Čecha". Od té doby jezdil k němu často pohovořit si s ním o svých problémech. Jardu už hned zpočátku zarazilo, že Beneš nenazýval jinak, než "ten kozlanský podrazák".

"Starý pán" TGM si k sobě volal občas do Prahy svého syna, aby si mu mohl postěžovat na problémy, které má. Jednou mu říkal, že mu Beneš komplikuje život. Nejvíce že podtrhl jeho autoritu, když znemožnil dodávku zbraní a munice Polákům, bránících se vpádu Rudé armády na jejich polské území. Prý v zájmu "neutrality". Stěžoval si Janovi, že často jedná za jeho zády. Byla by to prý kniha, co mu Jan vyprávěl. Jarda Joachymstál nedal na něho slovem dopustit. Pro něho byl Jan Masaryk lidový člověk, dobrý a přímý, kavalír a skutečný demokrat. Několikrát během návštěvy u

něj v Praze po válce Jan opakoval, že ví, že ho zamordují, jako dr. Myslivce, že ten kožlanský skřet (Beneš) peče se Sověty a on toho moc ví. Nemylil se.

Jednou se Joachymstál zeptal Jana, proč se neoženil. Ten prostě odpověděl "Na co? Mě stejně jednou odprásknou jako dr. Rašina. Je třeba, aby po mně děti brečely a po ženě aby někdo plival? Mě starý pán stále nutí do politiky a já o to nestojím, prát se s ním nemohu".

V létě 1926 se Jan zastavil "na kus řeči při šampusu" a při tom ostře odsuzoval odstranění generála Gajdy z armády. Říkal, že nemůže pochopit co ten Kožlanský proti Gajdovi má, má řůru metálů, které jistě nedostal zadarmo, asi mu to závidí. Bylo to rok po jejich seznámení a Jarda nevycházel z úžasu nad jeho názory. Také vypravoval, že jeho odvolání z USA mělo svůj důvod. že tam za ním přišla delegace Čechů a Slováků a chtěla objasnit, kam přišlo více jak 6 milionů dolarů, sebraných v USA na odboj proti Rakousku. Kam to TGM po převzetí dal a k čemu užil. Dlouho žádná odpověď. Poněvadž delegace přišla ještě několikrát pro odpověď, začal i Jan naléhat. "Starý pán" je předal proti podpisu panu Benešovi v Paříži - bylo mu řečeno. Po této zprávě Jan byl okamžitě z USA odvolán a Benešem mu bylo svěřeno zastoupení v Londýně.

V roce 1925 zajel Jan do Paříže, aby se sešel s majorem Štefle, zakladatelem francouzské legie. A u něho se dozvěděl o Benešem prohraných penězích v Monte Carlu s pokračováním historie v sestřelení generála dr. Štefánika. Jardovi jednou řekl: "Kdybys s téma lumpama kolem starého pána mluvil tak jako s tebou, dávno bych už byl pod kopretinami a housata by mně sr... na hrob". Takový byl on. Co na srdci, to na jazyku.

Měl tedy "štěstí", stejně jako cestovatel A. V. Frič, který byl v roce 1918 svědkem nenávislného střetu mezi generálem Štefánikem a panem Benešem na setkání ve Švýcarsku. Až po odletu dr. Beneše do Anglie mohl v roce 1938 vydat o tom bez nebezpečí svědectví v brožurce "Zločinec č. 1". Také jeho "štěstí" spočívalo v tom, že zemřel už v roce 1942 na otravu krve a tak se Benešovy zcela jistě msty pomocí retribuice nedožil.

Zavraždění Antonína Švehly

Mezitím, co Švehlův bývalý ministr Beran pletl koše a generál Syrový krmil vepře a pikýroval zeleninu ve sklenicích ústavní zahrady, přivezli do Kartouz syna bývalého ministerského předsedy z I. republiky, mladého Švehlu. Tmavovlasý, sympatický junák. Nebyl tam dlouho a pak ho odvezli s jinými na Mírov. V době, co byl mezi námi nám tvrdil, že je přesvědčen a jeho matka také, že jeho otec byl otráven něčím vhozeným do jeho vína.

Začátkem prosince 1933 přijela za otcem návštěva z Benešova liberálně levého křídla agrární strany: Vašek Udržal z Rovně, Stržil od Mýta a Svoboda z Popovic od Jičína, všichni tři zbytkoví statkáři. Za jednu a třičtvrtě hodiny pak po jejich odchodu se Švehla svalil na zem, chroptěl, měl pěnu u úst a v krátkosti byl mrtev. Následoval rychlý státní pohřeb bez pitvy, pár pochvalných článků a ticho po pěšině.

Ostrá cenzura novin, aby se nikdo nedozvěděl o nenormálnosti smrti a rychlého pohřbu. Teprve po odletu pana Beneše do Londýna mohli Švehlovi žádat o exhumaci a chemický rozbor. Po zveřejnění data pitvy, pro lékařské zjištění příčiny smrti se bývalý ministr obrany František Udržal den nato ráno v 6 hodin otrávil a hodinu nato jeho bratr Vašek v Rovni.

Ministerský předseda Švehla jeden z pěti mužů 28. října 1918 byl ministru obrany Udržalovi a Benešovi nepohodlný, stál v cestě, aby se agrární strana posunula více doleva, byla povolnější pro liberální politiku. Tak se za Beneše likvidovali nepohodlní. Degradací (generál Gajda), sestřelením letadla (generál Štefánik) a jedem!

Starý pan prezident Masaryk řekl v roce 1934 synovi Janovi "že se o tom leccos mluví". A na otázku, zda je Beneš opravdu tak schopný člověk, TGM měl odvětit: "Ten je schopný všeho". To vyprávěl v Kartouzích sekretář Jana Masaryka dr. Antonín Sum, odsouzený po roce 1948 na 22 let. A tvrdil, že mu to říkal Jan v Londýně.

Mladý Toník Švehla se z Mírova vrátil do Kartouz těžce nemocen. Zemřel po propuštění na následky věznění.

Štika v rybníce zakalené minulosti.

Tak nazval Stanislav Berton-Brzobohatý, spolupracovník generála Prchaly z doby jeho pobytu v Londýně, v australském exulantském časopise Spectrum Černou knihu minulosti muklů jáchymovských koncentračních táborů Ludvíka, Bureše a dalších. Jde o svědectví o zločinech proti lidskosti na našem území a o zvěrstvech páchaných u nás již od roku 1945 a po roce 1948 ve věznicích a koncentračních táborech. Autoři se řídí zásadou, že je nutné odmítat každé násilí, nejen na druhých. Čtení ne pro slabé nervy.

Dle vyprávění prominentů v věznicích (generála Syrového, MUDr. Maxy, dr. Suma - tajemníka Jana Masaryka a jiných) zveřejňuje se i zákulisí Benešovy prokomunistické politiky již od roku 1918 začínající telegramem legionářům, zakazujícím jim bojovat proti ruským bolševikům, v roce 1920 odmítnutím transferu zbraní Polákům přes naše území pro boj s bolševickými hordami na jejich území.

Podle důrazného upozornění na obálce: "Tato kniha se nedoporučuje bývalým kolaborantům s bolševismem a soudruhům. Mohla by u nich vyvolat silné emoce dle zásady: „Pro pravdu se lidé zlobí nejvíce!“"

Kniha je předmětem mnoha diskusí podle toho, kdo na které straně stál: na straně zlodějů nebo okradených.

429 stran, 60 vyobrazení, vázané, cena 16,- Euro + poštovné a obal 4,- Euro, tedy 20 Euro, nebo 30 Sfr, nebo 20 US \$, 30 Can \$, nebo 35 Aus \$. Zaplatíte-li v Německu 16 Euro předem, přebírá poštovné a balné nakladatel.

V Praze k dostání v knihkupectví ACADEMIA, Praha 1, Václavské nám. 34, na Moravě v knihkupectví BUREŠ ve Valašských Kloboucích. Požadujte i u ostatních knihkupců, nebo si ji objednejte u Zbyňka L U D V Í K A sen., Postfach 93 02 05, D- 60457 Frankfurt am Main, nebo přes internet: <http://www.zludvik.de>, e-mail: kniha@zludvik.de

Český lid je nejhorší pakáž pod sluncem? Spis významného papeže nás nešetří

Slyšte nevídané vyprávění o Čechách, nejhorší to pakáží pod sluncem, která zradila pravou katolickou víru. Lid v celém království jest pijácký, obžerství oddaný, pověřivý a chtivý novot. Šlechta slávychtivá, válek zkušená, pohrdající nebezpečím a ve slibu stojící, ačkoliv jest velice nesnadno utišiti její nenasytlost. Takto se snažil slavný humanista Enea Silvio Piccolomini (pozdější papež Pius II.) upoutat čtenáře své kroniky, dopsané roku 1457. Šlo patrně o vůbec nejpůvodnější zahraniční zpracování českých dějin středověku. Svou kroniku nazval Historii českou. Tento italský šlechtic, vzdělanec a slavný humanista toho hodně nacestoval po celé Evropě, ať už jako vyslanec Svaté Říše Římské nebo ve službách papeže. Navštívil také Čechy, v té době zemi bouřící se proti tradici římské církve, dokonce navštívil i husitský Tábor a jednal z husitským králem Jiřím z Poděbrad.

Z pohledu Eneova byla česká koruna zemí prolezlou odpadlíky a heretiky. Paradoxně právě kacířstvím si česká zem zasloužila tolik Piccolominiho pozornosti. Piccolomini se snažil nastínit, proč se lidé odklonili od pravé víry a jaké to mělo dopady na České království. Po shromáždění podkladů začal psát Historii českou od bájných počátků až po zvolení Jiřího z Poděbrad králem. Že hlavním cílem knihy je zaznamenat husitství, je zřejmé z toho, že více než polovina knihy je věnována právě tomuto období.

Nezaujalo ho pouze kacířství, ale také vojenská zdatnost Čechů. Naprosto o fascinován byl Janem Žižkou, o jehož smrti napsal: „Když byl v nemoci své tázán, jakým způsobem chce býti pohřbený, rozkázal prý stáhnouti s jeho mrtvolky kůži, maso hoditi ptákům a zvěři, z kůže zhotoviti buben a vésti války za jeho vedení, že se dají nepřátelé na útěk, jakmile zaslechnou zvuk tohoto bubnu.“

Místy se ani Piccolomini nedokázal ubránit obdivu ke kacířům, například když popisuje smrt Jana Husa a Jeronýma Pražského: „*Oba snesli popravu s pevnou myslí, a jako by na hostinu pozvaní chvátili do ohně, nevydavše ani hlesu, který by dokázal, že poklesli na mysl. Když počali hořeti, zapěli chvalozpěv, který byl stěží přerušen kouřem a praskotem ohně. Nikdo prý z filosofů nesnesl tak statečně smrt, jako tito oheň.*“

Kniha se po svém vydání stala velmi populární, a zažila celou řadu překladů a nových vydání. Ono není se moc čemu divit, Piccolomini se projevil jako dobrý znalec lidské povahy, když se neostýchal dát přednost zábavě před pravdou – místy tak jeho kronika působí až bulvárním dojmem:

„*Císařovna Barbora, žena nezměrné chlíplosti, která mezi kuběny nechalvalný život veřejně vedouc, častěji si žádala mužů, než byla od nich žádána. Žena již stará, obírajíc se myšlenkou na nové manželství, nemyslí na nic jiného než na rozkoše nového souložení. Nevyčerpateľná vilnost ženy, která čím blíže jest hrobu, tím chtivější a žádostivější se stává lůžka manželského a pochoďné svatební.*“

Vzniklo také několik českých překladů Piccolominiho díla, přičemž první z nich už v 15. století přičiněním uherskobrodského kněze Jana Húsky. Jeho překlad ale nebyl příliš oblíbený pro velmi mechanický a neobratný překlad z latiny, navíc ani nevyšlo tiskem, nýbrž se šířilo pouze

rukopisně a tak Húskovo dílo nezaznamenalo prakticky žádný ohlas. Podruhé se překladatelského úkolu zhostil Mikuláš Konáč z Hodiškova a Historii českou převedl a vytiskl ve vlastní tiskárně pod názvem Česká kronika.

Jeho překlad je zajímavý hlavně tím, že se Konáč hlásil k dědicům husitů – utrakvistům a proto musel mnohé pasáže upravovat. Typickou úpravou bylo zejména nahrazení slov jako heretik, kacíř nebo schizmatik přijatelnějším slovem Čech. Třetím českým vydavatelským počinem byl překlad z pera a tiskárny Daniela Adama z Veleslavína, jenž knihu vydal pod názvem Kroniky dvě o založení země české. Tento zvláštní název dal knize proto, že kromě Piccolominiho textu obsahuje také kroniku Martina Kuthena ze Šprinsberku. Ovšem ta zde není celá, je zde pouze zastoupena v podobě výpisu chronologicky seřazených událostí dle jednotlivých let.

Konáčova Česká kronika byla poprvé vydána roku 1510, Veleslavínská verze pak až na sklonku století v roce 1585. Dva překlady v tak krátké době vznikly zejména proto, že Piccolominiho dílo bylo doslova bestsellerem, a to nejenom v Čechách, ale v celé Evropě. Veleslavín překládal celé dílo znova protože Konáč se snažil o příliš doslovný překlad, což vzhledem k odlišné větné stavbě v latině vedlo k nehezky znějícím větám. Ty se Veleslavínovi, jehož čeština byla brána za vzor pozdějšími obrozenci, nemohly připadat na dostatečné jazykové úrovni. Je paradoxem dějin, že hlavním zdrojem poučení o husitské minulosti se i pro Čechy na dlouhou dobu stala kronika sepsaná papežem, který roku 1462 zrušil největší výtěžek husitské revoluce, Basilejská kompaktáta a vyslal tak Čechy vstříc další občanské válce. Globve24

Tři čtvrtfinále, tři porážky. Nedáváme to hlavou, miní Pastrňák

Nejlepší český střelec v NHL David Pastrňák přijel už potěť za sebou na mistrovství světa a s bilancí 4+2 z pěti zápasů patřil i v Dánsku k hvězdám. Jenže útočník, který příští týden v pátek oslaví 22. narozeniny, znovu musel překousnout čtvrtfinálové vyřazení.

„Ať to byla předloni Moskva, před rokem Paříž nebo letos Herning, pokaždé ta porážka bolí. I když postupně zklamání odezní, nedá se říct, že by se z toho člověk jen tak vyspal,“ říká Pastrňák. „Je to hrozné, že právě čtvrtfinálové zápasy nám poslední dobou nevychází. Asi je prostě nedáme hlavou. Moc nad tím přemýšlíme a rozebíráme na poradách vše z různých stran, místo toho, abychom si v klíčový moment šli zahrát hokej, jak ho umíme,“ přemítal.

V klíčové bitvě turnaje dokázal americký tým podle Pastrňáka hrát uvolněněji a ze začátku i daleko odvážněji. „Nemůžeme si dovolit pustit Ameriku do vedení 2:0 v první třetině. Měli jsme moc velký respekt a dotahování skóre nás pak stálo spoustu sil. Kdybychom to ale dokázali úplně překlomit a jít i do vedení, mohl se soupeř zlomit. Bohužel to bylo jinak a pak už čas běžel rychle,“ uvažoval hráč Bostonu, jenž v dějišti šampionátu prožil báječný týden.

„Byla tu super parta. Proti Rusákům jsme to krásně urvali, i když my s Krejčou na ně šli vlastně z letadla. Pak jsme měli tři slabší soupeře, kdy jsme si pohlídali roli favorita, to taky v minulosti nebyvalo běžné. Vše jelo po správných kolejkách, chtěli jsme se konečně dostat i přes čtvrtfinále a zahrát si o medaili. Bohužel to ani letos nevyšlo. Takže je definitivně po sezóně, nastal čas odpočinku a léčení šrámů na těle i na duši,“ uznal Pastrňák. Martin Kézr (Herning), Sport.cz, Právo ■

Česká reprezentace skončila na mistrovství světa v hokeji 2018 ve čtvrtfinále, v němž podlehla USA těsně 2:3. Medaili naposledy získala v roce 2012 - bronz. Ten si tentokrát vybojovali právě Američané, když v zámořském derby přehráli Kanadu 4:1. Zlato obhájili Švédové, ve finále po nájezdech porazili Švýcary.

Udělal jsem ti palašinky jako omluvu za to nabourané auto, COŽE JSI UDĚLALA?!?! Palašinky, seš snad hluchej?

Na vesnické pouti vymačká silák z citronu skleničku šťávy a vyhlásí: „Kdo dokáže z tohoto citronu vymačkat ještě kapku, obdrží prémii 1 000 korun!“ Z davu vyjde nenápadný mužík, vezme citron a vymačká z něj další dvě skleničky. Princípál vyplatí prémii a celý nesvůj se ptá, kdo ten výjimečně silný muž je. „Jmenuji se Novák. A pracuji na finančním úřadě jako daňový inspektor.“

Kostelík sv. Margity Antiochijské: Nejstarší dochovaná sakrální stavba v bývalém Československu

Jiří Sladký Reflex

Kopčanský kostelík sv. Margity Antiochijské sice leží geograficky už na Slovensku, ale jeho historie je tak pevně spjata s dějinami Velkomoravské říše i s počátky českého státu, že je snad možné si ho trochu přivlastnit.

Sakrální stavba má slavnou minulost. Zdejší kostel totiž stál již tehdy, když v Čechách umírá první známý Přemyslovec, Bořivoj, a patrně pamatuje i oba soluňské bratry Konstantina (Cyrila) a Metoděje, kteří na území Velké Moravy přišli kolem roku 864. Je to jediný stojící kostel Velkomoravské říše, nejstarší dochovaná stavba v bývalém Československu, snad i v podstatné části střední Evropy.

Už první pohled na nevelkou kamennou budovu dává člověku tušit, že stojí před něčím výjimečným. Pouhý pohled napovídá o spoustě ukryté energie. Nevšední, dolů se rozšiřující tělo chrámu, pestrý sled vazeb a materiálů, různorodý kámen štípaný a lámavý. Strohý gotický ráz, ale také cosi z habánských dvorů. Úzká, malá okénka mají ovšem románský oblouk, ta jsou původní, rekonstruovaná a dnes vyplněná historizujícím sklem. Základy obklopuje pás kamenů, pořádné kusy vápence s otisky mořských ulit. Atmosféra najednou připomene románské Středomoří, Byzanc, civilizace mnohem starší... Dva štíty působivě řazené za sebou. A pak severní průčelí lodi - zeď se dvěma oky původních oken, celá kamenná stěna z vyskládaných plochých kusů pískovce.

Mezi dvě řeky - Moravu a Nitru - umísťují dnes historikové krystalizační jádro Velkomoravské říše. Maďarské nájezdy sice rozsáhlou říši v letech 902-906 rozvrátily, z jejich trosk ale vzešla tři středoevropská království: české, polské a uherské. K velkomoravskému centru „Pevnost Morava“ (tak se podle některých badatelů nazývalo sídlo na pravém břehu řeky, dnes archeologický areál Mikulčice-Valy) jsou to od sv. Margity přes řeku vzdušnou čarou pouhé dva kilometry. Co má ale společného malý kostelík s Velkou Moravou?

O vývoji nejbližšího území kolem kostela v období od 9. do 14. století toho moc nevíme. Nejstarší písemná zmínka o něm pochází z roku 1554. Zaznamenává jej i mapa J. A. Komenského z roku 1627. Kostelík uprostřed polí na pomezí Moravy a Slovenska nevynikal ničím pozoruhodným a dlouho nezajímal ani historiky, ani archeology. Otázku, kdo, kdy a proč postavil tento kostel v nivě Moravy, si nikdo z nich nepoložil.

Druhý, mikulčický břeh přitom přitahoval archeology dlouhá léta. Od roku 1954 tu postupně odkryli slovanské hradiště, založené patrně v 6. století, které se o dvě století později rozrostlo na bohaté, opevněné město. Snad samotné ústředí celé říše, vždyť s okolními osadami zabíralo na tu dobu úctyhodných 200 hektarů.

V knížecí akropoli a jejím okolí našli archeologové základová torza dvanácti kostelů. Jeden cenný nálezev doslova zastíňoval druhý. I po půlstoletí vykopávek ale badatelům na území Velké Moravy něco chybělo: stojící kostel anebo jiná původní stavba z 9. či 10. století.

Záhada rozluštěna?

Když se v půli 90. let začalo kolem kopčanského kostela něco dít, nikdo netušil, že se rodí archeologická senzace. Od roku 1998 už zrála svůdná hypotéza, a když přímo před kostelem našli loni velkomoravské hroby velmožů se zlatými šperky, byl objev na světě: Sv. Margita je 13. kostelem mikulčickokopčanské sídelní aglomerace!

První archeologický výzkum v roce 1961 označuje kostel sv. Margity za gotickou památku. Více než 30 let se pak v kostelíku neprováděly žádné archeologické práce. Až do roku 1994, kdy průzkum jižní fasády odkryl gotická okna.

Impulzem pro další průzkum se ovšem stal objev zdiva mimo vlastní kostel - pozůstatků předsíně, tzv. narternu. Teprve teď začíná pátrání a další děj se odvíjí jako při detektivce. Do roku 1998 je kostel sv. Margity považován za raně gotickou stavbu nejpozději z konce 12. století. Následující nález hrobu z 11. století v lodi kostela posouvá vznik stavby do období 10., maximálně první čtvrtiny 11. století. Už je jasné, že nejde o gotickou, nýbrž románskou stavbu, ale ani to není zdaleka poslední objev. Vykopávky v okolí v průběhu let 1998-2000 potvrzují jeho úzký vztah k mikulčické pevnosti. Odtud vedla historická cesta přes řeku Moravu ke kopčanskému kostelu a dál na východ.

Roku 2004 dochází k radikálnímu obratu v určení historického stáří kostela. Objev tří hrobů v původním půdorysu kostela umísťuje jeho založení do vrcholného velkomoravského období. Našly se v nich typické velkomoravské šperky zhruba z 9. století - dva pozlacené bronzové gombíky, stříbrná a zlatá náušnice. Archeologický nález spolehlivě datuje výstavbu kostela sv. Margity do období vlády knížete Rastislava I. (846-870) nebo Svatopluka I. (870-894).

Výjimečný objev snese srovnání přinejmenším s nálezem pozůstatků prvního zděného velkomoravského kostela v Mikulčicích, Pohansku nebo ve Starém Městě. Kostel sv. Margity Antiochijské je zatím jediným, v hmotě takřka úplně dochovaným kostelem z velkomoravského období. Jednotlivé prostory se řadí za sebou: nartern - loď - presbyterium. Vytvářejí tak dispozici, jejíž přímé vzory je třeba hledat v karolinském kulturním okruhu. Takové stavby vznikaly ve střední a západní Evropě mezi 8.-11. stoletím, po biskupské synodě roku 796, která dala impuls k šíření křesťanství na sever od Dunaje.

Kostel a sídliště, která se kolem rozkládala, možná nebyla jen předpolím, východní periferií města rodu Mojmirůvců. Když na místě předsíně našli archeologové zbytky zahloubeného zdiva, narazili na další záhadu. Nalezený prostor nemusel být jen hrobkou či křtitelnicí... Funkci kostela dnes ještě neznáme. Vezmeme-li v úvahu, že právě kostely s narternem patřily v té době k nejvýznamnějším a největším sakrálním stavbám, není vyloučeno, že další bádání přinese nová překvapení.

Největší z fake news

Michal Moroz NevPes

Nedávno jsem se na twitteru v souvislosti s debatou o rostoucím počtu útoků na Židy v Německu setkal s argumentem, že „90 % z nich je vedeno pravicovými extremisty“. Ponechám nyní stranou, že to číslu je vycucané z prstu. Nebudu se zabývat zjevnou korelací mezi rostoucím počtem antisemitských útoků a nelegální migrací, přestože k dramatickému nárůstu napadání Židů dochází právě po milionové přílivové vlně islámských ilegálních migrantů. Ponechám stranou i to, že k útokům dochází v lokalitách, kde o takzvané pravicové extremisty moc nezavadíte. Je to tragédie, že 75 let po válce se Židé v Berlíně bojí chodit na ulici s jarmulkou, ale bohužel, to je realita dnešní Evropy. Kdo chce, ten to vidí, kdo nechce, ten odvádí pozornost. Faktem zůstává, že rostoucí vlna antisemitismu již několik let vede k obrovské vlně židovské emigraci do Izraele především z Francie, ale i z Norska či Švédska. A brzy to čeká i Německo.

To vše teď nechme stranou. Pro tuto úvahu je podstatný onen obrat „pravicový extremist“, kterým je v poslední době onálepkován skoro každý, kdo nesouhlasí s multikulturním obohacením Evropy. V tomto konkrétním případě tím byli nepochybně míněni neonacisté. Jenže tady je zásadní zádrhel. Slovo „neo“ znamená nový. Takže neonacista je z logiky věci někdo, kdo dnes znovu oživuje myšlenky nacismu. Jenže co má prosím pravice společného s nacisty? Podle Ottova slovníku jde o totalitní ideologii

založenou na nacionalismu, rasismu, militarismu, antisemitismu a socialismu. Ano, socialismu. Také samotný název Hitlerovy strany *NSDAP* (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, tedy *Národně socialistická německá dělnická strana*) jasně vyjadřoval vazbu na socialistickou ideologii a dělnické hnutí. Ostatně součástí jeho programu bylo také znárodnování velkokapitálu. Vskutku pravicová myšlenka. Jinými slovy nacisté nebyli nic jiného, než extrémní levičáci akcentující národní stát, rasovou nadřazenost a nenávisť vůči Židům.

Od komunistů se nacisté liší jen minimálně. Nenávisť, násilí a pouliční bitky mezi nacisty a komunisty totiž nebyly způsobeny ani tak ideovými rozpory mezi nimi, jako spíš **konkurenčním bojem.** Obě politické frakce hlásaly svou verzi socialismu, usilovaly o moc a cílily na podobnou skupinu voličů. **Podstatným rozdílem mezi nimi bylo jen to, že nacisté usilovali o nastolení nacionálního socialismu (řízeného z Berlína) a komunisté o internacionální socialismus (řízený z Moskvy).** Podstatnou shodu naopak nacházely obě ideologie v antisemitismu, který byl už tehdy vlastní nejen nacistům, ale i komunistům. Když se to hodilo, byl antisemitismus využit i ve vnitrostranickém boji soudruhů proti soudruhům, jak ukázal třeba proces se Slánským. A situace se od třicátých let vlastně až tak moc nezměnila. Když se dnes v ulicích střetávají holé lebky pod vlajkou Dělnické strany sociální spravedlnosti s neomarxisty z Antify, opět se nejedná o nic jiného, než o souboj dvou veskrze levicových frakcí, které ovšem jedna věc spojuje – otevřená nenávisť k židovskému státu. Příbuznost obou socialistických ideologií je ostatně dokonale vidět právě ve sporu Palestiny s Izraelem.

Na jedné straně mávají Palestinci na hranici s Izraelem vlajkami s hákovým křížem, islámské teroristé na svých promenádách sborově hajlují a palestinský lídr Mahmúd Abbás aktuálně prohlašuje, že za holocaust si mohou Židé sami, neboť si ji způsobili lichvařením. Na druhé straně je palestinské hnutí masivně podporováno socialisty a neomarxisty napříč Evropou. Někteří přitom sedí přímo v pozicích vysokých představitelů EU a za pár dnů je nejspíš uvidíme v Trevíru skládat hold ideovému otci komunismu Karlu Marxovi. Jsou to ti samí lidé, kteří mají drzost varovat před ohrožením demokracie v Německu a označovat za pravicově extremistickou AfD. Tedy stranu, která vyzvala veřejnost k podpoře židovských spoluobčanů v Berlíně solidárním nošením jarmulek (pod názvem „Berlin trägt Kippa“).

Na první pohled to vypadá jako paradox, ale ve skutečnosti to jen dokresluje skutečnost, že **nenávisť vůči Židům je tradičně zakořeněná v obou formách levicově pravicového extremismu.** Často je sice kamuflována jako kritika izraelské vojenské rozpínivosti, ve skutečnosti je to jen latentní antisemitismus.

Jenže i přes tato fakta jsou neonacisté stále označováni jako krajní pravice či pravicový extremisté. Dokonce když si otevřete heslo „Nacismus“ ve wikipedii, dozvíte se hned na úvod, že „Nacionální socialismus (zkráceně nacismus, německy: Nationalsozialismus) je krajně pravicovátotální ideologie“. To jen dokresluje, jak se vnímání nacismu coby pravicové ideologie za ty roky vžilo.

Dnes by se dala tato lež označit za tolik populární fake news. Nevím, kdy to začalo a kdo s tímto výkladem přišel jako první, ale byl to marketingový génius. Osobně to považují za největší majstrštyk levicové propagandy. Protože udělat ze zruďné otevřené levicové ideologie (ověněné slovy jako „socialistická“ a „dělnická“) pravicový extrém, na to by asi hleděl se závisť i samotný Joseph Goebbels.

Australský vědec se ve 104 letech vydal přes půl světa ukončit svůj život

Renomovaný vědec David Goodall, kterému je nyní 104 let, přijel ve středu 2.května na letiště v australském Perthu, aby se vydal do Švýcarska. Důvodem jeho dlouhé cesty je podstoupení eutanázie, která je v evropské zemi legální. Goodall netrpí žádnou nevyléčitelnou nemocí, kvalita jeho života se však prý v poslední době zhoršila natolik, že se rozhodl odejít na věčnost.

Goodall, který působil jako vědecký pracovník se specializací na ekologii na univerzitě Edith Cowan University v Perthu, má namířeno do švýcarské Basileje. Tam podle společnosti Australian Broadcasting Corporation jedna z klinik zaměřená na asistované sebevraždy jeho žádost schválila.

Novinářům prozradil, že si po cestě udělá zastávku ještě ve francouzském Bordeaux, kde se potká s některými členy své rodiny a navždy se s nimi rozloučí. Novinky.cz

Záchrana demokracie, nebo vlastní moci?

Petr Robejšek

V poslední době často slyšíme o tom, že je třeba bránit demokracii. Ve skutečnosti se ale jedná o to, že vládnoucí vrstva chce udržet svou moc a výhody na úkor většiny společnosti.

Kdo určuje pravidla?

Když nás v roce 1968 přepadli Sověti, tak jsem právě studoval na Karlově univerzitě. A studenti patřili k těm, kteří protestovali nejhlasitěji. Je to padesát let, ale já si živě vybavuji atmosféru stávek, horečnatých diskuzí, napětí, co bude dál, a hlavně jistotu naší výjimečnosti.

Proto se snadno vžijí do pocitů dnešních mladých lidí. I oni zažívají vzepětí idealismu, vzpouru proti světu starých a jistotu, že právě s nimi začíná něco úplně jedinečného.

Moje generace po demokracii toužila a dnešní mladí ji chtějí bránit. Ale jako my tenkrát, tak ani oni dnes většinou neznají odpověď na otázku, co je opravdu podstatou demokracie. Jak to, že ne? Vy tenkrát možná, ale my přece víme, že jde o zastupitelskou demokracii, parlament, politické strany, nezávislé soudy, svobodu slova a svobodné volby.

Ano, ale to jsou pouze nástroje demokracie. Jejím smyslem spočívá v něčem jiném. Proto se mylí i ten, kdo si myslí, že demokratické je všechno, co zlepšuje život společnosti. Ani to není pravda, jednoduše proto, že skoro každý z nás je přesvědčen, že nejlépe ví, co by bylo pro všechny to nejlepší. A tím se dostávám k tomu podstatnému.

Demokracie je dosud nejspravedlivější řešení věčného problému lidského soužití. Tím je odpověď na otázku: Kdo určí, podle jakých pravidel má společnost žít.

„Kolik blbosti unese demokracie“?

Před více než dvěma sty lety řekl Wilhelm von Humboldt: „Představa, že vláda je zodpovědná za štěstí a fyzický a morální prospěch národa, je nejhorší a nejpalcivější, nejbolestnější despotismus.“ Jeho slova platí dodnes.

Místo despotického panovníka máme dnes vládnoucí vrstvu složenou ze špiček politických stran, šéfů nejvýznamnějších firem a mediálně vlivných intelektuálů. Tyto tři skupiny mezi sebou tvrdě bojují o moc, ale jsou si naprosto zajedno v tom, že se o ni nechtějí dělit se zbytkem společnosti.

Tato vládnoucí vrstva je opojena vírou ve vlastní výjimečnost a oprávněnost vést masu. Moc podle nich patří vzdělaným a morálně vyspělým. Kdo to je, určují jen oni sami. Tento spasilský syndrom je důsledkem arogance mozků zatměných vědomostmi a mocí. Hardcore verzi tohoto postoje jsem četl v sobotním vydání Lidových novin pod názvem „Kolik blbosti unese demokracie“.

Když však menšina společnosti určuje, jak má většina žít, tak to není demokracie, ale diktatura; i ta se často zaklíná dobrem. Z historie navíc víme, že skluz vládnoucí menšiny do diktatury bohužel postihne i ty, kteří prospěch všech myslí nejprve opravdu upřímně.

Dojde k tomu tak, že vládnoucí vrstva vytváří přehnané představy jak o svých intelektuálních a morálních schopnostech, tak o svém právu řídit společnost. Prostě si připisuje více schopností, než má, a přisvojuje více moci a výhod, než si zaslouží.

Zastupitelská demokracie

Ano, dnes je zastupitelská demokracie ohrožena. Je ohrožena těmi, kteří sice bubnují na poplach a chtějí jí chránit, ale převážně myslí hlavně na sebe. Za idealistickými hesly se jasně rýsuje prozaický mocenský nárok. Záchrana demokracie pro ně znamená udržení nebo posílení jejich moci a výhod na úkor většiny. To se u nás ukazuje jak na odmítavém postoji mnoha politiků k referendu a k přímé demokracii, tak i na tématu nezávislosti a nekontrolovatelnosti médií.

Max Weber řekl, že moc znamená možnost donutit lidi dělat to, co je proti jejich vůli. To platí dodnes. Dnešní politik dělá zákony, aby lidi přinutil k určitému chování, ale zároveň se brání tomu, aby občané mohli opravit jeho vlastní chybná rozhodnutí. A veřejnoprávní intelektuál vykonává moc tím, že lidem nepřetržitě vymývá mozek svými vlastními názory.

A tak skutečné ohrožení demokracie spočívá v tom, že většina je zbavována možnosti kontrolovat své vládců a opravovat jejich sebestředná rozhodnutí.

Proto je pro záchranu demokracie nutné potlačit mocenské chůtice vládnoucích a umožnit ovládaným, aby se více podíleli na rozhodování. Zastupitelské demokracii je třeba vrátit její pravý význam. Totiž to, že zvolení a i nezvolení vládců mají co nejpřesněji uskutečňovat to, co si přeje

většina občanů. A to i přesto, že oni sami mají někdy jiný názor.

Ještě jednou. Demokracie není stroj na výrobu „správných“ řešení. Demokracie umožňuje vyvážit neochotu vládnoucích sdílet moc a neochotu občanů doplácet na chyby a sebestřednost svých vládců.

O co opravdu jde?

Dnešní mladé generaci bych nepřál, aby jednoho zjistila, že její idealismus byl zneužit ve prospěch jiných. Proto bych doporučil nevěřit vzletným větám a vždy se ptát po zájmech, které za nimi stojí. Pak si možná uvědomí, že pro záchranu demokracie je nejdůležitější to, aby co největší část společnosti rozhodovala o pravidlech, podle nichž se mají řídit všichni.

Pak už by byl jenom krůček k tomu rozpoznat, jak správné je, že v demokracii má každý jenom jeden hlas. A ten je pro společnost cenný, když jej použijeme k přesvědčování ostatních o své pravdě. Ale to, že jsme skuteční demokraté, dokážeme teprve tím, když se smíříme s rozhodnutím většiny, i když s ním nesouhlasíme.

Těm, kteří k tomu, aby se smířili s rozhodnutím většiny, potřebují ještě další důvody, vzkazují toto: Většina společnosti rozhoduje moudřeji než jakkoliv skvěle vybavená menšina proto, že se ve většinovém rozhodnutí vyváží egoismus s idealismem, pragmatismus s vizionářstvím, naivita s cynismem a hloupost s přemoudřelostí. V úsudku většiny se rozplynou intriky skrytých nepřátel, fanatismus aktivistů, zaslepenost číslly posedlých technokratů, bezmezná hrabivost bohatých a pasivita těch, kteří se nejraději jenom baví. To je tajemství moudrosti většiny a hlavní přednost demokracie.

Rozšířený text pro MF Dnes

Převzato z blogu autora s jeho svolením

Autor je nezávislý poradce pro strategické otázky, Hamburk

Mýtus Martina Luthera Kinga

Tomáš Guttman NevPes

Na rozdíl od starších legend, u tohoto mýtu ještě nebyla mnohá fakta zapomenuta či vymazána.

Uplynulo 50 let od smrti černošského vůdce Martina Kinga. Je připomínán jako křesťanský duchovní, který nenásilnými prostředky bojoval za práva černých Američanů. Po násilné smrti byl King zařazen mezi legendární postavy americké historie, a nejčastěji se s tímto jménem setkáváme v názvech ulic amerických měst. Jestliže není jeho jméno zkráceno na MLK, musí být ukazatel názvu dosti dlouhý, neboť celé jeho jméno bylo dosud uváděno jako „Dr. Martin Luther King, Jr.“

Hledáme-li opravdového člověka za touto legendou, musíme si nejprve zpřesnit jeho jméno. Začneme vymazáním „Dr“ z dlouhého názvu, neboť Bostonská universita v roce 1991 zjistila, že doktorská práce duchovního Martina Luthera Kinga mladšího z roku 1955 byla z velké části plagiátem; kopíroval hlavně od studentů, kteří studovali několik let před ním. Příslušná komise sice rozhodla, že „zrušení doktorátu by nemělo žádný účel“, ale zdá se, že někteří Kingovi obdivovatelé začínají jeho titul pomalu vymazávat, aby se na tuto nepřijemnost mohlo zapomenout. Pohled do dětství Kinga dále ukazuje, že se ve skutečnosti jmenoval Michael, takže z dlouhého Doktora Martina Luthera Kinga Junior by zůstal prostý **Michael King**.

Michael se od mládí projevoval jako schopný vůdce a dobrý řečník. Spoluzakládal skupinu „Southern Christian Leadership Conference“, která zapojovala černé křesťanské organizace do nenásilných akcí prosazujících černošská práva. King se bohužel obklopil poradci, kteří byli z velké většiny spojeni s prosovětskou Komunistickou stranou USA a kteří dokonce měli kontakty s KGB, jako byl například Stanley David Levison.

Kingovo křesťanství nebylo v žádném sporu s ultralevicovými myšlenkami. Levison napsal v roce 1962 generálnímu tajemníkovi Komunistické strany USA (KSUSA) Gusu Hallovi: „King je marxistou celým srdcem, ... ale jako pastor si netroufá se k tomu veřejně hlásit.“ King rád mluvil a od předem napsaných řečí se někdy odchyloval v emocionálních improvizacích. Projevy připravoval se svými poradci. Například když dostal v roce 1964 Nobelovu cenu míru, King žádal od svých poradců několik verzí pro svou děkovnou řeč, z kterých by si mohl vybrat. I svou slavnou řeč „I have a dream“ z roku 1963 připravoval s poradci, ale citovanou pasáž „Mám sen“ možná improvizoval. Proslov byl mosaikou složenou z mnoha zdrojů, které jsou na internetu kompletně rekonstruovány, ale King k nepůvodnímu textu přispěl dojemnou naléhavostí.

King hlásal nenásilí, ale jeho agenda nebyla příliš smířlivá a ani konstruktivní. Propagoval občanskou neposlušnost a narušování veřejného pořádku. Mimo jiné hlásal, že by černoši měli od státu dostávat kompensaci za utrpení, kterým oni a jejich předkové prošli. Přispěl tak k dnešní ubliženecké filosofii některých menšin, které očekávají výhody vyplývající z pouhého faktu, že jsou menšinami. Od Ameriky čekal pomoc, ale s ostatními „pokrokovými“ lidmi se zapojil do protiamerických akcí. S eskalací vietnamské války začali prosovětští poradci Kinga tlačit, aby svou pokrokovou agendu rozšířil i do této oblasti, a uspěli. V dubnu 1967 mluvil King o Americe jako o největším šířiteli násilí ve světě, v souladu s politikou KSUSA podřízenou Moskvě.

King získal proslulost a s tím i mnoho peněz, například prostředky od Fordovy nadace na výchovu nových politických vůdců pro městské komunity. V rámci různých „výchovných akcí“ organizoval národní moralista a křesťanský kazatel King divoké pitky a barvitě orgie, takže i někteří jeho stoupení, kteří byli svědky takových akcí, byli šokováni. Kromě toho udržoval King i stabilnější vztahy s milenkami, někdy i s třemi v jednom období, s jednou měl nemanželské dítě. Tušil, že byl sledován, a před svými poradci vyjadřoval obavy, že by jej FBI mohla zdiskreditovat, ale FBI se spokojila sledováním situace a diskreditující dokumenty zveřejnila až dlouho po Kingově smrti. Kingova manželka Coretta vždy tvrdila, že taková obvinění jsou součástí vládního spiknutí proti jejímu muži.

Čtvrtého dubna 1968 byl King zastřelen rasistou Jamesem Earlem Rayem, který se přiznal a byl jednoznačně usvědčen a odsouzen na 99 let. Correta a všechny Kingovi děti však vraha označily za nevinného a za vraždou viděli spiknutí americké mafie s americkou vládou. V roce 1983 uzákonil prezident Reagan den Kingových narozenin za americký státní svátek.

Po letmém seznámení s Kingovým životem se nabízí otázka, zda jde o člověka, který patří do amerického politického panteonu. Záleží na tom, co od kandidáta do pantheonu čekáme. Jestliže má být černý, pak je King relativně dobrým kandidátem. Je třeba srovnávat. Vezměme například mladšího Kingova spolupracovníka, slavného pastora Jesse Jacksona. Den po zastřelení Kinga se Jackson objevil na veřejnosti s krvavým oblečením a líčil, jak po atentátu objímal Kingovu hlavu, která mu na oděvu zanechala krev. Když byl veřejně usvědčen ze lži, přiznal Jackson, že se zmýlil a že nedržel Kingovu hlavu, ale že Kingovi spěchal rychle na pomoc. Tento Kingův samozvaný nástupce ve funkci křesťanského politického vůdce nevynechal žádnou příležitost, aby nenapadl USA a západní svět a aby nepodpořil totalitní země a všechny teroristy světa. Hledáme tedy kandidáty do černého panteonu mezi nekřesťany. Jedním z nejslavnějších černých vůdců je duchovní Malcolm X, který byl členem organizace zvané Nation of Islam (NOI); propagoval učení, podle kterého jsou všichni běloši ďábloví potomci a je třeba je vyhladit. S hnutím se ale rozešel a to ho nechalo zavraždit. Novým islámským vůdcem amerických černochů se stal vůdce NOI, duchovní Louis Farrakhan, jemuž by adjektivum nacistický lichořilo. Další zkoumání amerických černošských politiků a „duchovních“ každého jen utvrdí, že lepších kandidátů než King do panteonu opravdu mnoho není.

A co tedy po Martinovi Lutheru Kingovi nakonec zůstalo? Samozřejmě mnoho ulic po něm pojmenovaných; například v nejlevicovějším americkém městě Berkeley je to „Martin Luther King Jr Way“, dlouhá několik kilometrů. I když v osobní morálce zdaleka nešel příkladem a v politice nevedl k jednotě a k vlastenectví, alespoň slovně podporoval „nenásilí“, takže jeho slova, ať již jakkoli nepůvodní, lze dávat mladým za příklad. A bez ohledu na fakta úplně každý ocení jeden den volna navíc.

<http://www.hegaion.cz>

Poručík Cohen měl za úkol nabízet novým rekrutům armádní pojištění. Kapitán Smith si všiml, že poručík dosahuje téměř 100% úspěšnosti. Nedalo mu to a šel si potají vyslechnout Cohenovu přednášku. Poručík Cohen vysvětlil základy armádního pojištění vojáků a poté řekl: „Pokud byste byli zabiti v bitvě, tak s armádní pojistkou vyplatí vláda 200 000 dolarů vašim dědicům. Pokud ale nemáte armádní pojištění, vláda zaplatí maximálně 6 000 dolarů.“ Na chvíli se významně odmlčel, podíval se rekrutům zpřímá do očí: „Takže... koho myslíte, že pošlou do bitvy jako první?“

Muž, který musel obhajovat d'ábla

Jméno Kamilla Reslera z našeho povědomí dávno vypadlo, ale do dějin české justice se tento muž zapsal jako obhájce ex offio nacistického válečného zločince K. H. Franka. Tuto roli převzal na jaře 1946 nedobrovolně a byla nejtěžším úkolem jeho právnícké kariéry. Věděl, že klient proces nikdy vyhrát nemůže a jemu samotnému nepřinese zisk ani slávu...

Když po válce předali Američané dopadeného Franka čs. úřadům a padlo rozhodnutí, že bude postaven před Mimořádný lidový soud, začala Advokátní komora hledat vhodného kandidáta na místo Frankova obhájce. Z právního hlediska to byla překerní situace. Bylo žádoucí, aby obhájce měl, zároveň však nebylo jasné, na čem má být obhajoba založena.

Ti, kterým komora funkci nabízela, okamžitě odmítli. Známy pražský advokát JUDr. Jaroslav Melen – poté, co se mu doneslo, že je mezi kandidáty – před kolegy například prohlásil, že bude-li ustaven, „svlékne se do naha, hodí si přes rameno prostěradlo, vyjde na nábřeží a bude volat: Já jsem Ježíš Kristus!“

Kde vzít zkušeného právníka, který dokáže být objektivní a nezneužije procesu, aby si takzvaně udělal jméno? Volba nakonec padla na renomovaného JUDr. Kamilla Reslera.

Právník a milovník knih

Tehdy třiapadesátiletý právník měl vynikající pověst člověka neobjácného a zásadového. Navíc uměl perfektně německy, což při rozhodování v Advokátní komoře také sehrálo svou roli.

Pocházel z rodiny berního oficiála a práva začal studovat v roce 1917 na Karlově univerzitě, když už měl za sebou tři roky válečné vřavy jako důstojník horských myslivců a z bojiště ho tehdy vysvobodil záchvat malárie.

V uniformě však zůstal a po vzniku samostatného státu se jako bytostný vlastenec a sokol stal jedním z velitelů nové čs. armády. Na jaře 1919 byl poslán na Slovensko, kde byl v bojích s příslušníky Maďarské republiky rad vážně zraněn do stehenní kosti a lékařům se jen zázrakem podařilo levou nohu zachránit. Zůstala však už navždy o několik centimetrů kratší.

Po právníckých studiích nastoupil Resler v roce 1920 do advokátní kanceláře JUDr. Josefa Scheinera (náčelníka Sokola), s jehož synem chodil před válkou v Praze do stejného ročníku gymnázia. Za několik let si Resler otevřel vlastní advokátní kancelář a mezi jeho klienty patřili především spisovatelé, dramatici, grafici nebo nakladatelé.

Zřejmě i proto, že on sám miloval knihy a byl jejich vášnivým sběratelem, jakož i bibliofil, přičemž mnohé bibliofilské tisky i sám vydával. Byl proslulý svou bohatou knihovnou slovanských starožitností a shromáždil také unikátní soubor čarodějnických tisků (knih o procesech s čarodějnicemi, o středověkém útrpném právu či zvůli).

Nežádal ocenění zásluh

Ve třicátých letech se Resler stal významným pražským advokátem s pověstí obhájce, který se nebál ujmout ožehavých úkolů. Snad nejznámější kauzou byl v roce 1935 případ německého bankovního ředitele Antona Kiesewettera, obviněného ze spolupráce s nacisty a obžalovaného podle zákona na ochranu republiky.

Nakonec nebyl tento Reslerův klient jeho zásluhou ani souzen, a to v myslích mnoha lidí nebylo správné. Vlastenecky smýšlející Čechoslovák – a navíc sokol – nemůže přece obhajovat Němce, zvláště když jde o obvinění z velezrady, psaly některé české listy.

V prvních měsících protektorátu se Reslerova advokátní kancelář stala místem pro tajné schůzky. Přes jiného svého gymnaziálního spolužáka, Jiřího Sedmíka (někdejšího tajemníka Edvarda Beneše), se zapojil do ilegální práce a staral se o ženy a děti odsouzených nebo popravených odbojářů.

Po zatčení Sedmíka spolupracoval Resler s Přípravným národním revolučním výborem, pomáhal odbojovým skupinám napojeným na Josefa Balabána a Josefa Mašína, ale byl například i poradcem v trestních věcech českých lidí při soudech. V posledních týdnech války získal cenné informace o diferenciaci členů protektorátní vlády a jejich

plánech, které pak byly prostřednictvím České národní rady sděleny vysílačkou zahraničnímu odboji.

Po válce se nehlásil o ocenění svých zásluh a nevstoupil do organizace protifašistických bojovníků. Nečekal na vyznamenání, na pocty ani na výhody.

Jsem podjatý jako každý Čech

Možná i díky zkušenostem z případu Kiesewetter se Kamill Resler držel stranou soudních procesů, které probíhaly na základě Dekretu prezidenta republiky o potrestání nacistických zločinců a zrádců a Dekretu o Národním soudu z 19. června 1945.

„Byl jsem tehdy odhodlán, že nepřijmu obhajování u výjimečných soudů vůbec,“ napsal později. „Ale na naléhavou žádost přítele, osvobozeného politického vězně, jemuž jsem byl zavázán, převzal jsem v prosinci 1945 obhajobu Otty Bláhy.“

Tento generál protektorátního četnictva byl nakonec odsouzen k trestu smrti a veřejné mínění mu upíralo možnost kremace v obřadní síni ve Strašnicích. I takové vášně vyvolávaly retribuční soudy.

Tehdy už se ale na pořad dne dostal proces s bývalým státním tajemníkem K. H. Frankem. Nikdo z oslovených neměl o funkci obhájce ex offio zájem. Bylo totiž zřejmé, že určený advokát bude muset čelit tlakům žádajícím nemilosrdnou odplatu tomu, kdo byl jedním z hlavních strůjců národního neštěstí.

Advokátní komora nakonec 16. března 1946 ustavila do nevděčné funkce Kamilla Reslera, ačkoli v té době zastával místo zástupce žaloby Advokátní komory a jeden paragraf platného řádu ustavit takového funkcionáře obhájcem ex offio nedovoloval.

„Bránil jsem se všemi právními prostředky,“ vyprávěl o tom později Resler na jedné ze svých mnoha besed, „ale komora mne odmítla zprostit dokonce i tehdy, když se přihlásil pražský advokát JUDr. Jaroslav Stehlík, který byl ochoten dobrovolně obhajobu převzít.“ Marné byly i Reslerovy námitky, že je vůči Frankovi „podjatý stejně jako každý Čech, protože mu popravili a uvěznili mnoho přátel“.

Nikdy Frankovi nepodal ruku

Přijetím nedobrovolné povinnosti se Kamill Resler ocitl v takřka neřešitelné situaci, připomínající kvadraturu kruhu. Jako zkušený advokát věděl, že jeho klient proces vyhrát nemůže. Obhajoval člověka, kterého snad celý národ považoval za nepřítele číslo jedna. Přitom chtěl dostat stavovské cti a profesionálně plnit funkci obhájce. To znamenalo neopominout jedinou zákonnou možnost ve prospěch obžalovaného.

Přelíčení se z předpokládaných tří týdnů protáhlo na dva měsíce. Každý den po skončení řízení chodil Resler k Frankovi do cely a probíral s ním projednávané otázky. „Frank přenesl se poměrně snadno přes skutečnost, že jsem mu nikdy, přicházejí, odcházejí, nepodal ruku a že jsem tak udržoval odstup,“ vzpomínal později.

„Zato byl velmi uspokojen, když jsem mu předložil svůj obžalovací spis, kterým jsem prováděl právní námitky, přes něž nebylo z hlediska právní vědy snadno přejít. Den poté označil je za vynikající, ale hned připojil dotaz, co od nich očekávám, zda průtah, oddálení...“

V mnohých, až stereotypních debatách na cele se Frank snažil svého obhájce přesvědčit, že hlavním viníkem je Hitler, Himmler, Neurath, Heydrich i další. Že on sám nebyl iniciátorem, ale jen vykonavatelem cizích rozkazů. Resler mu nikdy nezatajoval, že jeho situace je kritická a že bojuje o život.

Frank přesto – podle Reslerových vzpomínek – neustále opakoval, že je politický vězeň a „počítal s tím, že nacističtí vůdci budou uvěznění na nějakém místě, kde – přísně střežení – budou moci žít. Poznamenal, že myslí, že jejich osud bude podobný osudu Napoleonu.“

Navrhoval pro klienta blázněc

Jejich nekonečné rozhovory možná Reslera inspirovaly k nápadu, jak v rámci zákona využít jedné z možností obhajoby. Při jednání soudu 11. dubna navrhl, aby bylo nařízeno Frankovo psychiatrické vyšetření. Čtěl, aby se tribunál mohl přesvědčit, že obžalovaný není schopen posuzovat rozměry vlastního chování ani jednání a lidskost svého národa.

„Už sama ideologie nacismu je zrádná,“ pronesl Frankův obhájce ex offio. „Cožpak může psychicky zdravý člověk přisvojit si právo vládnout despoticky lidem jiných názorů nebo jiné národnosti? ... Přitom obžalovaný je přecitlivělý k vlastní osobě, rodině a dětem, k činům, které se nějak dotýkají jeho zájmů. Vůbec nechápe, že důsledná oddanost vůdci, důsledné plnění jeho rozkazů, naprosté podvolení se jeho vůli může odporovat nějakým jiným normám. Jak tedy může být souzen a potrestán za své skutky?“

Reslerův návrh všechny překvapil. I samotného Franka. Na dotaz předsedy, co o tom soudí, odpověděl, že obhájcově návrhu nevěděl a že se na něm ani v nejmenším nepodílel. Veřejný žalobce posléze Reslerův návrh odmítl se zdůvodněním: „Frank byl mnohokrát vyslýchán, napsal mnoho dopisů a elaborátů a všechny mají svou logiku... Má dostatek rozumu a schopnost rozpoznat spáchané činy.“

Nicméně Resler i ve své závěrečné řeči 27. dubna 1946 – aniž by vyvracel ty části obžaloby, které Frank přiznal – se snažil přesvědčit soud o „duševní chorobě obžalovaného v době žalovaných činů“ s odkazem, že „nacismus nebyl jen chorobou několika vůdčích osob, ale celého národa“.

I když zřejmě nedoufal v účinnost své argumentace, uzavřel Resler svou závěrečnou řeč návrhem, aby „příslušné soudní úřady umístily obžalovaného trvale v uzavřeném ústavě pro choroby mysli“.

„Na to nadělám“

Frank však skončil 22. května 1946 na šibenici, nikoli v blázninci. Dopoledne téhož dne žádal Resler soud o podporu své žádosti o milost, kterou podal 21. května prezidentovi republiky.

„Nevíme, je-li odnětí života ve skutečnosti vůbec trestem,“ kladl řečnickou otázku. „Je tedy třeba, aby soud zvážil, není-li právě v případě souzeného účelné a pro lidstvo potřebné, aby zůstal živ, třebaš doživotně uzavřen v žaláři, aby mohlo se z paměti současníků a vědeckých spisů zvědět o konečných účincích Adolfa Hitlera... pro výstrahu budoucím pokolením.“

Mnohem později, při jedné přednášce v Nasavrkách, prozradil Resler krajanům tehdejší Frankovu bezprostřední reakci. Prý řekl: „Na to s...“ Byla to Frankova poslední slova v soudní síni a slyšelo je pouze několik uší v nejbližším okolí. Neocitla se tudíž v oficiálním zápise jednání a kultivovaný Resler je po letech před posluchači interpretoval výrazem: „Na to nadělám.“

Zpráva o posledních hodinách

Za obhajobu ex offio se Kamill Resler nedočkal zákonem stanovené odměny. Přitom mnohé listy jeho korektní přístup ocenily a obstál i podle názoru amerického prokurátora u norimberského tribunálu Roberta Jacksona, který se objevil v pankrácké soudní síni.

V době, kdy končil proces s Frankem, přibíral už Resler ožehavé obhajoby některých protektorátních politiků (předsedy vlády R. Bienerta, ministrů J. Kaprase a J. Havelky) i několika dalších mužů se složitou minulostí. (Kapas a Havelka byli zproštěni obžaloby, Bienert odešel s třemi roky nepodmíněně.)

Ještě před únorem 1948 se dostal v souvislosti s jedním procesem ve východních Čechách do sporu s dvěma redaktory Rudého práva, které zažaloval. I když posléze na radu přátel žalobu stáhl, vystavil mu akční výbor Advokátní komory v dubnu 1948 půlroční zákaz praxe.

Okamžitě se ohradil a při odvolání se poprvé zmínil o své odbojové činnosti za nacistické okupace. Akční výbor dlouho mlčel a teprve v září svou klatbu zrušil. Znechucený Resler ale po dalších dvou měsících sám s advokací skončil.

Vrátil se ke svým největším zálibám: ke knihám, psaní literárních studií a práci ve vědeckých institucích. Staral se o pozůstalost mnoha umělců, dělal excerpe pro odborné ústavy. Na sklonku života se ponořil do soupisů knih z hořovické a křivoklátské zámecké knihovny, které byly svázeny do Národního muzea.

Sepsal také podrobnou zprávu o posledních třech hodinách života svého nedobrovolného klienta, kterou sám nazval Zaniknutí K. H. Franka. Škoda že podobné svědectví nezanechal také o stovce dalších hodin, které spolu strávili na cele při nekonečných debatách.

Kamill Resler, d'áblův advokát proti své vůli, zemřel 11. července 1961.

Obhájce chtěl pro Franka sardinky

Kamill Resler měl při procesu k ruce tajemníka, 22letého studenta práv Drahoslava Kroupu. Ten mj. zachytil podrobnými poznámkami tři hodiny v cele smrti před Frankovou popravou 22. 5. 1945 i její průběh. Resler zánamý využil, když psal svůj elaborát Zaniknutí K. H. Franka.

Ředitel věznice nabídl odsouzenému k poslednímu obědu salám s vejci. Obhájce ex offio to přišlo líto a z náhlého popudu vyzval dozorce, aby přinesl sardinky. Rybičky se nakonec podařilo s velkými obtížemi opatřit, ale Frank se jen pokochal zlatožlutým leskem krabičky a řekl: „Ne, už nemohu.“

Posledním přáním K. H. Franka bylo, aby směl jít k výkonu trestu bez pout. Bylo mu vyhověno a ve 13 hodin je odveden na popravni dvůr pankrácké věznice. Soud vydal 4300 vstupních lístků a pro velký zájem ještě dalších 1500.

Ohlédnutí za Jižní Afrikou

Luděk Frýbort NevPes Hannover, 10. května 2018

Někdy může být trpké dostat za pravdu. To bylo jásoť tehdy před čtyřiceti lety, že ano, když po prvních všeobecných volbách převzala v Jižní Africe moc černá většina, to bylo řečí o nelidském, utlačovatelském apartheidu, jenž nyní slávabohu skončil a nastává čas svobody.

Svět byl plný nadějí, jakýsi průzkumný institut dokonce zavěštil Jihoafrické republiky spolu s Brazilií, Indií a jinými progresivními končinami (kdepak nějaká Amerika) vůdčí postavení mezi hospodářskými mocnostmi světa, jen já jsem se drbal za ušima a myslil si o celé té slávě své. Protože, víte, já jsem Jižní Afriku poznal, vlastními smysly, nezprostředkovaně. Stačil jsem ji procestovat napříč i napodél ještě za apartheidnických časů; měl jsem tam – možná doposud mám - část vyženěného přibuzenstva, pokud jako mnoho jiných bledých tváří nevzalo nohy na ramena zpátky do Evropy nebo se nerozprsklo po světě, kam koho vítr osudu zanesl.

Poznal jsem i tamnější pětistícovou česko-slovenskou komunitu, přispíval články do jejího měsíčníku Našinec, a stejně jako naši jihoafričtí krajané, ani já jsem si nečinil iluzí co by mohlo následovat, kdyby se měla stát skutkem doporučení všech těch západních žurnalistů, politiků a jiných mudrlantů, nikdy neuznavších za potřebné se k jihoafrické skutečnosti na deset tisíc námořních mil přiblížit. Chytí se za hlavu aspoň teď? Nu, nechytí. Budou pokračovat ve starých žvástech, nebo vynalezou žvásty nové, současným intelektuálním módám přizpůsobené, v takových situacích už vždycky. Ó Hospodine, chraň nás těch, kdož pokaždé vědí, jak jako by ten náš svět měl správně vypadat, aniž je napadlo se ohlédnout jaký opravdu je! Ale zpátky k té Jižní Africe.

Mám totiž po ruce svědectví člověka, který se odtamtud nedávno vrátil. Je, decentně řečeno, ofřesné. Za mých časů byl chápán vztah bílého Jihoafričana k černému jako staršího bratra k mladšímu, jemuž je třeba pomáhat, pro jistotu ho ale nepusit úplně ke všemu. Dnes se stal pravidlem rasismus nehoršího stupně, kdyby slovo rasismus nebylo tak ošoupané neustálým omíláním, ať je na místě nebo není. V tomto případě je. Černý rasismus, docela úspěšně krutý až vražedný. Což ostatně není nic nového; už za apartheidnického režimu bylo obyčejem Mandelových bojovníků za svobodu polapit zrádce – bez výjimky černého – pověsit mu kolem krku pneumatiku, nalít do ní benzin a škrtnout sirkou. Tenkrát to ovšem byl zločin a jakožto takový stíhán spravedlností, třebaže tomu Mandelovi bojovníci nechtěli rozumět mníce, že osvobozenec boj opravňuje k jakýmkoli prostředkům, vraždy nevyjímaje.

Dnes je mučení a vraždění bělochů přinejmenším tolerováno, ne-li podporováno samými politiky. Nejčastějšími oběťmi černého teroru jsou bílí farmáři; svědectví, o němž byla svrchu řeč, mluví o nabodávání na hák, vláčení za autem a jiných toho druhu žertech. Politicky korektní komentáři připouštějí, že se takové věci sice dějí, ale jako přirozená reakce na zločiny kolonialismu... Ó bohové. Jak dlouho ještě bude všechno, co v Africe jde od deseti k pěti a od pěti k nule, dědictvím kolonialismu? Už přes půl století je tomu, co z Afriky odtáhl poslední kolonialista, a pořád je kolonialismus vhodnou výmluvou za jakékoli bláznovství, nezdar i holý zločin.

Narovnejme si brejle. Jen naprostý neznalec si může představovat předkoloniální Afriku s arabskými otrokáři a lidojedskými válkami kmene proti kmeni jako nějakou ach, ach, ztracenou idylu. Nikoliv. **Lze říci, že kolonialismus byl nejšťastnějším údobím v dějinách mnoha národů, devatero jihoafrických v to čítaje (Zulu, Xhosa – hlásku xh vyslovme jako hlučné mlasknutí - až po menší opěť v kmeny a podkmeny rozčleněné skupiny).** Tyž neznalec si může představovat současný stav v Jižní Africe jako lítou zášť černých vůči bílým; ve skutečnosti panuje nesmiřitelné nepřátelství mezi černými etniky a kmeny navzájem v důsledku jakýchsi dávných válek a hlav řezání. Co se nelidského apartheidu týče: míval černý člověk, pravda, méně politických práv než bílý; nicméně žil v právní jistotě nesrovnatelné se všeobecným bezprávím v celém zbytku Afriky od delty Nilu po hraniční řeku Limpopo. Kdyby se dnes úlohy jen vyměnily, takže by černí měli víc politických práv než bílí, dalo by se s tím ještě žít.

Ostatně není demokracie africký vynález, s bílým kolonizátorem přišla a s ním zase odchází, amen. Ale ono je to horší: jde Jižní Afrika ve stopách vši ostatní Afriky ke stavu, jaký panoval za vlády černých králů a kmenových

kouzelníků, ke stavu bezsmyslné krutosti a bezohledné zvlíe. Sousední Zimbabwe – kdysi bohatá, vzorně spořádaná Jižní Rhodesie – je v tom zřejmě nevyhnutelném vývoji o něco napřed mohouc tak sloužit za příklad, k čemu to tak nejspíš domydlí i Jihoafrická republika. Nelze se diviti, že z ní bílá část populace utíká, co jí nožky stačí. Sám jsem také utekl, byť i jen z Husáková Československa, státu zmatkářského, kde nebyl k dostání ani záchodový papír, přesto ale jakž takž obyvatelného; jak bych pak neutekl z daleko beznadějnějšího blázince postkoloniální Afriky.

Nu, dokonáno jest. Nebo, všichni svatí stůjtež při nás, ještě dokonáno není; ještě nás čeká sakramentská patálie, a kdo není raněn slepotou bezbřehého optimismu, ví už jaká. Čítal africký kontinent r. 1950 zhruba 0,25 miliardy duší. Dnes je duší 1,2 miliardy, pro rok 2100 jich je odhadováno 4,4 miliard a bůhvíkam chce ta z řetězu se utrhnout křivka vyletět poté... Leda by nevyletěla. Leda by zasáhla matička Příroda jako na konci druhohor, kdy se veleještěji také rozplemenili, že je už řečená matička nedokázala uživit. S tím rozdílem, že druhohorní ještěři neměli žádnou Evropu, kam by mohli přemístit své populační přebytky. Ani její kapacita však není bezedná a jednou – nemusí to ani moc dlouho trvat – jí bude konec. Času ale konec nebude, a raději si nepředstavovat ty rvačky každého s každým o zbývající zdroje obživy. Kdyby evropské vlády měly kus zdravé předvídavosti, už dnes by začaly přemýšlet, kam a jak umístit statisíce bílých uprchlíků z kdysi bohaté, nyní na žebráckou hůl přivedené Jižní Afriky. Jenže ony nebudou. Tak dlouho budou přemítat fráze o rovnosti a humanitě, až bude pozdě i na to.

A teď se do mě můžete pustit, duchové přespravedliví, můžete mě nazvat rasistou, populistou, neokolonialistou nebo cokoli je vám libo, já to vydržím. Nosil jsem už během svého dosti dlouhého života na ramenou psí hlavu reakcionáře, kontrarevolucionáře a třídního nepřítele, nějak na nich unesu i tuto. S přáním dobrého zažívání se poroučí

Věčně zneužívaný Svátek práce

Ivan Motýl Tyden

Ač Adolf Hitler ještě ve dvacátých letech považoval Svátek práce za marxisticko-anarchistický výmysl, po převzetí moci v Německu oslavy nezrušil, jen jim dal novou tvář, o níž režimní tisk referoval třeba takto: "Třetí říše učinila z 1. května, kdysi dne sporů a nenávisť, den radosti a národní svátek německého národa." Podobně se svátku v roce 1948 zmocnili českoslovenští komunisté a v roce 1955 Vatikán, který 1. máj přetřansformoval ve svátek sv. Josefa Dělníka.

Svátek práce byl v dějinách tolikrát zneužit, že si tenhle věčně převlékaný veterán z kalendáře snad už ani nezaslouží pozornost. Ale pěkně popořádku. Jistým druhem zneužití bylo již samo vyhlášení prvomájového svátku Druhou internacionálou v roce 1889, kdy se vlivní marxisté v čele s Bedřichem Engelsem rozhodli zpolitizovat odkaz velké stávky v Chicagu z roku 1886. Tu ale zorganizovali anarchisté z deníku The Alarm, přičemž právě Druhá internacionála se s většinou anarchistů rozešla ve zlém. Výzva k prvním organizovaným oslavám 1. máje v roce 1890 pochopitelně došla i do Prahy, kde napřed vzbudila dost nedůvěry a třeba katolický deník Čech varoval čtenáře před účastí emotivní výzvou: "Luza, koupená Židy, která místo Boha nastolila na trůn Žida Marxe, chce loupit a krást na 1. máje! Do kriminálu se socialisty!" A v Ostravě se zase ve stejném roce natrápili, jak se práce vůbec slaví, než vymysleli tento program: "Horníci oslaví 1. máj tím způsobem, že se ráno zúčastní mše svaté, na niž si u nejbližší výplaty vyberou, a večer si vesele zatančí." Místo protestu lojalita s církví a státem, to by se v Druhé internacionále divili.

A co třeba rok 1898? V Praze byl Svátek práce plně v režii sociálních demokratů, kteří městem prošli s třicetitisícovým průvodem dělnictva. Jak ale napsal tehdejší stranický deník Právo lidu, jednu velkou vadu oslava přece měla, dlouhé fronty na pivo: "Čepovalo se sice na mnoha místech, ale vše to nestačilo. Někteří lidé musili čekat i hodinu, než dostali sklenici." Když se ale zrodila komunistická strana, už nešlo jen o pivo a třeba Dělnický deník z 1. května 1928 vyšel s portrétem Vladimíra Iljiče Lenina na titulní straně. A také se seznamem hesel, s nimiž jde strana do průvodu, přičemž jedno z nich vyzývalo rovnou k převratu: "Ať žije boj za vládu dělníků rolníků!"

Povedlo se. Prvomájové oslavy v roce 1948 už byly plně pod taktovkou KSČ. Stejně jako další čtyři desetiletí. V roce 1988 kráčela Praha Letenskou plání a zatím marně pokukovala po Sovětském svazu, kde vrcholila perestrojka a tamní média už otevřeně psala o zrůdnosti generalissima

Stalina. Praha si však svého diktátora Klementa Gottwalda pořád hýčkala. "Z hlavní tribuny do dálky zářily portréty zakladatelů a vynikajících představitelů komunistického a dělnického hnutí Karla Marxe, Bedřicha Engelse, V. I. Lenina a Klementa Gottwalda," líčilo oslavy tehdejší Rudé právo.

Za rok a půl to konečně ruplo.

Co ale po listopadové revoluci s věčně zneužívaným výročím? Svátkem se dále kroutilo, co to šlo. Díky nově nabytým svobodám se sice prvomájových průvodů většina národa ráda vzdala, začali však manifestovat třeba anarchisté, neonacisté či feministky. A každý pod vlastními hesly, což je chvályhodná výsada demokracie. Píše se rok 2018 a na prvomájových oslavách samozřejmě dále trvají i sociální demokraté a komunisté. "Lidé si tento den připomínají datum, které neztrácí nic ze svého poslání. Je oslavou práce a připomenutím toho, že právě práce je pro člověka důležitá," poučila letos národ poslankyně KSČM Miloslava Vostrá. Od komunistů nic překvapivého, přesto ale letošní prvomájové oslavy přinášejí jednu hodně zvláštní novinku - máme totiž první vládu v porevoluční historii, byť v demisi, která přece uctívá Svátek práce každý den a jejímž krédem se stalo vpravdě údernické heslo: "Makáme, makáme, odmakáme to i za ostatní."

Hvězdný americký kapitán pohřbil český medailový sen! Švýcaři zaskočili favorita

USA - Česko	3:2
Finsko - Švýcarsko	2:3
Rusko - Kanada	4:5
Švédsko - Lotyšsko	3:2

Čeští hokejisté se vrátí z mistrovství světa pošesté za sebou bez cenného kovu. Ve čtvrtfinále letošního šampionátu podlehlí švýcaři Josefa Jandače v Herningu výběru USA 2:3 poté, co sice zlikvidovali dvoubankový náskok soupeře, ale ve třetí třetině rozhodl Patrick Kane. Hvězdný kapitán amerického celku v utkání vstřelil dva góly. Podobný scénář měl i druhý čtvrtfinálový souboj v Kodani, v němž Kanaďané v prostřední části hry rovněž přišli o dvougólové vedení, ale nakonec se po přestřelce radovali z výhry 5:4 v prodloužení. O překvapení se postarali ve večerním duelu Švýcaři, kteří vyřadili favorizované Finy (3:2), a posledními semifinalisty jsou Švédové. Obhájci titulu udolali Lotyšské rovněž 3:2.

Čeští hokejisté prodloužili nejdelší medailový půst v samostatné historii, který trvá už šest let od bronzy na šampionátu ve Švédsku a Finsku v roce 2012. Přes čtvrtfinále Češi nepřešli od zavedení vyřazovacích bojů v roce 1992 podesáté.

V Herningu nevyšel českému týmu začátek, už ve 13. minutě prohrával po brankách Patricka Kanea a Cama Atkinsona 0:2. Ve druhé třetině sice smazali ztrátu Michal Řepík a gólem v přesilové hře Martin Nečas, ale v 47. minutě rozhodl svou druhou trefou v utkání americký kapitán a trojnásobný vítěz Stanley Cupu a nejproduktivnější hráč šampionátu Kane, na kterého se český celek tolik připravoval.

Američané se zcela obměněným kádrem tak oplatili Jandačovu výběru porážku z boje o semifinále na únorových olympijských hrách v Pchjongčchangu.

Sborná podobně jako český tým nezačala čtvrtfinále proti Kanaďanům dobře, ale v prostředním dějství Michejev s Barabanovem vyrovnali a pak ještě dvakrát Rusové dokázali na vedoucí gól soupeře odpovědět. Bitva dvou hokejových velmocí nakonec došla až do prodloužení, v němž rozhodl v 65. minutě v přesilové hře útočník Ryan O'Reilly.

Třemi asistencemi se na výhře Javorových listů podílel hvězdný útočník a kapitán týmu Connor McDavid, na ruské straně se podobný kousek podařil obránci Nikitovi Zajcevovi.

Kanada se v semifinále utká se Švýcarskem, které nečekaně vyřadilo finského vítěze základní skupiny B z Finska. Tým Suomi znovu potvrdil svoji nevyrovnanost, na MS sice porazil USA i Kanadu, ale zároveň prohrál s Dánskem či Německem. Do čtvrtfinále měl lepší vstup, ale Švýcaři třemi góly během tří minut a 55 vteřin druhé třetiny vývoj zápasu otočili a Finové už nedokázali vyrovnat ani v závěrečné hře bez brankáře. Švédové jako jediní na turnaji ještě neprohráli, ale Lotyšsko, které se do čtvrtfinále kvalifikovalo až na poslední chvíli, mu bylo nečekaně zdatným soupeřem. Sport

China has also bought up London not only residential properties but commercial properties same as here. They buy streets of shops put the rent up sky high forcing the small business man out then installing Chinese owned shops in their place. To the point of trading as Italian, Japanese and other nationalities restaurants etc they want to destroy the commonwealth first and foremost because of their intense hatred and jealousy of the west and take it over which is why they must be made to sell their properties at market price to Australian citizens or have it confiscated by the crown...It's a predicament UK millennials might recognise: only London can match Sydney's price-to-income gap. In north-east England, the cheapest region in England and Wales, the proportion of income spent on property has nearly doubled in two decades, according to Guardian analysis. Nationally, since 2010, in terms of house prices outstripping incomes, the UK and Australia have been neck and neck.

The death of the great Australian dream

Michael Safi The Guardian

Owning a home, complete with barbecue and backyard, is out of reach for many millennials as prices soar. When people talk about the American Dream they mean the pursuit of happiness, a belief that anyone can make it in the United States. The "Australian Dream" means buying a house.

Since at least 1910, Australians have been more likely to own their home than Britons or Americans. Freestanding houses on quarter-acre blocks, backyards, BBQs and Hills Hoists: home ownership has its own hazy mythology, etched in the Australian imagination.

There have always been booms. But in the past two decades, housing prices have increased faster, for longer, than at any time since at least 1880, according to the Australian Bureau of Statistics.

For Australians under 35, the numbers are ugly. The size of the average loan taken out by a first-time buyer in New South Wales has swelled by more than 43% in the past four years (and 20% in the past year alone) to about A\$424,000 (£218,000). Wages in the same period increased 10%.

In Sydney, where the surge is strongest, it took about four times the median household income to buy a home in 1975. Today, with a median house price surpassing A\$1m, that figure is 12 times. Property in the harbour city is pricier than in New York and even in the US's least affordable city, San Francisco.

It's a predicament UK millennials might recognise: only London can match Sydney's price-to-income gap. In north-east England, the cheapest region in England and Wales, the proportion of income spent on property has nearly doubled in two decades, according to Guardian analysis. Nationally, since 2010, in terms of house prices outstripping incomes, the UK and Australia have been neck and neck.

Australian millennials risk becoming the first generation in the country's recent history to be poorer than their parents at the same age, the Grattan Institute has warned.

Buying in 2016 means heading to the outskirts. The most popular suburbs for first-home buyers in NSW last year were Liverpool (20 miles from Sydney), Werrington (30 miles) and Spring Farm (37 miles).

Kaitlyn Offer's house-hunting took her 2,200 miles across Australia, from Perth in Western Australia to Geelong, a port city one hour's drive from Melbourne.

"When my husband Chris knew he was going to start studying, we decided we needed stability, and renting wouldn't provide that," she says. "We needed a house we could afford, that had a bus or train line, job opportunities, access to universities. Geelong ticks all those boxes – and prices are half what they are in Perth."

The house needed lots of renovating and the hour-long commute "not necessarily ideal". But the 28-year-olds had to make a choice: carve out a new life somewhere regional, or buy in a city "and never go to the pub on a Friday night or a movie".

Alexander Allen, 25, took the other road. Three years ago he bought an apartment in Neutral Bay, a harbourside suburb on Sydney's lower north shore.

"I grew up with parents telling me property is the best thing you can do, the earlier you can invest and get a foothold in the market, the better off you'll be," he says. He had every advantage: "I was living at home, rent free. I was pretty much working full time as a childcare assistant.

I didn't have many expenses, wasn't going out drinking a lot."

Another hurdle, the deposit, Allen cleared with a A\$50,000 loan from his parents. "Without that, it wouldn't have been possible," he says.

He delayed study and took on three jobs, include his own online business, to keep up with the repayments. "I had a job as a motorcycle postie, which I never saw as a career or anything. But suddenly I couldn't leave it," he says.

"I was basically a poor person. Even though I had this apartment, I was constantly living with the frustration of earning my fortnightly income and seeing the greater majority of it disappear a day or two later."

Holidays, nights out, festivals – they mostly passed him by. "It's something I get bitter about. Especially in your days on Facebook when you see every second mate on some amazing holiday and you're at home counting every cent," he says. "After a few months you do notice your social life shrinks. It sucked."

Allen says he probably made the right choice "in the long term". He just didn't realise how much he was sacrificing. "I wasn't unhappy living my life. But I do regret not being out crafting experiences with my friends. Looking back on it now, the opportunities aren't boundless. Taking them while they're there is something I would have wanted."

Advertisements in the window of an estate agency in Roseville, Sydney. Photograph: Bloomberg/Bloomberg via Getty Images

What's galling is, it doesn't have to be this way. "This isn't about the invisible hand of the market," says Eamon Waterford, head of advocacy at the Committee for Sydney, an urban affairs thinktank. "The government is consciously and actively taking the decision to support investors over first-home buyers."

Negative gearing – which allows investors to claim losses on a property, including interest or maintenance costs, against their taxable income – is one villain. Another is a capital-gains tax exemption for investors selling property. Both encourage buyers to stick their capital in a second or third home, pitting them at auctions against first-time buyers.

Millennial anxiety over housing, simmering for years, boiled over last year when the then treasurer, Joe Hockey, seemed to dismiss the issue, suggesting homes were readily affordable – "if you've got a good job and it pays good money".

The backlash put housing affordability on the agenda, but little action has followed. The federal Labor opposition is cautiously considering limits on negative gearing. Efforts to make renting more stable and secure are being pushed in Victoria and New South Wales.

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Bernard, Budvar, BrouCzech, Plzen, Kozel

Monday – Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2019

The search for solutions also saw property dovetail with another Australian passion: blaming Asians, with suggestions Chinese investment was driving up prices. "We don't really have enough detailed data to support this," housing analyst Eliza Owen says. "You hear lots of anecdotes about Chinese people showing up to auctions, but there's nothing to say they're not Australian citizens."

Like any issue affecting poorer or younger Australians, inaction comes down to a lack of political sway. "Low-income people have low access to decision makers," Waterford says.

"And this is of very little direct benefit to anybody but low-income people – except it benefits us all in the intangible, ephemeral way of improving the society we live in."

Tinkering with policies is only half the work. Millennials also need to get dreaming, imagining a new Australian ideal in line with economic reality.

"The idea of house prices being cheap again, we probably need to kill," Waterford says. So too "the idea of home-owning as the path to security and stability".

And last, the mother of them all: "The idea of owning a free-standing home on a quarter-acre block. It's just not feasible. The houses of the future will be about small homes, shared spaces, bigger lifestyles."

Traffic Camera

A man was driving when he saw the flash of a traffic camera. He figured that his picture had been taken for exceeding the limit, even though he knew that he was not speeding. So, just to be sure, he went around the block again to pass the same spot, driving even more slowly, but again the camera flashed. Now he began to think that this was quite funny, so he drove even slower as he passed the area again, but the traffic camera again flashed. He then tried it a fourth time with the exactly the same result. When he did it a fifth time, this time at a snail's pace he was laughing almost hysterically as the camera flashed...

Two weeks later, he got five tickets in the mail for driving without a seat belt...

You can't fix stupid!!!

Very nice Exhibition water color paintigs by the Czech Student Tereza Basarova

Loja Watsons Bay
would like to invite you to an exhibition

Sydney storefronts

WATERCOLOUR PAINTINGS BY TEREZA BASAROVA

Opening night: Friday 25th of May, 6-9 p.m.
at Loja Watsons Bay, 21 Military Rd

Exhibition continues until the 1st of June.

Loja

Watsons Bay

And I love it – your publisher.